

EEN BLIK IN HET
HIERNAMAALS

DOOR

JOZEF RULOF

DEEL I

N.V. BOEK-EN KUNSTDRUKKERIJ V/H MOUTON & CO.
'S-GRAVENHAGE

EEN BLIK
IN HET HIERNAMAALS

DOOR
JOZEF RULOF

VIERDE DRUK

UITGEGEVEN DOOR HET
GEESTELIJK WETENSCHAPPELIJK GENOOTSCHAP
„DE EEUW VAN CHRISTUS”

VOORWOORD

Geachte Lezer,

Bij de verschijning van den „Vierden” druk, het volgende:
Vele lezers, die het boek „Jeus” hebben gelezen, vroegen mij om een verklaring. „Jeus” is de trilogie over mijn leven, maar meester Alcar gaf mij den naam „André”. In het IIIde deel van „Jeus” krijgt u de antwoorden op al uw vragen. Hebt dus nog even geduld.

Het gaat hier echter niet om een naam — maar om de boodschap — van dit zoo mooie werk. Dit boek is in niets veranderd. Ook de drie deelen van „Jeus” zullen verschijnen.

JOZEF RULOF.

Den Haag, Februari 1948.

Tenslotte nog dit als antwoord op de nog steeds vele binnen komende vragen:
Jozef Rulof geneest niet meer sinds hem een andere taak opgedragen werd.
Hij moet zich geheel geven aan zijn lezingen en het schrijven van zijn boeken.

LIEFDE

*Liefde is het hoogste goed,
Aan den mensch gegeven.
Liefde is: wat leven doet,
Van ontroering beven.
Liefde is alles, Liefde is God,
Maakt van armen: Rijken.
Zonder Liefde, wat was 't Lot!
't Zou op niets gelijken.
Geest van Liefde, leid ons voort.
Doordring ons van Uw Wezen,
Dan wachten wij ook, ongestoord,
't Einde, zonder vreezen.
En zij 't leven kort of lang,
Gods Liefde maakt geen sterven bang.*

HOOFDSTUK I

Leiding

”**A**NDRÉ, wat scheelt er aan, verberg je iets? Hoe komt het dat je den laatsten tijd zoo vreemd doet? Voel je je niet goed? Kun je mij niet vertellen wat het is? Toe, wees niet zoo verdrietig en denk toch niet, dat wij het niet merken of voelen. Daarvoor houden wij te veel van je. Kom, zeg mij wat het is. Je bent niet zooals vroeger en je hebt ook geen lust meer in je werk. Je hebt er niet zooveel zorg meer voor. Kom, wij zijn alleen, zeg me nu alles.

Ik zal je moeder er nog niets van vertellen, als je dat niet wilt. Laat mij toch niet zoolang vragen. Toe, jongen, loop er niet alleen mee rond als er dingen zijn, welke je hinderen.”

Deze woorden werden gesproken door Hendriks, Andrés vader, terwijl zij samen in de werkplaats waren.

Hendriks was een eenvoudig timmerman, die hard werkte en gaarne alles deed voor zijn huishouden, voor vrouw en kind. Zijn zaak bestond reeds vele, vele jaren, want grootvader Hendriks had haar al van zijn vader geërfd. Zij stonden allen bekend als brave, eerlijke menschen, die een ander niets te kort deden en alleen namen wat hun toekwam. Hendriks leefde geheel voor de zaak, die een groot deel van zijn leven, van zijn bestaan uitmaakte. Hoe kon het ook anders! Ze was een paar honderd jaar oud en straks, wanneer ook hij niet meer werken kon, moest André haar voortzetten. André, zijn kind, van wien hij veel hield en waarvoor hij alles deed.

Het vlotte niet met hem den laatsten tijd en zijn werk deed hij niet meer met plezier, dat was in alles te zien. Hij kende zijn jongen veel te goed. Hij was altijd een goede jongen, die als het ware voor je vloog, als je hem het een of ander vroeg; hij had plezier in alles en voelde zich gelukkig. Nu deed hij wel zijn plicht, maar alleen omdat het moest. Daarover maakte Hendriks

zich ongerust. Hij kon het niet van zich afzetten. André was niet in orde; hij moest de oorzaak weten, hoe dan ook. In de buurt mocht iedereen hem gaarne, hij stond dan ook altijd voor een ieder klaar en deed wat hij kon om allen te helpen.

„Je kunt nooit weten, vader, hoe je die menschen zelf nog eens noodig hebt,” placht hij te zeggen, en nu, dat was zeker, had hij zelf hulp noodig.

„Kom, André, spreek. Vertel me wat je hindert.”

„Och vader, wat moet ik u zeggen? Ik weet het zelf niet. Den laatsten tijd ben ik niet meer zooals ik wezen moet. Het is alsof mij iets boven het hoofd hangt. Soms ben ik angstig, dan weer is het leven mij te veel; ik weet niet wat het is, vader, maar maak u niet ongerust, zo erg is het niet. Het zal wel weer overgaan. Misschien ben ik wat nerveus.”

Hendriks liet het daarbij. Toch voelde hij, dat dit niet de waarheid was. „We zullen wel zien,” dacht hij, maar het liet hem geen rust.

Met André gebeurde werkelijk iets vreemds, want wanneer hij op zijn kamer was kreeg hij een gevoel, alsof er menschen om hem heen waren. Soms hoorde hij zelfs zijn naam noemen. Dat maakte hem angstig. Daardoor durfde hij niet meer zoo vrij te leven het drukte hem en maakte hem zenuwachtig. Wat zou hij vader moeten zeggen? Het was net alsof het spookte. Meestal gebeurde het wanneer hij in bed lag en alles rustig was. Dan kon hij niet in slaap komen, wat vroeger nooit gebeurde.

Vol geluk was altijd zijn leven geweest. Om alles kon hij plezier hebben en lachen. Nu kon hij dat niet meer. Vaak was het alsof er een brok in zijn keel zat en een inwendige stem hem waarschuwde.

En wanneer dat gebeurde, kon hij niet meer vroolijk zijn. Waarom niet? Er was toch niets wat hem hinderde. Vader en moeder waren steeds lief voor hem en geldzorgen kenden zij niet. Ze hadden genoeg gespaard, al zouden er eens slechte tijden komen. Maar dat was het niet, want in huis was alles goed.

Zijn eigen geld maakte hij ook niet op, want hij kocht alleen maar hout om figuren van te maken. Dat had vader hem geleerd.

Mooi houtsnijwerk maakte hij. Het liefst sneed hij figuren op religieus gebied. Daar lag de laatste plank, zij moest „De Martelaren van Gorinchem” voorstellen en was bijna klaar. Ook daarin had hij geen zin meer. Al zijn liefde voor dit mooie werk was verdwenen. Hij kon zich nog precies herinneren, wanneer die rusteloosheid begonnen was; het was, toen hij het beeld van den Heiligen Anthonius had uitgesneden. Toen waren de eerste verschijnselen opgetreden. Nadien waren zijn gedachten van streek en kon hij niet goed meer denken. Iets moest er zijn wat hem zoo in de war bracht. Maar wien kon hij om raad vragen? Wie zou hem kunnen helpen? Niemand natuurlijk, vader en moeder ook niet. Wat zouden zij hiervan kunnen weten! Niets immers. Toch moest het iets bijzonders zijn.

Hij wilde een dokter raadplegen, maar dat plan verwierp hij weer even spoedig als het in zijn gedachten gekomen was. Hij was nooit ziek geweest, wat zou hij dan tegen dien man moeten zeggen?

Het werk aan de laatste plank was wel heel vreemd begonnen. Hij wilde de galg maken, waaraan de arme menschen werden opgehangen, maar steeds kwamen er andere gedachten de zijne verdringen. Het kwam hem voor, alsof een onzichtbare macht zijn arm bestuurde en dien naar een bepaalde plaats trok.

In de werkplaats was hem, in al de dertien jaren, dat hij bij vader werkzaam was, nog nooit zooiets gebeurd, totdat hij nu acht-en-twintig jaar oud geworden was. Het was wel heel vreemd. Niets interesseerde hem verder, liefhebberijen had hij niet meer en hij ging nergens meer naar toe.

Zijn vrienden kwamen hem ook niet meer halen, zij wisten immers, dat hij toch niet mee zou gaan.

's Avonds ging hij al vroeg naar zijn kamer, legde zich te bed en dacht alleen aan het onbegrijpelijke.

Soms kreeg hij een sterken drang om te bidden en dat deed hij ook gaarne in volle liefde tot God. Dan vroeg hij om bescherming en om dat geheimzinnige van hem weg te nemen.

Met vader en moeder bad hij 's avonds ook gezamenlijk en moeder zeide dan altijd „Verlos ons van het kwaad”. André vond het

vreemd. Waarom moest hij nu aan deze woorden denken? Het kwaad? Wat voor kwaad? Had hij dan zooveel kwaad gedaan? Niemand had hij iets misdaan, want voor iedereen stond hij steeds klaar. Hij had alle menschen lief en nu had hij toch geen rust meer.

Waar moest hij die weervinden?

Zoo waren zijn gedachten onder het werk.

De dagtaak was ten einde en Hendriks ging naar de huiskamer, waar zijn vrouw begonnen was het eten klaar te zetten.

Binnenkomende zei hij: „Er is iets niet in orde met André. Ik vroeg hem vanmiddag waarom hij zoo stil was, maar geen woord kreeg ik uit hem. Hij antwoordde alleen: „Ik weet het niet, vader.” Maar daarmee ben ik niet tevreden. Wat moeten we doen, Marie? Het kan zoo niet blijven.”

„Nee, Willem, dat mag niet. Geen uur gaat er voorbij, of ik denk aan den jongen. Hij is nooit zoo geweest. Zullen we eens naar mijnheer Pastoor gaan? Misschien kan die ons helpen.”

„Nee, Marie, doe dat niet, wat moet je tegen hem zeggen? En hij zal antwoorden: „Maak je niet ongerust, dat komt wel weer in orde.” En wat heb je dan bereikt? Immers niets. Haal er geen andere menschen bij, we kunnen toch zelf voor ons kind zorgen. Wanneer hij verkeerde dingen deed, dan was het wat anders, maar daar is geen sprake van. Hij is alleen maar stil en droevig gestemd.”

Hendriks wilde zijn vrouw wat opbeuren, want hij voelde, dat zij er erg over piekerde. „Vind je dat nu zoo erg, Marie?”

„Je tobt er zelf toch ook over, vader. Houd je maar niet, alsof het niet zoo was. Je weet, dat hij nergens meer heen gaat en zijn snijwerk laat liggen.

En zijn vrienden komen hem niet meer halen, want de jongen is geheel in zichzelf gekeerd. Hij leeft alleen voor zich heen, alsof er niemand meer in zijn omgeving was.

Maar ik heb een idee. Luister eens en zeg wat je er van denkt. Misschien vind je het vreemd van me, maar op de markt heb ik de vorige week met vrouw Hoenders gesproken en ze vertelde me, dat ze in de stad was geweest voor haar jongste dochter,

met wie ze al zooveel hebben gedokterd en die nog steeds ziek ligt met open beenen.

De doctoren hebben al het mogelijke gedaan, maar niets hielp. Toen is ze naar een helderziende gegaan en ik denk, dat die man ons ook kan helpen. Het was zoo verrassend, zoo eigenaardig, zeide ze, die man had dadelijk gezien welke ziekte haar kind had, hoe oud zij was en hoe lang zij al met haar sukkelden. Hij gaf haar water mede en vertelde haar, dat hij dat gemagnetiseerd had. Met dat water moest zij doeken bevochtigen en deze op de wonden leggen. Dat is pas twee weken geleden en de wonden worden al kleiner. Het moet wonderlijk wezen, vader. Misschien vertelt die man ons ook wel, wat wij met André moeten doen; wat denk je er van?"

„Och, Marie, wat zal ik zeggen. Daar moet je niet aan gelooven, want dat is allemaal maar kaartleggerij, alleen om het geld. Ik geloof daar niet aan, je moet het zelf weten."

„Neen, Willem, het is dien man niet om het geld te doen, want hij heeft gezegd, dat vrouw Hoenders met hem moest bidden en ook iederen avond, wanneer zij de doeken ververschte. Dan kan het toch geen slecht mensch zijn. Ik weet het niet, maar ik vertrouw daarop en heb het gevoel, alsof dat het eenige is wat ons kan helpen. Je weet toch ook niet wat André mankeert. Moet je dan wachten tot het te laat is? Neen, vader, ik ga er be-slist naar toe. Morgen direct. Ik heb alleen maar een portret van André nodig, daarvan zegt die man alles. Maar zeg den jongen nog niets, ik wil het voor hem nog niet weten."

„Doe wat je wilt, Marie, je moet het zelf weten."

André had zich wat opgefrischt om met vader en moeder het eten te gebruiken. Vroeger zaten ze dan steeds gezellig te praten en besprak vader met zijn jongen het werk voor den volgende dag. Het was dan zoo heerlijk en er was zoo'n harmonie tusschen hen. Hendriks behoefde hem nooit aan iets te herinneren, want André vergat niets en ging rustig zijn gang. Ook met de verdiensten had hij al spoedig zijn kunde bewezen.

Gelukkig begreep hij uitstekend alles wat het werk betrof, want iedere centimeter hout moest zijn geld opbrengen.

Hij was voor Hendriks altijd zoo'n steun geweest. En nu kon hij hem vragen wat hij wilde, geen woord was er meer uit hem te krijgen en de heerlijke uren aan tafel waren veranderd in stille, welke een druk op hen allen legden. En waardoor, waarom dit alles?

Je werd er gek van. Dat kon zoo niet blijven. Marie had gelijk. Er moest ingegrepen worden. Met peinzen bereikte je toch niets en al het huiselijke geluk was verdwenen. Wat hielp nu het vele werk, als hun kind, waarvoor zij beiden leefden, niet gelukkig meer was? Hoe dan ook, er moest en er zou een eind aan komen. Zoo dacht vader Hendriks.

HOOFDSTUK II

Het contact

AL vroeg was moeder naar de stad gegaan en tegen tien was zij de tweede, die bij mijnheer werd binnengelaten. „Kom binnen, juffrouw, en neemt u plaats. U komt van D. nietwaar?”

Moeder Hendriks knikte bevestigend.

„Ik wist reeds van te voren, dat u zou komen, maar hoe en van waar ik dat weet zal u later worden verteld. Ik wil u van het een en ander overtuigen en niets van u te weten komen. Bevestig of ontken dus slechts met ja of neen de juistheid van hetgeen ik u zal zeggen en beantwoord op die manier ook de vragen, welke ik u zal stellen. Begrijpt u wat ik bedoel?”

„Ja, mijnheer.”

„Luister dan. U komt voor uw kind, nietwaar?”

„Ja.”

„U heeft een portret van hem meegebracht.”

Moeder Hendriks begreep niet, hoe die man dat kon weten, maar ze haalde het uit haar tasch en gaf het hem.

Nadat mijnheer Waldorf André's portret eenige minuten had vastgehouden, vroeg hij: „Vindt u niet, dat uw kind vreemd doet?”

Moeder Hendriks begon te schreien.

„Kom, u moet u goed houden, zoo erg is het immers niet. Wees maar kalm, want dat wordt wel weer beter, geloof mij maar.” Moeder kon zich niet langer inhouden en rijkelijk vloeiden haar tranen.

„Kom, moedertje, het is immers niet zoo erg, wees nu sterk. Ik zal u iets moois vertellen.

Uw jongen bezit een kostbare gave, welke God hem geschonken heeft. Hem mankeert niets, maar er is wat anders met hem gaande. Laat hem eens bij mij komen. Ik geef u de verzekering,

dat ik hem spoedig zal opknappen, maar dan wil ik zoo gauw mogelijk met hem spreken. Wellicht vindt ge het vreemd, dat ik, die noch u, noch uw zoon ooit heb gezien, op de hoogte van zijn toestand ben?"

„Ja, mijnheer, het is mij een raadsel."

„Alles zal u later worden uitgelegd door uw kind zelf. Ik zeg u nogmaals, stuur hem zoo vlug mogelijk naar mij toe en wees gelukkig, dat hij, evenals ik, dit werk mag doen. Wees dankbaar, dat God hem de gunst heeft verleend als instrument te dienen. Hij zal, evenals ik, een werktuig zijn, om de menschen te overtuigen van het leven na den stoffelijken dood.

Hij is op het oogenblik onder geestelijken invloed, hetgeen u nog niet begrijpt. Maar ook dit zal niet lang meer duren, weldra zal de schoone beteekenis hiervan u door uw eigen kind worden geopenbaard. Ik ben blij, dat ik met u in kennis ben gekomen, ook dit zult u later beter begrijpen. Het is allemaal Leiding. Ik zeg u nogmaals: Wees gelukkig met uw zoon. Ga nu naar huis en stuur hem zoo spoedig mogelijk naar mij toe."

Moeder Hendriks was onder den indruk van alles, wat zij gehoord had. Ze vroeg wat ze schuldig was, maar mijnheer Waldorf wilde daarvan niets weten.

„Niets, juffrouw, ik wil hem graag helpen.

Al die somberheid, al die stilheid zal spoedig van hem worden afgenomen en dan kunt u weer gelukkig zijn. Zet nu zelf alle droefheid van u af en zeg aan uw man, dat ook hij God mag danken, dat uw jongen deze heerlijke, prachtige gave heeft ontvangen."

Moeder Hendriks ging heen. Ze wist niet wat ze moest zeggen; ze begreep er niets van. Ze vond alles zoo vreemd, maar er was iets, dat al het leed, waarmede zij zooeven hier was gekomen, had weggenomen. O, als het waar was! Dat André zooiets zou krijgen als mijnheer Waldorf, daar verlangde ze niet naar, als haar jongen maar beter werd! Dat was het voornaamste.

Het werd een zonnige dag voor de familie Hendriks, wat echter eerst later blijken zou.

Vader werd dadelijk op de hoogte van het een en ander gebracht

en aan tafel wilde zijn vrouw ook alles aan André vertellen. Eerst had Hendriks er om gelachen. Verbeeld je, zoo'n nonsens! André zou ook zooiets moeten doen! Later vond hij het evenwel toch zeer vreemd.

„Nu, Marie, wij zullen wel zien, hoor! Maar waar blijf ik dan met de zaak! Moet die, na al de honderden jaren, dat grootvader en mijn vader er in hebben gewerkt, in andere handen komen, wanneer het mij straks te veel wordt? Neen, dat gaat niet, Marie, en dat zal niet gebeuren. Wat zou mijn vader wel zeggen, als hij nog leefde!”

Hendriks zou het niet over zijn hart kunnen verkrijgen, en wilde dat ook niet. Als André eerst maar beter was, dan zou hij wel zien.

„Neen, Marie, ik vind het heel mooi, maar de zaak is mij meer waard dan al die andere dingen. Laten we eerst maar afwachten, want ik geloof, dat die man jou ook behekt heeft.”

„Nou, nou, je zegt nogal wat, Willem. Ik laat me niet beheksen en mijnheer Waldorf is een nette man.”

„Zoo, is het een nette man; ik geloof, dat je al met hem wegloopt en moet nu werkelijk lachen.”

Hendriks mopperde maar door. André was niet goed in orde en nu begon zijn vrouw ook al, want zij kwam met verhalen, waar hij geen touw aan vast kon knopen. Al was het nog zoo mooi, hem gaf het geen rust.

„Zie, wat je doet, Marie, ik vind het belachelijk.”

„In ieder geval, Willem, je kunt er van denken wat je wilt, maar André gaat er naar toe, want die mijnheer heeft mij verteld, dat hij spoedig beter zou zijn en ik vind, dat we het gerust kunnen probeeren.”

„Welja, je hebt goed praten, als hij zelf maar wil. Als die man hem beter kan maken, vind ik het goed, maar aan de rest geloof ik niet. We zullen wel zien wat er gebeurt.”

Moeder wist niet, hoe ze het André zou vertellen en aan tafel kon ze dat heelemaal niet doen. Misschien geloofde hij het niet eens, ze werd er zenuwachtig van. Toch moest het. Ze zou het straks doen, als ze alleen met hem was, anders lachte vader er mis-

schien weer om en bedierf alles. André kwam aan tafel en sprak geen woord.

Wel zag hij er eenigszins beter uit, hij was niet zoo moe en had den laatsten nacht iets beter geslapen.

Toen de maaltijd ten einde was ging vader heen en moeder kreeg gelegenheid om met hem te praten

„André, luister eens, ik heb je wat te vertellen; ik ben naar de stad geweest voor jou, naar een mijnheer Waldorf. Deze mijnheer is een zieledokter, jekte ze, die veel menschen met groot succes helpt. Je begrijpt wel, André, dat we ons over jou ongerust maken. Zou je niet eens naar hem toe willen gaan? Ik heb met hem gesproken en hij vroeg, of je zoo gauw mogelijk naar hem toe zou willen komen. Ik geloof beslist, dat die man je zou kunnen helpen en hij is een vriendelijk en goed mensch, je zult het zelf zien. Ik heb het voor jou gedaan, jongen.”

„Goed, moeder, ik ga er heen.”

„Hé, dat valt mee,” dacht moeder, „dat gaat gemakkelijk.” Zoo vlug had zij niet verwacht, dat hij zou toestemmen.

„Moet ik er morgen naartoe, moeder?”

„Ja, André, als je wilt, morgen maar dadelijk.”

Moeder Hendriks verheugde zich, dat het zoo gemakkelijk was gegaan. Wat was het toch een eigenaardige jongen geworden!

André zat in diep gepeins en gedachtenloos had hij moeders vragen beantwoord. Hij wist zelfs niet eens goed, waarover zij had gesproken.

„Hoe zegt u moeder, waar moet ik heen? Waar woont die man? Heeft u zijn adres?”

„Wacht, André, ik zal even zijn kaartje krijgen, want ik heb het in mijn tasch, hier is het” en zij reikte het hem over.

André las: G. H. Waldorf, psychometrist, clairvoyant en genezend medium. Van Heelstraat 24 te G.

„Wat beteekenen deze woorden, moeder, is dit de zieledokter?” Een inwendig gevoel zei hem van neen, maar hij vroeg niet verder en om moeder geen teleurstelling te bezorgen, sprak hij er niet meer over.

Dien avond werd hem veel geopenbaard van wat er met hem

gebeurde en waarom al deze droefheid over hem gekomen was. Zoodra hij op zijn kamer was gekomen, voelde hij iets eigenaardigs om zich heen. Het was precies alsof er iets ruischte, alsof de wind door afgevallen bladeren, die in het bosch lagen, heenwaaide. Zooiets had hij nog nooit gevoeld en hij vond het zeer merkwaardig. Ook had die wind hem huiverig gemaakt; hij voelde, dat die koude stroom niet van buiten kwam, want alle ramen waren goed gesloten.

Nauwelijks was dit voorbij, of de plank, waaruit hij bezig was den Heiligen Anthonius te snijden, bewoog zich. En nu hoorde hij ook duidelijk kloppen en weer voelde hij dien kouden wind. Daar bewoog de plank zich nogmaals en zelfs ging ze heen en weer. Daarna hoorde hij weer dat kloppen en toen maakte zich een angstgevoel van hem meester. Zijn hoofd voelde koortsig aan en zijn hart klopte geweldig. Toch probeerde hij te denken. Nog nooit was hem zooiets overkomen, dit stond met spoken gelijk. Maar neen, dat bestond niet en daar geloofde hij niet aan. Hij schudde deze gedachte van zich af.

Daar zag hij het weer. Dit was nu al voor de derde maal. Gaarne wilde hij de plank van den Heiligen Anthonius daar wegnemen, maar dit durfde hij niet. Er was iets, dat hem vasthield op de plaats, waar hij stond. Opnieuw hoorde hij dat kloppen, dat nu zelfs regelmatig werd. Het waren drie zachte tikken, welke hij op de tafel hoorde neerkomen.

Hij kreeg het steeds benauwder, vreeselijk was het. Zijn keel werd haast van angst dichtgesnoerd.

Opeens hoorde hij zeggen: „André, wees kalm en bid.”

Hij wist niet, hoe het kwam en waarom hij het deed, maar hij knielde neer en begon te bidden. In zijn angst bad hij innig uit het hart, diep uit het hart, tot God, om het geheimzinnige, dat om hem heen was, van hem weg te nemen.

Weer schrikte hij op. Had hij goed gehoord? Had hij niet duidelijk naast zich eveneens hooren bidden? De stem, die hij hoorde, was zacht en teeder. Ze sprak de volgende woorden: „Vader, help mij hem te overtuigen. Help mij, Vader, alle droefenis van hem weg te nemen.”

Dit ontroerde hem diep, daar hij er nu zeker van was, dat hij niet meer alleen was in zijn eigen kamer.

„O, God, in 's hemels naam, het spookt hier. Wat heb ik dan toch gedaan? Den laatsten tijd heb ik geen leven meer. O, God, bescherm mij voor den booze. Help mij, ik heb geen kwaad gedaan.”

Hij schreide onder het smeeken tot God om bescherming. Zijn geheele lichaam schokte door al deze emoties.

„Wordt een gebed van een kind dan niet meer verhoord? Ik ben toch niet slecht, ik heb toch niets misdgaan en ben mij van geen kwaad bewust. Vader, help me, help me!”

En toen hij gebeden had en iets kalmer geworden was hoorde hij weer die zachte stem, die zij: „André, mijn zoon, wees gerust, wees kalm. Wij komen je helpen en brengen je het goede.”

Nu kreeg hij het gevoel, alsof hij uit een droom ontwaakte, want de stem klonk zoo zacht. Maar wat bedoelden de woorden, die zij sprak? Dit was nog een raadsel voor hem. Toch voelde hij, dat hij iets kalmer was geworden en dacht: „Het was precies, alsof er handen op mijn hoofd gelegd werden.”

Weer hoorde hij duidelijk de stem zeggen: „Blijf rustig, André, bederf nu niet het contact, dat ons maanden en maanden van werken heeft gekost en dat we nu bijna voltooid zien. Wees gelukkig, want wij komen niet uit het kwade, maar uit het goede en we brengen je de heerlijke waarheid: de werkelijkheid van het leven na den dood. Wij komen je zeggen, dat er geen dood is, maar dat de zoogenaamde dooden leven. Zij leven voort in eeuwigheid, aan gene zijde van het graf. Nogmaals, blijf waar je bent en stoor ons niet door je onrust. We komen niet met verkeerde bedoelingen, maar wij willen, door je als instrument te gebruiken, de menschen op den goeden weg brengen. Wij willen, door jou als medium, den menschen hun onwetendheid ontnemen en hun daarvoor ons weten in de plaats geven.

De groote waarheid, die leert, dat wij, die op aarde vóór u heengingen, dus zooals gij dat noemt, gestorven zijn, nog leven; maar in een leven vol geluk, liefde en licht. Een leven van reinheid, dat eens volmaakt zal zijn, ons door God gegeven. En wij vragen

je ons te helpen, onze broeders en zusters van die waarheid te overtuigen. Wij willen hun bewijzen, dat er geen dood is, maar dat wij blijven voortbestaan in een geestelijk leven."

André was door deze woorden diep ontraerd, hij kon zich niet beheerschen en weende van aandoening en geluk. Toch kon hij zich nog niet geheel overgeven, want het kon de duivel wel zijn, die sprak. Die kwam ook met mooie woorden en met de schitterendste beloften tot de menschen, doch alleen om hen te vernietigen. Eerst werd hun ijdelheid opgewekt tot ze geheel in zijn macht waren en reddeloos verloren.

„Wij zijn geen duivels," hoorde André zeggen, „wij komen voor het goede."

Deze woorden verschrikten hem zeer, want zij gaven antwoord op zijn gedachten. Dit werd hem te veel. Zijn eigen gedachten waren niet eens meer veilig. Dat waren de Satansmachten, het kon niet anders.

Weer sprak die zachte stem: „Mijn kind, we zijn geen duivels." „Mijn kind," werd daar „mijn kind" gezegd? Had hij dat goed gehoord? Wie zou hem, buiten vader en moeder, nog kind, mijn kind noemen? Wat had dit alles te beteekenen?

„Wees gerust, mijn kind. Waarom wil je mij niet gelooven? Is mijn stem dan zoo onwelluidend, klinkt zij zoo duivels? Zijn wij dan niet allen kinderen van God? Denk je, dat God niet al zijn kinderen zoo noemt? Nogmaals zeg ik: Wees gerust, wij komen met goede bedoelingen en ik wil alle droefheid van den laatsten tijd veranderen in geluk. Al je wegen zal ik leiden, al je onrust veranderen in zoet verlangen.

Hoor mij aan, ik vraag je: Ben ik des duivels? Ik zeide je, dat wij den menschen dit heuglijke nieuws willen verkondigen, want zij, die uit het goede komen, geven liefde, geluk en vertrouwen. Wees nu rustig, ik zal mij zichtbaar maken en wil probeeren mij aan je te manifesteren. Maar blijf waar je bent, zie mij aan en sluit mij in je hart."

André zag nu uit den hoek van de kamer, waar hij den wind hoorde ruischen, een groote, witte wolk verschijnen. Midden in die wolk werd het lichter en lichter en in dat licht begon zich

een gestalte te vormen, die steeds grooter werd. Nu was ze geheel zichtbaar en duidelijk zag hij een geestgestalte voor zich, omgeven door al het mooie licht, dat van haar uitstraalde.

André werd door dit heerlijke visioen diep getroffen en het stemde hem rustig, want alle angst, alle droefheid waren nu opeens van hem afgenomen. Hij had willen spreken, iets zeggen, maar hij durfde niet.

De verschijning stond nu in een groot, wit licht en de wolk, waarin ze verschenen was, was geheel verdwenen.

„Kijk, mijn zoon,” hoorde hij zeggen, „zie ik er uit als een duivel?”

De geest zag wel aan de tranen van geluk, die nu langs Andrés wangen liepen, dat de angst, door duivelsmachten te zijn overrompeld, thans geheel verdwenen was.

Nu hoorde hij zeggen: „Mijn zoon, zoudt ge nu mijn kind willen zijn?”

André knikte hem toe op een wijze, waaruit bleek, dat hij zich geheel aan hem overgaf.

„Neem mijn uiterlijk, mijn persoon goed in je op, daar je mij vooreerst niet meer zóó zult kunnen zien. Neem alles goed in je op, opdat je, wanneer ik niet zichtbaar ben, geen ander voor mij zult houden. Zooals ik je zeide, zal je mijn instrument zijn en ik jouw leider en samen zullen wij het groote nieuws verkondigen, dat de dood niet bestaat, maar dat de dooden leven. Hierbij zal het niet blijven, want ik zal je helpen in alles. En niet alleen wil ik je leider zijn, maar ook je broeder, die je in alles zal steunen. Nu zijn we reeds zoo ver gekomen, dat je helderhoorend en helderziende bent geworden en later zal je de verklaring worden gegeven van hetgeen hier vanavond is voorgevallen. Nu nog dit, dan zal ik gaan: „Ga morgen naar het adres, dat je gegeven is. Die mijnheer is van je komst verwittigd, daar ook hij onder onze bescherming staat en gij hetzelfde werk zult doen, dat hij reeds geruimen tijd gedaan heeft. Ga nu slapen, mijn zoon, niets zal je rust thans meer verstoren.”

Nooit in zijn leven had André een mensch gezien, zoo schoon als hij, die daar vóór hem stond en die hij uit duizenden zou

herkennen. Nu werd het donker om hem heen en de gestalte was verdwenen. Toch hoorde hij weer die zachte stem zeggen: „Ik zal je mijn naam zeggen, luister goed naar den klank van mijn stem, opdat je haar van andere stemmen kan onderscheiden, wanneer een ander zich voor mij zou willen uitgeven. Ook dat gebeurt. Maar je zult dan dadelijk kunnen hooren, dat niet ik het ben, die tot je spreekt.

Alcar is mijn naam, Alcar. Onthoud het goed. Je weet nu dat, wanneer een kind tot God bidt, in deemoed voor Hem knielt, God dit gebed verhoort. Je hebt gebeden uit het diepst van je ziel, doe dat steeds, doe dat altijd. Dit wilde ik je nog zeggen.

Goeden nacht, mijn zoon. God zegene je.”

De stem had opgehouden te spreken. Nu vond André het jammer, dat het voorbij was, O, welk een geluid! Hij was niet bang meer, alles was rustig in hem. Zou hij nog naar beneden gaan, om vader en moeder te vertellen wat al die narigheid geweest was en wat het beteekende? Neen, het was te laat, al over éénen! Hij vlijde zich neer en drukte zijn hoofd diep in het kussen, vol van heerlijke gedachten aan dien man, die geen duivel was, zooals hij eerst gedacht had. Het was een schoone man, die als afgezant van God tot hem had gesproken. Hij had den geheelen nacht dóór willen spreken met deze schitterende verschijning. Hij voelde zich vol van een groot geluk. Zalig vond hij het. Die mooie man was zijn vriend, dat had hij hem zelf gezegd, zijn broeder. En dan die andere mijnheer, die er van af wist. Ook die stond onder zijn leiding.

Vermoeid door al de emoties viel hij spoedig in een diepen slaap en hij ontwaakte den volgenden morgen vol van geluk, terwijl zijn eerste gedachten den nieuwen vriend, zijn leider met het schoone gelaat en het prachtige licht, golden. Wanneer hij zijn oogen sloot zag hij de verschijning weer duidelijk voor zich. En welk een mooien naam had hij!

André kon nu weer lachen, hij durfde weer leven. Alle droefheid was van hem weg. Wat was het leven moeilijk geweest den laatsten tijd. Nu begreep hij bijna niet, hoe hij er door gekomen was. Wat zouden vader en moeder gelukkig zijn, wanneer hij

hun alles vertelde. Ook voor hen was het ondraaglijk geweest. Maar hoe was die droefheid dan toch over hem gekomen, hoe zou dat gebeurd zijn? Dit was allemaal nog onbegrijpelijk voor hem. Toch zou hij het gaarne willen weten. Vlug sprong hij uit bed en kleeedde zich.

Moeder was al beneden.

„Morgen, moeder.”

„Dag, jongen.”

André wilde haar nog niets zeggen, want hij had nu geen tijd om haar alles te vertellen. Hij was nieuwsgierig wat die mijnheer hem te zeggen zou hebben. Er werd dus weinig tusschen hen beiden besproken.

Moeder, die hem gadesloeg, vond, dat hij er iets beter uitzag. Het ontging haar niet, dat hij lachte. In langen tijd had zij zoo iets niet van hem gezien. Haar jongen lachte. „O,” dacht ze, „misschien komt er nu een andere tijd.” Die lach beteekende zoo veel voor haar. Die zeide haar, dat de toestand zou veranderen. André nam afscheid en spoedde zich naar den trein.

Moeder Hendriks voelde iets, dat zij in langen tijd niet had gevoeld. Misschien zou de harmonie in huis weer terugkomen.

„O, als het waar was.” Deze woorden sprak ze tot zichzelf, maar Hendriks, die juist naar beneden kwam, hoorde ze.

„Als wat waar was, Marie?”

„Och, vader, ik bedoel met André; hij was anders vanmorgen, ik zag, dat hij weer lachte.”

„O, ja? Dat is een goed teeken.”

„Ik heb het gevoel, vader, dat we andere tijden zullen krijgen, dat al die ellende nu voorbij is.”

„Het is te hopen, Marie; het is te hopen, dat je gelijk hebt.”

André belde bij mijnheer Waldorf aan en werd spoedig binnengelaten. Hij zag vol spanning uit naar het oogenblik waarop hij den man zou zien, die reeds van hem afwist, maar hij beheerschte zich, want hij wilde een rustigen indruk maken.

Daar ging de deur open en mijnheer Waldorf trad de kamer binnen.

„Mijnheer Hendriks, nietwaar?”

„Hoe weet u, dat ik dat ben?”

André had zich voorgenomen alles te weten te komen.

„Dat zal ik u zeggen, ga zitten. In een visioen zijn mij eenigen tijd geleden uw ouderlijk huis, uw vader en moeder en ook uzelf getoond. En op het moment, dat ik dat zag, wist ik nog niet wat dat beteekende. Maar toen wij 's avonds seance hielden, werd mij door mijn leider, dat is mijn contrôle, gezegd, dat ik u moest helpen. Hij vertelde, dat u zeer droevig gestemd was en dat ze reeds geruimen tijd bezig waren op u in te werken. Uw ouders wisten niet meer, wat zij voor u moesten doen en uzelf wist niet, wat u zoo drukte en hinderde. Maar u bent onder invloed gebracht en moest het een en ander doormaken. Dit was inwerking van „gene zijde”. Ook werd mij gezegd, dat u spoedig zelf berichten zou ontvangen.”

André begon te lachen. „Ik vind het prachtig, mijnheer Waldorf, dat uw berichten zoo juist zijn en dat u zoo mooi hebt gezien, want gisterenavond is mij alles geopenbaard en ik zeg u eerlijk, dat ik in de wolken ben.”

Hij vertelde alles wat hij had meegemaakt.

„O, het is prachtig, prachtig; ik vind het schitterend. Wat een vooruitgang! Ik had niet gedacht, dat het zoo spoedig zou komen. Wees gelukkig, mijnheer Hendriks, met deze mooie gave. Ge hebt uw leider al gezien. Dit gebeurde, toen ge in den toestand van helderziendheid waart, dat weet u zeker.”

André antwoordde bevestigend.

„Dit is vlug in zijn werk gegaan en het mooiste van alles is wel, dat er aan twee kanten tegelijk berichten zijn gegeven. Aan mij en aan u. De bewijzen, die wij hebben ontvangen, mogen wij gerust aanvaarden, want dit is geen toeval meer. U weet, wat ik tegen uw moeder heb gezegd. Dit alles gebeurt om u te overtuigen, want wij menschen, die nog op aarde zijn, kunnen dit groote, dit ongeloofelijke haast niet aanvaarden, wanneer ons geen feiten en bewijzen gegeven worden, die ons rechtstreeks verbinden met het leven na den dood. Geloof mij gerust als ik u zeg, dat er niet veel menschen zijn, die zulke bewijzen ont-

vangen. Maar hier was dit noodig, aangezien uw ouders anders alles als duivelswerk zouden hebben beschouwd. U bent een goede kracht en van „gene zijde” zult ge worden ontwikkeld. Ook werd mij verteld, dat ge een leider hebt. Dit heeft u gisterenavond kunnen zien en hooren. Wat is het toch prachtig. Wees er dankbaar voor, want geloof mij, u is een Goddelijke gave geschonken. Ik zelf en ook mijn vrouw, u zult haar aanstonds zien, zijn gelukkig, dat wij onder deze leiding staan. Vandaag of morgen zult ge uw leider wel weer hooren, maar, als ik u raden mag, wacht dan geduldig af. Ik vind het heerlijk, dat alles zoo prachtig uitkomt en het werk, dat u zult doen, is hetzelfde, dat ik doe en misschien ontvangt u nog veel meer. Ik weet het nog niet, maar ik heb het gevoel, dat u, als u zich aan uw leiders houdt, veel zult bereiken. Doe niets uit uzelf, maar wacht af. Nu bent u zeker gelukkig, nietwaar?”

„O, ja, ik kan het wel uitjubelen en ik zou het niet gaarne willen missen, nu niet en nooit. Maar ik heb een vreeselijken tijd achter den rug, mijnheer.”

„Ja, dat geloof ik gaarne en wanneer u mij ooit noodig mocht hebben, dan kunt u op mij rekenen. En ga nu mee naar mijn vrouw, want u moet ook haar leeren kennen. Ik heb nu niet veel tijd meer, daar ik hoor, dat er patiënten zijn gekomen.

Kom, ga mee. Kijk, daar is ze al.

Hier is André Hendriks, Anna. Mijn vrouw weet reeds veel en ik zal haar straks al het andere vertellen. Maakt kennis met elkander, dan ga ik mijn patiënten helpen. En schrijf mij, wanneer u mij noodig heeft.”

Hartelijk schudden zij elkander de hand en mijnheer Waldorf ging heen.

„Vindt u het niet heerlijk, mijnheer, dat u zooiets moois bezit? O, ik houd zoo van menschen, die deze gave bezitten en haar goed gebruiken. Hier heeft u onzen kleinen Tom, onzen jongen. Ik hoop, dat God ook hem deze gave zal schenken, want mooier en beter werk zal hij nooit kunnen doen. En ik geloof wel, dat dit gebeuren zal, want hij ziet nu al kindertjes om zich heen en is er geregeld mee aan het praten. Vaak zegt hij: „Daar, pappa,

kindjes." En dan ziet mijn man kinderen uit het geestenrijk met hem spelen en om hem heen staan. Ja, mijnheer, het is iets moois. Van wijd en zijd komen de menschen naar mijn man toe, hij ziet ook zoo prachtig. Altijd geeft hij mooie bewijzen. Maar het is niet gemakkelijk, mijnheer, dat zult u straks ondervinden. De menschen zijn zoo ondankbaar en ze willen steeds meer. Zelf zult u dat ook meemaken, maar wees sterk en sta er boven; dat is het beste, wat ik u kan aanraden. Mijn man staat onder hoogen invloed en als u daar ook door beschermd wordt, kunt u heel dankbaar zijn. Maar u moet nu gaan, want het is tijd. Het is bij twaalf en mijn man zeide, dat uw trein om halfeen zou vertrekken."

Waar was de tijd gebleven!

André was gelukkig en deze menschen waren het mèt hem.

„Mevrouw, wat ben ik schuldig?"

„Niets, mijnheer, niets. Gerard wil dat niet. Wij zijn precies op dezelfde manier geholpen en mijn man is verheugd, dat hij u van dienst mag zijn."

„Nee mevrouw, dat gaat niet, dat mag ik niet aannemen. Wat uw man voor mij en mijn ouders heeft gedaan kan ik immers toch niet goed maken."

„Dat behoeft ook niet, want in alles is Leiding; toeval bestaat voor ons niet. Alles wordt bestuurd door de Hoogere Leiding, die ons ook het spiritualisme bracht. Dit is een groot geloof en het geeft ons een nieuw vertrouwen en een nieuw geluk. Ga gerust, mijnheer, ons huis is uw huis, dit is onderlinge hulp."

Mevrouw Waldorf wilde niets aannemen en wees alles beslist af.

„Als wij u kunnen helpen, dan doen we dat gaarne; ik leg mij neer bij alles, wat ons van gène zijde geschonken wordt, want mijn man is het instrument, dat de berichten uit de hoogere wereld ontvangt; ik kan en mag daaraan niets veranderen. O, het is zoo mooi, mijnheer. Wij hebben al zoo'n massa bewijzen ontvangen."

André vertrok na de vrouw uit den grond van zijn hart te hebben bedankt.

Vlug liep hij naar den trein en onderweg bestelde hij een prach-

tigen mand bloemen voor haar. Het deed hem goed, dit in elk geval te kunnen doen.

Het niet meer in contact komen met deze mensen, die hij gisteren nog niet kende, zou vreeselijk voor hem zijn. Wat was het leven mooi opeens.

In den trein zat hij over alles na te denken.

O, als vader en moeder hem nu maar wilden gelooven. Hij zou zijn best doen alles zoo getrouw mogelijk te vertellen. Het was zoo heerlijk en mijnheer Waldorf deed zulk prachtig werk.

Hij mocht daarmee nu ook beginnen en het zou hem gelukkig maken. Dat zou een ander leven zijn dan dat van vele zijner vrienden, die hun geluk in cafés zochten en aan geen God dachten, ofschoon ze naar de kerk gingen, omdat ze moesten; niet omdat ze daar behoefte aan hadden. Dit nieuwe leven bracht hem dus het spiritualisme, waarover hij al zoo vaak had hooren spreken.

De menschen zeiden, dat het duivelswerk was, maar dat kwam natuurlijk door hun onwetendheid en omdat zij het niet begrepen. Het kon niet uit den booze zijn; dat begreep hij nu, na het gesprek met de familie Waldorf. Het was eenvoudig, zuiver, waar en heilig.

Het jubelde in hem en het deed hem goed te kunnen denken: „Dood is niet dood, de dooden leven. Wat is dat prachtig; welk een heerlijk vooruitzicht, dat men, na begraven te zijn, toch in alle eenwigheid blijft voortleven.”

Zoo filosofeerde hij door gedurende den tijd, dat hij in den trein zat. Eindelijk kwam hij thuis.

Aan vader en moeder vertelde hij, wat hij bij mijnheer Waldorf had meegemaakt.

Ze wisten niet, wat ze daarvan moesten denken. Toch waren ze verheugd, dat hun kind weer beter was.

André sprak met overtuiging: „Ja moeder, dit is nu het spiritualisme; het wordt uitgemaakt voor duivelswerk en u ziet, hoe heerlijk het ons heeft geholpen.”

Zijn ouders gingen er niet op in, doch waren blij, dat hij weer gelukkig was.

Nu was er weer harmonie in huis en André was weer hun lieve jongen, die lief en leed met hen deelde.

Hij vertelde hun ook, wat er den vorigen avond op zijn kamer was gebeurd. Ook daar begrepen ze weinig van, maar ze konden moeilijk beweren, dat het hem zieker had gemaakt; integendeel, het had hem genezen. Ze hoopten er dus het beste van en moesten er op vertrouwen, dat hij op den goeden weg was.

Hij verzekerde, dat het allemaal leiding vanuit het Hiernamaals was.

De geest, die tot hem gekomen was en met hem gesproken had, had hem vrij gemaakt van slechte invloeden.

André kon nu weer zingen en fluiten, zijn stem klonk vroolijk door het huis en hij kon weer werken, met meer vreugde nog dan voorheen!

Zoo ging er eenige tijd voorbij, zonder dat zich iets bijzonders voordeed. Maar spoedig zou hij bemerken, dat hij niet alleen gelaten werd.

Moeder leed de laatste dagen aan zware hoofdpijn, als gevolg van de doorgestane ellende en André kreeg het idee haar te helpen. Als een flits kwam het tot hem: „Help haar, leg je handen op haar hoofd en je zult haar genezen door je magnetische kracht.” Hij deed dat en langzaam trok de pijn weg.

Moeder keek hem aan en lachte. Hoofdschuddend ging ze naar haar man, om het hem te vertellen.

„Hoe vind je het, vader? André heeft mijn hoofdpijn weggenomen.”

Ook Hendriks lachte.

„Ja, lach maar, toch is het zoo. Werkelijk, het is over.”

„Ik weet niet, wat ik er van moet zeggen, Marie; het is allemaal zoo nieuw voor ons, zoo onbegrijpelijk.”

André was gelukkig met zijn eerste genezing. Hij dacht dadelijk aan zijn leider, want Alcar zou hem zeker wel geholpen hebben. Hij vond het heerlijk, dat juist moeder de eerste was geweest, die hij had mogen helpen.

Stil was het den laatsten tijd in zijn kamer geweest; niets had

zich daar 's avonds meer voorgedaan, zoodat hij weer heerlijk slapen kon, zooals vroeger.

Ook het kloppen had hij niet meer gehoord.

Verlangend zag hij evenwel naar zijn leider uit. Waar zou hij zijn? Hij dacht voortdurend aan hem, wanneer hij vervuld was van alles, wat met het onzichtbare te maken had. Waar was Alcar?

Juist toen hij op een morgen in de werkplaats erg naar hem verlangde, hoorde hij opeens een tik, die zóó hard was, dat vader er van opkeek. André was overtuigd, dat dit een antwoord was op zijn onuitgesproken gedachte; dat het beteekende: „Hier ben ik.” Hij werd er koud van, maar hij wilde niets tegen vader zeggen.

Het gebeurde immers zoo vaak, dat er iets kraakte in de werkplaats.

Verder gebeurde er niets, weken achtereen en zijn verlangen naar Alcar werd steeds grooter.

HOOFDSTUK III

De opvoeding voor het geestelijk leven

ANDRÉ voelde nu, dat het nieuwe leven voor hem zou beginnen. Dat was hem immers gezegd. Het verlangen naar meer contact met zijn leider werd steeds sterker.

Hij was liefst alleen en zat 's avonds vaak op zijn kamer.

Zoo wachtte hij al eenige dagen op de dingen, die maar niet komen wilden. Doch iets in hem zei, dat dit niet lang meer kon duren.

Den volgenden avond was hij, nadat hij zich te bed begeven had, rustig ingeslapen. Maar opeens was hij weer klaar wakker.

Hij dacht, dat iemand hem geroepen had.

„André,” hoorde hij weer zeggen en tegelijk wist hij, wie hem riep.

„Ha,” dacht hij, „de zachte stem van Alcar, waarop ik zoo lang heb gewacht.” Het verwonderde hem, dat hij in het geheel niet bang was. De stem hoorde hij duidelijk, maar hij zag niemand.

„Luister, mijn jongen.”

Na die woorden hoorde André terstond heerlijke orgelmuziek, welke hem geheel doortrilde. Eerst meende hij, dat ze van buiten kwam, maar deze gedachte zette hij spoedig van zich af, omdat hij Alcar hoorde vragen: „Hoor je dit, André?”

Dadelijk daarop hoorde hij de klanken aanzwellen, tot ze langzaam zachter werden, alsof ze door den wind werden weggedreven en eindelijk geheel wegstierven. Hij vond het prachtig. Daarna hoorde hij iemand zingen met een stem, zoo zuiver als kristal. Ook dat hield plotseling op en het kwam hem voor, dat het de laatste tonen van een aria geweest waren.

Dit alles had hem diep getroffen, want hij had nog nooit zooiets gehoord.

Toen vroeg Alcar, of hij alles had gehoord.

Hij durfde niet antwoorden en hij hoorde na een oogenblik

fluisteren: „Spreek in gedachten tot me, André. Daarmede kunnen we ons aan elkander verstaanbaar maken. Ik hoor die zachte stem, gelijk jij de mijne hoort. De muziek van zooeven kwam uit de sferen, ik wilde je die laten hooren. Niet alleen uw aarde heeft muziek, ook wij in het Hiernamaals kennen haar, maar veel mooier en in harmonie met het Oneindige.

Zij, die bij ons hun instrumenten bespelen, zijn allen vervuld van verfijnde gevoelens en bezield door geestelijke kracht.

Zij brengen die innerlijke gevoelens over op hun instrumenten. Dit is mogelijk, omdat zij daarin niet door hun stoflichaam worden belemmerd. De stem, die zong, was de mijne; de muziek, welke je hoorde, kwam uit de tweede sfeer en naar gelang de sfeer hooger is, zal de muziek volmaakter zijn. Ik maakte je één met deze sfeer; later zal je dat beter kunnen begrijpen.

Zoo ziet men in de hoogere gebieden den mensch steeds meer vergeestelijken en aetherischer worden, waardoor hij steeds hooger kan stijgen.

Wanneer ik je later zal meenemen op reizen door het Hiernamaals, dan zul je alles kunnen zien en hooren en daardoor beter begrijpen. Je weet nu, dat wij kunnen spreken, zingen, musicceeren en nog veel meer, maar toch moeten wij, volgens aardsche begrippen, dood zijn, dat wil zeggen: niet tot iets in staat!

Door helderhoorendheid kwam alles tot je.

Het zijn je geestelijke ooren, die alles opnemen.

Voor aardsche ooren is ons geluid te zwak en aardsche oogen zijn te grof, om ons waar te nemen.

Wanneer ik nu door wil komen, ik bedoel: met je spreken, dus ons samen verbinden, geestelijk één maken, dan verbreek ik de stof; dit zijn de stoffelijke zintuigen. In dezen toestand van helderhoorendheid kun je met mij spreken; dat is ons contact, hetgeen wij gemakkelijk van hieruit tot stand kunnen brengen, wanneer wij een instrument hebben gevonden, dat daarvoor gevoelig is.

Van uw zijde verbinding te zoeken is niet gemakkelijk, omdat uw oogen ons niet zien, althans de meesten uwer Aarde zien ons niet.

Wij kunnen gemakkelijk deze verbinding tot stand brengen, omdat onze oogen door de stof heen zien. Dan zien wij den gevoeligen draad, waarmede wij ons verbinden. Met je geestelijke oogen zul je dan ons en hetgeen wij je willen toonen, zien, doch slechts wat *ik* je zal laten zien, waarmee *ik* je verbind. Vergeet dit nooit, mijn zoon, daar dit de voorwaarde is voor ons goede contact.

Wanneer je dus later meer intelligenties zult zien, vergeet dan nooit dat ik, aan deze zijde, je met hen verbind en spreek dan ook niet, vóórdát je mij hoort of ziet, daar men je anders verkeerde berichten zou kunnen geven.

Het is zoo noodig, een goede verbinding tusschen geest en mensch tot stand te brengen, een verbinding, die op een vast vertrouwen berust, dat aanvaardt, hetgeen van onze zijde gegeven zal worden en dat je in staat stelt om hen, die bij je komen aankloppen om raad en steun, te helpen. Door al deze bewijzen zult ge vertrouwen winnen. Bedenk echter, dat je taak is steeds alles door te geven, hoe vreemd het je soms ook moge schijnen. Zoo wordt je langzaam een goed instrument, een goed medium, dat naar ons luistert. Onthoud dit goed. Ge moet steeds naar ons luisteren, anders loopt alles verkeerd en sta je weer alleen, zooals voorheen, toen ik nog niet voor je bestond.

Denk daar steeds aan en vergeet niet, dat wij door de stof heen zien. Ik zal je dan zeggen, wat ik aan deze zijde waarneem en wat ik in den stofmensch ontdek, wanneer hij voor herstel van gezondheid bij je komt.

Door een innigen band van liefde kunnen wij veel bereiken en door dezen liefdeband zullen wij door God worden gesterkt om goed ons werk te kunnen doen, omdat wij willen handelen naar Zijn wil.

Stel je dus steeds open, mijn zoon, om het mooie, dat wij je willen geven, te ontvangen. Dan zullen wij den menschen overtuigend, kunnen bewijzen, dat het leven, na afleggen van het stofkleed, een voortbestaan heeft.

Wij zullen de menschen brengen op dezen mooien weg, opdat ze zich zullen ontwikkelen om straks, wanneer zij op aarde

sterven, het licht te zien in het Hiernamaals. Dit is ons werk, mijn zoon, dat wij als heilig beschouwen. Wij te zamen willen den menschen vertellen, dat hun geliefden nog in leven zijn en dat ze zich met hen willen verbinden, omdat God het wil, en omdat dit alles uit God is; ook dit weten. Wij willen de kloof tusschen onze wereld en de uwe overbruggen en den sluier opheffen, die de scheiding tusschen de aarde en het Hiernamaals omhult. En wanneer wij dan de werkelijkheid van dit alles aantoonen, dan vragen wij je, ons te volgen.

Wij brengen je op den goeden weg, die omhoog gaat, en die je voeren zal naar den tempel van het zuivere weten. Ik zal je leider zijn en jij het instrument, waardoor wij de waarheid bekend maken. Ik zal je ontwikkelen om dit goed te kunnen doen.

Daarom, André, zal ik mij met je verbinden en wij samen verbinden ons met God, want Zijn hulp hebben wij van noode om den menschen de waarheid te kunnen geven. Wij willen hun geluk brengen en hun dat geven, wat hen geestelijk opbouwt, waardoor zij reeds nu, terwijl zij nog op aarde zijn, met het eeuwige leven verbonden worden, wat hun steun en kracht zal schenken.

Het leven zal dan niet zoo moeilijk meer zijn, maar het zal hen verheffen. En het zal lichter worden, ondanks dagelijksche beslommeringen. Zoo zullen de menschen zich bewust worden, dat, wanneer ook hun einde komt, zij gelukkig moeten zijn, omdat hun, na den stoffelijken dood, iets moois te wachten staat, een voortleven tot in eeuwigheid, nadat zij den moeilijken weg door het aardsche leven hebben afgelegd, zooals God dit van hen verlangde. Dan zullen zij den strijd aandurven en dan het leven niet langer doelloos achten. Zij zullen daarin Gods licht zien en al het goede, dat Hij ons geeft, bovenal de liefde, Gods grootste schepping.

Dan zullen zij alles, wat het ook zij, waardeeren en naast het geluk ook het leed en de smart aanvaarden, omdat zij voelen zullen, dat dit alles aan hun geestelijk peil ten goede zal komen. Wij willen hen opvoeden voor het leven in de sferen, terwijl zij nog op aarde zijn, maar dan verlangen wij eenvoud en gehoor-

zaamheid van je en liefde voor het werk van God, Die de Almacht in liefde is.

Tot Hem en voor Hem zullen allen zich verheffen, omdat alles ons door Hem geschonken werd.

Wij zullen nu ophouden, André. Denk rustig over alles na en vraag mij, wanneer je iets wilt weten. Roep mij dan heel sterk in je gedachten en ik zal komen.

Later zullen wij ook teekenen en schilderen, maar voorloopig moet dat nog even wachten. Heb je mij begrepen? Ik zal je alles zoo duidelijk en eenvoudig mogelijk geven, opdat niet alleen zij, die gestudeerd hebben, maar ook degenen, die niet ontwikkeld zijn, ons kunnen begrijpen. Want allen moeten wij op het hoogere bestaan wijzen, opdat zij eenmaal de overtuiging zullen krijgen, dat wij hier in volmaaktheid leven tot in alle eeuwigheid. God zegene je."

Alcar had opgehouden met spreken en André voelde zich weer alleen. Deze goede geest, die liefde uitstraalde, was heengegaan. Liefde sprak uit al zijn woorden en in stilte fluisterde André:

„Alcar, mijn leider, ik dank u voor alles."

Hij hoorde nog zeggen: „Dank God, mijn zoon, geef je in liefde voor God, met en in alles voor Hem." Nadien bleef het stil en het was hem, alsof er iets schoons van hem was heengegaan. Voor dezen geest zou hij alles willen doen, voor den man, dien hij nog maar zoo kort kende en die hem reeds zooveel liefde had gegeven. Wat was hij nu gelukkig met deze openbaring!

Hij nam zich heilig voor zijn best te zullen doen, zooals zijn leider dit verlangde.

Alcar had verzekerd, dat hij ook zou gaan teekenen, maar hoe dat gebeuren zou was hem voorloopig nog een raadsel. Het werd te veel, zijn hoofd was vol van al dit nieuwe weten.

Hij moest de menschen overtuigen, hen genezen en hen brengen op dezen weg, had Alcar gezegd en gaarne wilde hij dit doen, steeds en steeds weer. Hij had reeds liefde voor alles, wat met hem te maken had, die nu zijn leider was en vriend en uit het diepst van zijn hart dankte hij God voor al de liefde en voor deze groote openbaring.

Daarna viel hij spoedig in een diepen slaap.

Den volgenden morgen vertelde hij alles aan vader en moeder, want Alcar had het gezegd. Zijn ouders moesten het immers weten. Ook zij waren gelukkig, al begrepen ze niet wat dit alles te beteekenen had.

André sprak met overtuiging over het leven na den dood.

„Begrijp mij goed, vader, ik vertel geen leugens, werkelijk, geloof me, Alcar heeft met me gesproken en ik heb hem gezien. O, als u die mooie muziek had kunnen hooren, u zou er net als ik van onder den indruk gekomen zijn.

Alcar zong voor mij. Dit is toch het bewijs, dat hij voortleeft. Hoe wilt u dat anders verklaren? Ik was klaar wakker en droomde dus niet. O, het was wonderlijk. En is het niet heerlijk te weten, dat uw ouders ook leven? Heb maar geduld, want wanneer zij eens naar de aarde komen en ik mag hen zien, dan zal ik u dat vertellen.”

Zoovaak de gelegenheid zich voordeed sprak hij met anderen over zijn wonderbare ervaringen, ook moeder vertelde een ieder, wat hun overkomen was.

André werd door velen uitgelachen, maar dit kon hem niet hinderen; het raakte hem niet eens. Hij dacht dan maar aan Alcar, die zou hem helpen. Openlijk durfde men hem toch niet aan, want men werd bang, wanneer hij over „geesten” sprak.

Eenige dagen na het laatste contact met Alcar begon hij onverwachts te teekenen.

Merkwaardig was het, hoe hiermede een begin werd gemaakt.

Hij had al een dag of wat met een knagende pijn in den rechterarm rond geloopt en dacht dat het reumatiek was.

Maar op een morgen hoorde hij zijn leider zeggen: „André, ik wil teekenen, haal papier en potlood; teekenpotlood moet je hebben.”

Hij wist niet wat te doen. Hoe zou hij moeten teekenen!

Toch ging hij heen, haalde hetgeen hij noodig had, legde alles voor zich neer en wachtte af wat komen zou.

Langzaam verdween de pijn in zijn arm. Op een gegeven oogenblik greep zijn hand, zonder dat hij het wilde, naar een

potlood en maakte draaiende bewegingen. Toen ging er een vreemd gevoel door hem heen, terwijl zijn arm steeds sneller begon te draaien.

Daarna verminderde dit weer en hij voelde, dat zijn rechterarm bestuurd werd.

Dit ging gedurende eenigen tijd zoo door, alles buiten zijn wil om. Er werd eerst een kruis geteekend, daarna kwamen er bloemen om het kruis heen, terwijl hij een gevoel kreeg, alsof hij door slaap overmand werd.

Vader, die binnengekomen was en zag, dat André teekende, liep bij het zien van zooiets vreemds stilletjes weer weg, om zijn vrouw te waarschuwen, „Kom gauw, Marie, het is wonderlijk. Hoe komt de jongen daar nu weer aan! Nog nooit in mijn leven heb ik zooiets gezien. Hij zit zoo'n vreemde teekening te maken. Zooiets heeft hij van mij nooit geleerd.”

André teekende steeds door en merkte niet, dat zijn ouders waren binnengekomen en al geruimen tijd achter hem stonden.

Moeder begon zich daarover ongerust te maken en zei: „Kijk eens naar zijn gezicht, Willem, dat is geheel veranderd. Het lijkt wel of hij ouder is geworden, er ligt zoo'n vreemde trek op. Wat zou dit nu weer beteekenen?”

Haar angst werd grooter. „Wat is er aan de hand met ons kind? Wat beteekent dit alles, vader? O, als dat maar goed gaat. Als hij maar niet gek wordt.”

Haar angst werd ten slotte zóó groot, dat ze André op een gegeven moment wilde omhelzen; maar vóór zij dit doen kon, sprong hij overeind en zeide: „Blijf waar u bent.”

Hij zag vader en moeder strak aan, hief den rechterarm omhoog en begon te spreken, maar niet met zijn eigen stem, het was een heel ander geluid.

„Lieve ouders, blijft rustig.

Uw kind, waarvan ge zooveel houdt, is onder goede bescherming en voorwaar, ik zeg u: vreest niets. Hij zal zijn verstand niet verliezen.

Op het oogenblik heb ik hem in een trance-toestand gebracht en hij is het nu niet zelf, die tot u spreekt, maar ik ben het,

Alcar, zijn leider, van wien hij u reeds veel verteld heeft. Ik heb bezit genomen van zijn stoffelijk lichaam om door hem te teekenen en met u te spreken.

Hij is, zooals ik u zeide, in goede handen en al lijkt het u nog zoo vreemd en al kunt u het nog niet begrijpen, denkt bij alles hieraan, dat wij hem gebruiken voor een mooie taak: het verkondigen van het spiritualisme.

Met Gods hulp zullen wij door hem den menschen toeroepen: „Wij zijn niet dood, wij leven. Vreest niets, vreest niets.”

Uw kind bezit een mooie gave en wij zullen Gods bescherming en zegen ontvangen op alles, wat wij door hem aan de menschen willen brengen!”

Beiden waren nu voor Alcar op de knieën gezonken.

„Ik zal niet veel van u vragen, slechts dit: laat uw kind begaan. Laat hem doen wat hij wil. Ik bedoel hiermede: laat hem zijn vrijen wil, want hij moet ons werk doen. Ook u willen wij helpen, weest hiervan overtuigd. En nu vraag ik u om uw steun en medewerking. U helpt dan niet alleen mij, maar velen, die hier aan onze zijde zijn en die met mij de menschen op aarde willen overtuigen.

André is nu in trance, zooals wij dit noemen. Dat beteekent, dat zijn eigen geest uit het lichaam is en dat ik, als geest, dat wil zeggen, dat ik, die reeds voor langen tijd op aarde ben gestorven, maar nu in het Hiernamaals leef, op zijn lichaam beslag heb gelegd.

Zoo kon ik nu teekenen en later zullen wij ook door hem schilderen. Zoo zullen wij door hem spreken, zoo zal hij wonderen doen, want wij zullen hem verder ontwikkelen. Zegt hem dat.

Wij zullen een goed instrument van hem maken, om ons te dienen.

Ik breng u vele groeten, ook van uw ouders, die hier zijn.

Uw vader en uw grootvader zeggen, dat er geen geslachten noodig zijn, om uw zaak in stand te houden.

Hun kleinkind heeft een grooter werk te doen: het werk van God.

U zult genoeg te doen hebben om hem in al zijn werk te steunen.

LIEFDE

Ziet en ondervindt, doet zooals ik u zeg en geeft mij de teugels in handen om hem te leiden.

Hij zal mijn instrument zijn en niets anders willen, dan te werken voor ons, die dood zijn, maar toch leven. Later zal hij weer in trance spreken en wel op bepaalde tijden. Deze mijn woorden kunt u hem overbrengen. Wees sterk, moeder en heb geen angst. Wij helpen u allen. Nu zal ik gaan, ik dank u. God zegene u beiden."

André slaakte een diepen zucht en opende de oogen. Het was, alsof hij geslapen had.

„Moeder, wat beteekent dit, waarom knielt u voor me, wat is er gebeurd?"

Beiden vertelden hem, wat Alcar hun had medegedeeld.

Nu zag hij tot zijn groote verbazing de prachtige teekening.

„O, wat is dat mooi, vader."

Hendriks knikte.

„Ik kan mij nog herinneren, dat ik aan het teekenen was, want plotseling had ik geen macht meer over mijn eigen arm. Ook weet ik nog, dat ik, toen het kruis met de bloemen bijna klaar was, een slaperig gevoel kreeg. Verder herinner ik mij niets meer.

Hoe vindt u dat, moeder?"

„Het is wonderlijk, jongen, en God is met ons, dat is zeker. Eerst werd ik wat angstig, maar toen je opsprong en met ons ging spreken, waren wij beiden ineens verblijd. Is het niet zoo, vader?"

Hendriks was gelukkig en vertelde André, wat Alcar van hem verlangde.

„Wij vinden nu alles goed, jongen, ga je gang maar en geef je geheel aan dat werk. Nu voelen wij beiden, dat het iets bijzonders is en wij zullen je helpen, voor zoover wij daartoe in staat zijn."

André was in de wolken met zijn prachtig stuk, waaronder geschreven stond: „Liefde". Ook de naam van Alcar stond er onder en aan den anderen kant zijn eigen naam.

„Is het niet wonderlijk, moeder? Ik maak zelf een lijst om het

stuk, dat voor ons heilig is, en wij zullen het een mooie plaats geven in ons huis. Het is toch wel een bewijs, dat dood niet dood is, maar dat de dooden leven. Hoe kan het anders! Ik heb nog nooit zooiets geteekend en zou het ook niet kunnen."

Hij maakte vlug een lijst en hing de teekening zoo spoedig mogelijk op een mooie plaats in de huiskamer.

Ze hing daar als een symbool van de twee werelden en het was alsof er een groot, sterk licht van uitstraalde. Men was gedwongen er naar te kijken.

André schreef onmiddellijk aan mijnheer Waldorf en vertelde hem in een langen brief wat er was gebeurd.

Deze antwoordde, dat hij zeer verheugd was en hoopte, dat zijn gaven steeds meer ontwikkeld zouden worden.

Bij dit eene stuk bleef het niet, want al spoedig volgden er meer; alle prachtige, symbolieke teekeningen.

Daarna moest hij pastellen koopen en werden er stukken in kleuren gemaakt.

Verschillende daarvan werden gekocht door geestverwanten, die gaarne zoo'n teekening wilden bezitten.

Alcar had gezegd: „Denk er aan, André, elk stuk, al lijkt het nog zoo gering, bezit zijn geestelijke uitstraling, al is dit voor de menschen niet te zien."

Zoo ging het een tijd door. Daarna kreeg hij bericht, dat hij met olieverf mocht gaan schilderen.

Op een middag zou dit voor het eerst gebeuren, nadat Alcar hem had medegedeeld, dat een Fransch schilder van zijn lichaam wenschte gebruik te maken en dat er eenige menschen bij tegenwoordig mochten zijn.

Toen stelden zijn ouders hem een groote kamer ter beschikking, waarin hij schilder-seances kon houden.

De heer en mevrouw Waldorf kwamen over om deze eerste groote seance bij te wonen.

Om twee uur waren alle genoodigden, overtuigde spiritualisten, aanwezig en had André alles gereed, om op tijd te kunnen beginnen.

Men zat in spanning te wachten op hetgeen gebeuren zou. André

zelf ook, want tot nog toe had hij bij het werk alleen op zijn eigen kamer gezeten.

Voor den schildersezel gezeten raakte hij even over tweeën in trance.

De geest, die door hem schilderen wilde, nam onmiddellijk palet en penseelen op en begon met vaste hand te werken.

André had zelf voordien nog nooit een palet in de hand gehad, maar de intelligentie, die hem in beslag had genomen, legde groote vakkennis aan den dag. Alle aanwezigen zagen, dat hier werkelijk een kunstenaar aan het werk was.

Links en rechts werd het doek volgesmeerd en het eerste, wat hij afwerkte, was een prachtige lucht in parelmoeren kleuren. In het midden daarvan verscheen een boog, die den vorm had van een hoefijzer. Het geleek een doorkijk op een of ander heerlijk oord. Daarna schilderde hij op dien boog een sierlijken, grooten vogel, die met zijn prachtigen, gekleurden staart een gedeelte van het uitspansel bedekte.

Toen na ongeveer anderhalf uur het stuk voltooid was, keerde André zich tot de aanwezigen, die meenden, dat hij uit den trance-toestand bijkwam.

Hij zuchtte echter diep, waarna Alcar doorkwam, om uitleg van de beteekenis van het stuk te geven.

„Dit stuk, mijne vrienden, is gemaakt door een Franschman, een vriend van mij, Louis Clairmond genaamd, die in zijn aardsche leven, lang geleden, schilder was, evenals ik. Het stelt een hogere sfeer voor en de vogel beteekent: een afgezant van God. U ziet de reinheid van kleur in haar volle harmonie, waarmede hij is afgestemd op de hogere sferen. Hij is bereid de bevelen van God over te brengen naar de aarde, waarheen hij gezonden wordt. Wij allen zijn Gods boden, daarvan is deze voorstelling het symbool.

Ik moet de groeten van uw heengegane vrienden overbrengen, velen zijn hier aanwezig. Deze zitting is nu ten einde. Ik groet u allen, God zegene u.”

Daarna ging André zien en vele intelligenties zag hij om de aanwezigen heen, die hij beschreef en die allen werden herkend.

Zoo werden vele boodschappen ontvangen. Eén der aanwezigen kreeg een wel heel mooi bewijs.

Onmiddellijk hoorde hij ook weer Alcar, die zeide:

„Past op, André, ik zal je met hem verbinden.”

André beschreef dezen geest, die dan ook dadelijk door een heer en dame werd herkend. Het was een vriend van deze menschen, die op aarde lang met hen had omgegaan en die op een vreese-lijke wijze om het leven was gekomen. Hij vertelde André alles; hoe het was gebeurd, wat hij was geweest in zijn aardsche leven en welken naam hij gedragen had.

Dit was wel een der mooiste bewijzen en niemand zou aan de echtheid kunnen twifelen, omdat de geest twee voornamen doorgaf en André liet weten, dat Johan zijn voornaam en Bernard zijn achternaam beteekende.

André gaf deze berichten door aan de menschen, voor wie zij bestemd waren en die geweldig onder den indruk kwamen, omdat ze zoo onverwachts waren gekomen.

Tranen kwamen hun in de oogen en zij waren er van overtuigd, niet alleen door het schilderen, maar ook door de bewijzen, dat hun geliefde vriend nog om hen heen was. Ook kregen zij bericht van hem, dat hij reeds vooruitging en door veel strijd het licht had mogen zien.

Zoo werden de menschen overtuigd van een leven na den dood. De gasten gingen heen en waren vol van dezen mooien middag. Dit waren schitterende bewijzen en André was gelukkig met zijn op deze wijze ontvangen schilderij.

Mijnheer en mevrouw Waldorf bleven nog na, daar André nog het een en ander met hen te bespreken had en hun, uit Alcars naam, een teekening moest overhandigen, welke zijn leider voor hen gemaakt en van een opdracht voorzien had.

Onder het stuk stond: „Verhoord”.

„U ziet,” zei André, „dat de menschen, daar onder het kruis, bidden. Er breekt een lichtstraal door de zwarte lucht. Dit is het licht van God, het bewijs, dat hun gebed verhoord wordt.

De teekening is voor u beiden bestemd en Alcar zeide, dat u zelf de beteekenis er van wel zou weten.”

Waldorf kreeg tranen in de oogen, want dit was een machtig bewijs voor hem.

„André, ik zal je zeggen waarom ik ontroerd ben. Mijn vrouw en ik zonden gebeden voor jou tot God op, dat Hij je mocht beschermen en dat uit je gaven iets grootsch mocht voortkomen. Nu krijgen wij toch wel een sterk bewijs, dat ons gebed is verhoord, want steeds baden we onder het kruis, dat in onze slaapkamer hangt. En nu schenkt je leider ons deze teekening. Twee menschen, biddende onder het kruis. Het is ook een bewijs, dat de geesten alles van ons weten. Wij danken je leider voor dit groote geschenk. Wil je hem zeggen, dat wij er zeer gelukkig mee zijn?”

Na dien dag werd er veel over André gesproken en van wijd en zijd kwam men naar hem toe.

Vele zieken moest hij helpen en steunen en hen overtuigen van de werkelijkheid van het eeuwige leven.

HOOFDSTUK IV

Genezen en uittreden

DE ontwikkeling van Andrés gaven had een vlug verloop. Het meest werden zij aangewend voor genezen. Op een morgen kwam er een heer met het portret zijner vrouw bij hem, die vroeg, of hij iets zou kunnen zeggen omtrent haar gezondheidstoestand.

André nam het van hem over, terwijl hij Alcar hoorde zeggen, dat hij rustig moest zijn en alles kalm laten inwerken. Dit was noodig om een zuivere diagnose te stellen. Alcar had hem verteld, dat dit mogelijk was door het aanvoelen van het medium en dat dit niet anders kon gebeuren dan door de menging hunner aura's. André begreep dit nog niet, maar later zou het hem worden uitgelegd.

Na eenige minuten voelde hij een hevige pijn onder in den rug opkomen en even daarna kreeg hij het volgende bericht van Alcar.

„Deze dame lijdt hevig aan een nierkwaal. Ik zie een steen in haar linkernier en jij hebt de pijn, welke daardoor veroorzaakt wordt, gevoeld.”

Nu werd hem de plaats getoond, waar de steen zat, wat hij wonderbaarlijk vond.

Opeens zag hij binnen in den mensch en kon vaststellen, welk gedeelte van het lichaam ziek was. Dit werd hem duidelijk getoond.

Alcar vervolgde:

„Ik laat je de oorzaak der ziekte zien, de pit, waarom alles draait; dus geen franjes of gezoek, niets anders dan de oorzaak. Zeg hem nu zonder omwegen wat zijn vrouw mankeert.”

André gehoorzaamde onmiddellijk, maar zijn bezoeker scheen niet overtuigd te zijn.

„Ja,” zeide hij, „mijn vrouw is bij verschillende doctoren ge-

weest, maar niemand heeft over een nieraandoening gesproken.” „Vindt u dat zoo vreemd?” vroeg André. „Misschien hebben zij het niet gezien.”

Toch voelde hij zich niet zeker en vroeg aan Alcar, of hij wel goed gezien en goed gehoord had, welke vraag bevestigend werd beantwoord.

„Heb vertrouwen, André, wat ik zie is goed; twijfel daar niet aan, hier moet ge doorheen komen, anders gaan we niet vooruit in je ontwikkeling.

Je voelt het immers zelf en wat je gezien hebt is goed, geef het hem door.”

Ten tweeden male verzekerde André, dat de patiënte last van een niersteen had.

En de bezoeker zeide: „Goed, mijnheer, dan moet u mijn vrouw maar behandelen.”

Daarna vertelde André hem nog enkele bijzonderheden over zijn kinderen en hij zag vreemd op, dat deze wist, dat hij kinderen had.

„Dit zijn kleine bewijzen, mijnheer, maar ik hoop, dat ze overtuigend voor u zijn.”

Den volgenden morgen ging hij naar het opgegeven adres, om de zieke te behandelen en toen hij daar aankwam had zij vreese-lijke pijn.

Onmiddellijk legde hij de handen in haar rug, want Alcar zeide hem, goed haar nierstreek te behandelen.

Zij voelde dadelijk, dat de heerlijke warmte, die zijn handen uitstraalden, haar goed deed.

Alcar zei, dat hij tijdens het magnetiseeren moest bidden; dan zou hij de patiënte onderzoeken.

Alcar was op aarde geen dokter geweest, maar in de sferen, in het leven na den dood, had hij deze studie voltooid en kon zich nu daarvoor uitgeven.

De behandeling was beëindigd en had ongeveer tien minuten geduurd. Alcar gaf hem te verstaan, dat de steen spoedig zou loskomen.

„Zeg haar dit, André, en stel haar gerust.”

Den volgenden morgen hielp hij de dame op denzelfden tijd weer tien minuten en sprak met haar af, dat zij, wanneer de toestand verbeterd zou zijn, naar zijn huis zou komen, doch indien dit niet het geval was, zou hij Maandag bij haar terugkomen.

Toen hij den morgen daarop — Zondag — in zijn kamer zat, zag hij plotseling deze patiënte voor zich en hoorde hij Alcar zeggen:

„Ga er heen, André, deze twee behandelingen hebben reeds resultaat gehad.”

Hij liep zoo vlug hij kon naar haar huis en verwonderd zeide zij: „U hier, mijnheer? Wij hebben toch afgesproken, dat ik naar u toe zou komen en, zoo niet, dat u dan Maandag bij mij terug zou komen.”

„Ja, mevrouw, dat weet ik, maar laat mij den niersteen maar eens zien.”

„Hoe weet u, dat die losgekomen is?”

„Hoe ik dat weet? Door mijn leider, mevrouw. Ik geloof wel, dat uw man nu bewijzen genoeg ontvangen heeft, dat mijn leider goed heeft gezien.

Ik zal u vertellen, hoe ik alles weet. Ik was thuis op mijn kamer. Plotseling zag ik u duidelijk voor mij en kreeg bericht, dat de niersteen losgekomen was.”

„Voor mij is dit een overtuigend bewijs, mijnheer.

Dezen nacht heb ik vreeselijke pijnen gehad en nu ben ik zoo blij, dat ik dat nare ding kwijt ben. Maar hoe kon u dat allemaal zien?”

André wist eerst niet wat hij daarop moest antwoorden, maar toen hoorde hij Alcar zeggen: „Ik zal je helpen, André, geef je over.” En als een flits zag hij den geheelen toestand voor zich. Toen begon hij te spreken. „Hoe dit mogelijk was, mevrouw? Zie hier. Ik ben onder contrôle van een geestelijken dokter. Op het moment, dat ik u zag, begreep ik, dat er iets gebeurd moest zijn. Ik zou niet gekomen zijn vóór Maandagmorgen, wanneer mijn leider mij niet gezegd had, dat ik naar u toe moest gaan en dat de behandeling reeds resultaat had gehad.

Onmiddellijk begaf ik mij hierheen en kreeg onderweg alles te hooren, wat er met u gebeurd was. Zoo kon ik u vragen:

„Laat mij den steen eens zien.” U was verbaasd. Natuurlijk hangt alles af — en dit is wel de hoofdzaak — van de wijze, waarop het medium is afgestemd. Hiermede bedoel ik het contact tusschen geest en medium. Dit moet goed zijn, omdat wij moeten uitvoeren wat ons wordt opgedragen.

De geest ziet door alles heen, mevrouw. Natuurlijk wist mijn leider van tevoren, wat er met u zou gebeuren. Zoo worden de menschen geholpen, zoo ontvangen zij bewijzen en zullen ontdekken, dat hier met hun ziekte niet wordt gespot.”

„O, ik vind het schitterend, mijnheer, en ik zal het aan al mijn kennissen vertellen. Hoe is het mogelijk, dat dit alles zonder operatie kon gebeuren!”

„We zullen u nog eenige keeren moeten behandelen, daar u wat sterker moet worden, maar dan zult u weer geheel gezond zijn. Uw zwaarste tijd is nu voorbij; het was het loskomen van den niersteen, dat al deze pijnen heeft veroorzaakt.”

Thuisgekomen vertelde Alcar hem wat er dien morgen was gebeurd.

„Op het oogenblik, dat je de dame wilde vertellen hoe het mogelijk was, dat je dit allemaal hebt kunnen zien, heb ik je geholpen het haar duidelijk te maken.”

André vroeg Alcar hoe hij wist, dat het dezen morgen zou gebeuren.

„Ziehier, mijn zoon, ik zal het je uitleggen.

Haar trillingen, dat wil zeggen haar gedachten, hadden mij bereikt. Dit gebeurde te middernacht, zij had toen vreeselijke pijnen en ik heb haar van deze zijde af kunnen helpen door mijn kracht. Zoo heb ik haar een rustigen nacht kunnen geven. Ook zag ik, dat de niersteen aan het loskomen was en langzaam het lichaam ging verlaten. Ik maakte mijn berekening en constateerde, dat er nog eenige uren zouden voorbijgaan, alvorens hij geheel te voorschijn zou komen.

Tijdens haar slaap ben ik nog eenige keeren bij haar geweest en vanmorgen in de vroege, toen zij zich wilde opheffen, kreeg

zij opnieuw hevige pijnen, welke door het loskomen van den steen veroorzaakt werden.

Al het andere heb je zelf reeds gezien en dat weet je dus. Toen ze zoo gaarne een en ander wenschte te weten, legde ik jouw gedachten stil, terwijl ik de mijne liet doorkomen. Zij zelf merkte daarvan niets.

Zoo ziet ge, André, dat wij door onzen liefdeband een sterk contact kunnen vormen. Daardoor zou ik je zelfs tijdelijk de kennis van een of andere wetenschap kunnen geven. Dit gebeurt dan in half-trance, terwijl je geest nog in het lichaam is. Door op je gedachten in te werken, zal je dan niets anders kunnen zeggen dan alleen wat ik wil, dat je zeggen zult, hetgeen alleen door een goede verbinding geschieden kan.

Op die manier zullen wij alle menschen kunnen helpen, die tot je komen. Luister goed, geef je steeds zooals je dezen morgen deed en heb vertrouwen in alles wat ik je laat zien en hooren. Volg onmiddellijk mijn bevelen op, hoe vreemd ze ook mogen schijnen; dan zal je gesterkt worden en spoedig zal dan je ontwikkeling voltooid zijn."

Later kreeg André te hooren, dat alles maar duivelswerk was. Dit bezorgde hem veel leed, niet alleen omdat de menschen zoo ondankbaar waren, maar het meest om Alcar, die de patiënte in stilte, zonder dat zij het wist, geholpen had. Daar dacht men niet over na. Eerst werd verteld hoe mooi alles was; later heette het duivelswerk. Menschen, die zóó oordeelen, zijn niet te helpen.

Voor André was deze gebeurtenis een onomstootelijk bewijs van het voortbestaan van overgegangene vrienden, die alles willen doen, om den stoffelijken mensch de overtuiging te schenken, dat zij hem vanaf gene zijde willen steunen en kunnen helpen. Nu werd Alcar voor „duivel" uitgemaakt, terwijl hij het geweest was, die de patiënte van pijnen en ziekte bevrijdde. Zoo ondankbaar is de mensch en zoo spoedig met zijn oordeel klaar.

„Wie uwer zonder zonde is werpe den eersten steen." Deze woorden waren hier van toepassing, wanneer men niet in onwetendheid geoordeeld had.

André voelde wel, dat hij gesterkt moest worden om dit alles

te kunnen uithouden. Gelukkig hielp Alcar hem ook nu weer in al zijn leed.

„Ik wist, dat wij dit zouden moeten hooren,” troostte Alcar hem, „maar volg mijn raad. Verwacht niets, de menschen weten niet hoe dom en ondankbaar zij zijn. Blijf boven alles staan en trouw je werk doen; dan kan je er van verzekerd zijn dat, wanneer jouw tijd komt om de aarde te verlaten, ook jij zult uitrusten en gelukkig zijn, omdat je de door God opgelegde taak, tegen alles in, hebt volbracht. God zal je daarvoor beloonen, vergeet dat nooit. Hij alleen vergeet nimmer iets van wat uit liefde wordt gedaan.”

Zoo kon André weer alles dragen en kreeg nu spoedig bericht van Alcar, dat hij met hem zou gaan reizen in het Hiernamaals. „Zorg, mijn zoon, dat je vanavond om negen uur op je kamer bent. Je zult dan met mij meegaan naar de sferen. Zeg tegen je ouders, dat niemand, maar dan ook niemand, je mag storen! Vertel hun, wat wij gaan doen en wensch hun goeden nacht, voordat je naar je kamer gaat. Zij behoeven dan niet meer bij je te komen en kunnen gaan slapen. Zorg ook, dat je kalm bent en geef je gewillig over. Ga rustig slapen, al het andere doe ik.” Nadat hij deze boodschap aan zijn ouders had overgebracht, maakte hij zich dien avond gereed om met Alcar mee te gaan. O, hij zat zoo in spanning! Hij zou meegaan naar onbekende gebieden. Reeds eerder had Alcar hem verteld, dat zijn geest al meermalen onbewust was uitgetreden; onbewust, omdat deze bij het terugkeeren in het lichaam, het stoflichaam, al deze nieuwe wijsheid niet zou kunnen verwerken. Eens zou het zoo-
ver komen, dat hij bewust zou terugkeeren en de herinnering bewaren aan alles, wat zijn leider hem had laten zien.

En nu was het zoo ver. Hij zat vol enthousiasme te wachten en naar dat oogenblik uit te zien. Het waren uren van spanning geweest. Hij hoorde nog niets en ook zag hij Alcar niet, hoewel het al kwart over negen was. Muziek of kloppen hoorde hij evenmin.

Niets daarvan. Hoe alles gaan zou wist hij niet, maar hij zou zich houden aan hetgeen hem gezegd was en naar bed gaan.

Alcar wilde, dat hij rustig ging slapen, maar hij dacht: „Hoe zal ik nu, in zulk een spanning, kunnen slapen.”

Toen moest hij gapen, een teeken, dat er op hem werd ingewerkt. Hij voelde zich al slaperig worden en moe. Steeds dieper zakte hij weg, totdat hij in vasten slaap verzonken was.

De eerste woorden, die tot hem kwamen, waren: „Kom, mijn jongen, zie wie ik ben.”

Hij keek rond en zag niets dan een helder, blauw licht, eenige passen links van hem. Daarna zag hij een groot, wit licht op zich afkomen, wat hem angstig maakte. Het was alles zoo vreemd voor hem, zoo machtig. Het witte licht kwam steeds naderbij. Plotseling zag hij Alcar voor zich en hij riep: „Alcar, U bent dat licht?”

Met een schreeuw vloog hij Alcar om den hals. „Alcar, Alcar, nu herken ik U. O God!”

André viel op de knieën van vreugde en geluk en dankte God, dat hij zijn beschermgeest op deze wijze mocht zien.

„Stil, André, kalm zijn, jongen.”

Alcar legde beide handen op zijn hoofd om hem te magnetiseeren en eenige oogenblikken daarna werd hij wat kalmer.

„Ik heb er goed aan gedaan, mijn jongen, mij niet dadelijk te laten zien; je vreugde zou te groot geweest zijn voor je stoffelijk omhulsel en dat zou nadeelig zijn geweest.”

André had nu een gevoel, alsof het bloed met volle kracht naar zijn hoofd stroomde. Eerst werd hij koud, toen warm, daarna duizelig en hij moest naar steun zoeken om niet te vallen. Dit alles duurde echter niet lang. Toen sloeg hij de oogen weer op en bemerkte, dat Alcar hem nog steeds in de armen hield en tegen zich aan drukte.

„Ziezoo, mijn zoon, zoo is het beter. Nu kun je alles verdragen. Nu zijn we één door je groot verlangen en je sterken wil om ons werk te doen. Tè groote ontroering zou niet goed voor je geweest zijn, zooals ik je zooeven zeide; die zou het stoffelijk kleed, dat je nu hebt verlaten, een schok gegeven hebben en als een flits zou je in je lichaam terug hebben moeten keeren en de een of andere storing hebben gevoeld.

Doch dit heb ik voorkomen. Nu ik je bestraald en omringd heb met mijn geestelijke kracht, mijn fluïde, zul je tegen elke emotie opgewassen zijn. In deze uitstraling kun je het Hiernamaals betreden. Zonder deze zou je geestelijk lichaam niet tegen alles bestand zijn.

Wanneer je iets weten wilt, vraag het mij; ik zal dan mijn best doen het je zoo duidelijk mogelijk uit te leggen. Eerst zal ik nu alles vertellen wat hier gebeurd is. Luister maar, André.

Voor de uittreding kon plaats hebben, heb ik je lichaam in dezen slaap gebracht. Wel was je in spanning, maar voor ons is het heel gemakkelijk iemand vanaf deze zijde te beïnvloeden." Alcar lachte, André zweeg verlegen.

„Wees gerust, mijn zoon, alles zul je weten. Ik wilde niet meer tot je spreken, daar dit spoedig moest gebeuren; anders zou ik je hebben toegesproken, voordat je was uitgetreden. Ik las je gedachten. Voor de aardbewoners slaap je nu, maar in werkelijkheid is het alleen je stoffelijk omhulsel, dat te bed ligt. Nu is je geest bereid mij te volgen, met mij te gaan waarheen ik wil, waarheen ik je ook zal voeren. Dit zijn de wonderen van je mediamieke gaven. Ik wil je laten zien, hoe je toch, tijdens onze afwezigheid, verbonden blijft met je lichaam. Kijk, de dunne lichtstraal, welke je uit je linker zijde ziet komen, is het fluïdekoord, dat je geest met het stoffelijke lichaam verbindt. Dit is de levensdraad, welke haast niet te zien is en toch is hij te onderscheiden van het licht, dat je lichaam uitstraalt. Wanneer dit koord verbroken werd, zou je niet meer in je lichaam kunnen terugkeeren. Maar al gaan wij nu nog zoo ver hier vandaan, dan toch zul je verbonden blijven, ook al is het koord niet meer te zien. Toch is dit onzichtbare koord de levensdraad van den stoffelijken menschr. Ook noemen wij het wel het leven zelf, omdat het één is met de stof. Het is noodzakelijk, dat je dit alles goed onthoudt."

André was nu aan het hoofdeinde van zijn bed gaan staan en zag zichzelf daarin liggen; het was alsof hij dood was. Hij zag zeer bleek, maar toch ging zijn borst rustig op en neer.

Van aardische zijde zou heel moeilijk te constateeren zijn, dat hier alleen een stoffelijk lichaam lag, terwijl de geest was uitgetreden.

„Dit lichaam mag niet worden gestoord, zooals ik je reeds eerder heb verteld; daarom vroeg ik je, je ouders te waarschuwen, want bij de geringste storing zou het koord kunnen breken en zou je voor de aarde sterven.”

„Wat is dit alles interessant, Alcar.”

„Zeer zeker is dit interessant. De mensch is ook de kroon der schepping. God schiep hem naar Zijn beeld. Wanneer wij straks heengaan, blijven mijn helpers hier om over je lichaam te waken. Uittreden is gevaarlijk, maar wanneer de noodige voorzorgsmaatregelen worden genomen, kan en zal er niets gebeuren. De geringste storing zou evenwel hartverlamming ten gevolge kunnen hebben en in ieder geval zenuwstoornissen veroorzaken, daar het hart den schok, veroorzaakt door het afbreken van het fluïde-koord, niet zou kunnen verdragen. Wij moeten dus onze voorzorgsmaatregelen treffen. Zie, daar zijn de helpers, die over je lichaam zullen waken.”

Nu zag André zes jongemannen, die in het groote, blauwe licht achter hem stonden, te voorschijn komen.

Zij groetten hem hartelijk en hij zag, dat ze gelukkig waren en schoon van gelaat.

„In werkelijkheid zijn zij niet zoo jong als ze er uitzien, daar zij allen reeds een paar honderd jaar in de sferen zijn. De geest neemt hier het uiterlijk aan van zijn innerlijk wezen en een mensch, die op tachtigjarigen leeftijd de aarde verlaat en daar slecht heeft geleefd, zal er aan gene zijde des grafs nog ouder uitzien. Het uiterlijk is hier de spiegel der ziel en hij zal zoo teekenen, als zijn innerlijke kracht is. Zoo vindt men hem, die zich op aarde geheel heeft vergeten, hier ouder terug. Men kon daar niet zien, dat achter die ingevallen wangen zich een ziel verborg, die zeer diep was gezonken, dus geestelijk zeer laag stond.

Maar eenmaal hier aangekomen, staat die ziel geheel naakt en neemt het geestelijk lichaam den vorm aan van hetgeen het in

werkelijkheid was. Daarom wordt het onherkenbaar en vreese-
lijk oud. Die mensch had van het aardsche leven niet veel ge-
maakt en was geestelijk geheel afgedwaald.

Je ziet de schoonheid mijner vrienden, André; zij zijn jong, al
hebben zij den leeftijd van tweehonderd jaren bereikt. Deze is
hier niet te zien, daar zij verjongd zijn door hun geestelijke
kracht. Zie, welk een licht en welk een uitstraling; dit zijn
teekenen hunner wijsheid en hunner liefde tot God.

Toch zullen er velen zijn, die duizend jaren noodig hebben om
deze wijsheid, dit licht te verwerven."

André keek van den een naar den ander en het viel hem op, dat
Alcar wel het reinste licht had van hen allen. Hieraan kon hij
zien, dat zijn leider hooger stond.

„Ziezoo, André, nu zul je eerder dan vele andere broeders en
zusters het Hiernamaals aanschouwen. Denk evenwel niet, dat
je de eenige bezoeker bent, want wanneer wij in de sferen zijn,
zul je bemerken, dat er meer van de aarde zullen komen. Aan
hen allen zul je kunnen zien, dat zij aardbewoners zijn.

Dit is te zien aan de dubbele uitstraling, zooals je eigen dubbel-
licht nu om je heen ligt. Deze kracht is doorschijnend, daarom
is je geestelijk lichaam door mijn uitstraling heen te zien. En
hieraan zul je hen herkennen, die, evenals jij, door hun be-
schermers begeleid, de sferen bezoeken.

Ik maak je dit duidelijk, omdat niemand vanaf de aarde het
Hiernamaals kan betreden zonder die geestelijke omstraling.
Van die dubbele uitstraling is de eene helderder dan de andere.
De minst heldere is die van het geesteslichaam van den stoffe-
lijken mensch. Zoo zul je dus straks velen zien, die, zooals jij,
worden meegenomen naar de sferen, terwijl ze nog op aarde
leven.

Mijn helpers moeten het meest waken tegen het gevaar, dat van
onze zijde dreigt van de intelligenties, die deze menschen, die
uitgetreden zijn, willen berooven, dat wil zeggen, dat zij het
fluïde-koord willen breken. Maar mijn vrienden zullen voor alles
zorgen en ons zoo spoedig mogelijk waarschuwen. Hoe dat ge-
beurt en hoe zij ons kunnen waarschuwen zullen nog raadsels

voor je zijn, maar ook dit zal ik je allemaal laten zien. We zullen nu gaan, André; onderweg zal ik je alles wel vertellen. Kom mee."

Hand in hand, zwevende, verlieten zij de aarde.

„Er worden niet alleen media meegenomen voor geestelijk werk, André, doch er zijn ook controleerende geesten, die hun instrumenten meenemen voor wetenschappelijk werk. Deze menschen treden dan onbewust uit, wat altijd zoo zal blijven. Gij daarentegen zijt bewust uitgetreden. Je zal je echter van deze reis eerst slechts een gedeelte mogen herinneren, maar langzaamaan zal ook al het andere tot je doordringen. Aan instrumenten, die de wetenschap dienen, wordt alleen dat gegeven, wat hun leider hun geven wil en wanneer zij dan teruggaan naar de aarde, worden zij eerst gesluiert in de sferen, opdat de herinnering zoo zuiver mogelijk in hun onderbewustzijn zal voortleven.

Voel je wel hoe prachtig in alles wordt gewerkt? Ik bedoel: hoeveel de aarde wordt gegeven? Het is nu nog onbegrijpelijk voor je, maar langzaamaan zal ook dit je duidelijk worden." André knikte, hij vond alles wonderbaarlijk en kon niets zeggen. „Hiermede wil ik zeggen, mijn jongen, dat bijna alles, wat met den kosmos verband houdt, vanaf onze zijde gegeven wordt. Want niemand, ook al is hij de grootste der grooten onder uw geleerden, zou iets belangrijks kunnen ontdekken, wanneer de wegen, welke daarheen leiden, hem niet werden getoond door inspiratie uit hogere gebieden. Dat geldt natuurlijk alleen voor datgene, wat nuttig en goed voor den mensch is. Maar helaas worden zij ook door het kwaad geholpen door hen, die leven in de lagere sferen. Er wordt echter ingewerkt op den mensch, die daar vatbaar voor is en openstaat voor de slechte invloeden, welke hem aansporen het kwade en het verkeerde te doen. Zoo worden de menschen dus beïnvloed, de een ten goede, de ander ten kwade. Maar het is aan hen, den weg te kiezen, welke ingeslagen moet worden. Velen denken daar niet aan, want door egoïsme en ijdelheid vergeten zij dit en eigenbelang is oorzaak dat zij het pad, dat naar boven voert, voorbijzien. Gelukkig zijn er vele hoogstaande „geleerden" op aarde, maar er zijn er nog

52

meer, die slechts haken naar eer en roem, die toch maar tijdelijk zijn, en daarvoor vechten zoo veel ze maar kunnen, niet begrijpende, dat die roem niet te danken is aan eigen weten, maar aan Leiding uit het Hiernamaals. Om je dit duidelijk te maken zal ik je iets vertellen, waaruit je kunt opmaken, hoe vreeselijk de toestanden op aarde zijn.

Lang geleden bezocht ik de planeet dikwijls vanuit mijn eigen sfeer, omdat alles mij interesseerde wat de mensch in zijn onwetendheid deed; en ik heb vaak moeten aanzien, hoe hij alles verkeerd begreep en het zijn leiders onmogelijk maakte hem te helpen. Ik beschouwde mezelf als een onzichtbaar, toeziend student en stelde belang in hetgeen ik op die manier meemaakte.

Dat duurde geruime tijd. Toen wist ik wat me te doen stond en had ik mijn plan gemaakt, want ik wilde het menschdom van zijn verkeerde ideeën afbrengen, om hem het zuivere weten daarvoor in de plaats te geven en het in betere banen te leiden. Vreeselijke toestanden heb ik gezien en droevige tooneelen zich zien afspelen; alles door onwetendheid, onkunde, ongeloof en onbekendheid met de wetten van een hooger leven, dat de voortzetting is van het aardse bestaan. Mij en vele anderen trekt het sterk aan het menschdom uit de handen van het kwaad te redden en het van hieruit te overtuigen van de droeve waarheid, dat de aarde en haar bewoners ziek zijn, hetgeen wij weten, omdat wij door alles heenzien. We willen op al de ellende wijzen en hopen, dat de menschen eindelijk zullen inzien, dat ze verkeerd handelen en het kwaad in de hand werken, waardoor alles tegen Gods wetten indruischt. Lang hebben wij getracht in stilte hulp te bieden, geluk te brengen en betere toestanden te scheppen. Velen onzer werken op aarde door contact met een medium, doch weinigen kunnen hun instrumenten uit den greep van het kwaad houden, daar de meeste media door jaloezie worden verteerd, waardoor zij hun kracht vergruizen en hun leiders van zich afstooten, wier moeite dus slecht beloond wordt, daar zij er niets door bereiken.

Ons werk is nu eenmaal moeilijk, omdat er steeds strijd gevoerd

moet worden tegen de opvatting, dat het aardsche leven het gemakkelijkst kan worden volbracht, wanneer men het maar neemt zooals het is. Met deze opvatting is de groote zaak echter niet geholpen en wij zijn dat evenmin.

Zoo zag ik dan, dat ik door stille inwerking niet verder kon komen en vroeg God om hulp en kracht, om door middel van een medium mijn werk te kunnen doen.

Toen kreeg ik steun uit de hoogere gebieden, daar wij aan onze zijde worden geholpen door onze gebeden, die God verhoort en ik mocht jou zien. In alles is leiding, André. Je was echter nog niet geschikt voor ons werk en ik moest dus geduld hebben. Toch kwam ik van tijd tot tijd bij je, terwijl je werd geleid en beschermd door mijn helpers, die je zooeven hebt gezien; zelf had ik toen ander werk te verrichten. Over dit alles zou ik nog lang kunnen doorpraten, doch ik mag niet afdwalen van hetgeen ik je wilde zeggen. Eindelijk kon ik beginnen. Je weet, wat er allemaal gebeurd is en dat we nu samen in het Hiernamaals zijn.

Ik vraag je dringend, André: blijf sterk. Veel zal ik je vergoeden. Je begrijpt nu zeker wel, wat mijn doel en plannen zijn. Door jou wil ik dit alles aan de wereld bekend maken. In onze eerste lessen heb ik je duidelijk genoeg verteld, dat dit alles dient voor onze groote zaak: de menschen te overtuigen van een leven na den dood. We zullen hun vertellen van onze reizen en van alles wat je van ons ontvangt.

Deze geestelijke bedeeling, welke over de geheele aarde wordt uitgestort, zal haar vooruit brengen.

Op een van mijn reizen zag ik iets droevigs zich afspelen. De mensch leeft in de stof, om de stof en met de stof, waardoor het geestelijke, het mooie, waardoor de menschenziel groeien moet, vergeten wordt. En het zal je verbazen te bemerken, hoe deze in haar groei wordt belemmerd, omdat men de realiteit van het bestaan van een leven na den dood niet aanvaarden wil.

In een laboratorium zag ik eens twee broeders naar nieuwe uitvindingen zoeken. Zij studeerden in de chemie en hadden voor de wetenschap reeds veel tot stand gebracht, waardoor hun naam tot ver over de grenzen bekend werd. Maar, eierzuchtig als zij

waren, waren ze daarmede niet tevreden, maar snakten steeds naar nieuwen roem. Wanneer deze twee menschen overtuigd geweest waren van een voortzetting van het aardse leven, dan zouden zij hun studie heel anders hebben opgevat.

Toen ik bij hen kwam, stonden zij op het punt een der gevaarlijkste springstoffen uit te vinden en terwijl de jongste broer eenige dagen van huis ging, zette de oudste zijn onderzoekingen dag en nacht waanzinnig voort. Hij was onder den invloed van het kwaad.

Op een nacht vloog, door een explosie, het laboratorium uit elkaar en men haalde zijn stoffelijk overblijfsel onder de puinhoopen vandaan.

Toen werd op aarde bekend gemaakt, dat professor A. tijdens zijn wetenschappelijke onderzoekingen door een noodlottig ongeval om het leven was gekomen.

Zijn broeder dacht, dat de scheikundige proeven naar wensch geslaagd waren. En men bouwde een nieuw laboratorium voor hem, waarin hij zijn onderzoekingen kon voortzetten.

Waarnaar hij zocht, vroeg men op aarde niet, als hij maar succes had. Deze opvatting is, volgens ons, een van de grootste domheden, omdat dit den mensch regelrecht in de handen van het kwaad voert, daar hij zelf de kanalen daarvoor openzet. Daarom druischt dit alles in tegen Gods wetten.

Wat gebeurde er nu aan onze zijde?

Toen de verongelukte na de ontploffing tot de ontdekking kwam, dat hij, hoewel op aarde gestorven, als geest voortleefde, moest hij erkennen, dat hij zich door slechte geesten had laten beïnvloeden. Hij zag nu in, dat hij, door verkeerde daden en opvattingen, te vroeg was overgegaan en besloot al zijn krachten in het werk te stellen om zijn broeder op aarde, die zich van den slechten invloed, die op hem inwerkte, niet bewust was, te beschermen en voor onheil te bewaren, terwijl hij hogere machten aanriep om hem te helpen, daar hij zag, dat zijn broeder anders verloren zou zijn.

Zulke toestanden heb ik meegemaakt. Wanneer de mensch zichzelf heeft vergeten, dan wordt hij onherroepelijk een speelbal

van het kwaad. Je ziet hieruit, André, hoe noodig het is, hem de oogen te openen. Velen zijn op die manier verloren gegaan. En wat hebben deze menschen nu bereikt? Immers niet veel. Hun leven mislukt, omdat zij het geestelijke hebben vergeten, dat voedsel moest zijn voor hun ziel. Zoo zijn er velen, die door onwetendheid verloren gaan.

We zijn reeds ver weg, André, zonder dat je het hebt bemerkt en zijn nu op een plaats gekomen, die ons met de aarde en met de sferen verbindt.

We hebben dezen afstand in zeer korten tijd afgelegd, omdat we ons zwevende hebben voortbewogen.

Alvorens we verder gaan, zullen we de aarde nu als geesten bekijken.

Zie, daar beneden, die donkere, grijze schijf, dat is de aarde. Daar ligt je lichaam, daar leef je en daar woon je. Maar nu kun je je er van overtuigen, dat je buiten je stoffelijk lichaam kunt leven. Dit is wel een van de grootste bewijzen, die je ooit zult ontvangen, omdat dit je door uittreding duidelijk wordt. Je ziet, dat de aarde bijna geen licht heeft; het kleine licht, dat je bij haar ziet, is niet het licht van de zon, dat je met je aardsche oogen aanschouwt, terwijl je geest in je lichaam is. Doch dit licht beteekent het weinige, dat de aarde aan geestelijke kracht uitstraalt. De wolken, die je met je stoffelijke oogen ziet, zijn thans ook verdwenen. Zoo somber ziet de aarde er geestelijk uit."

„Ik vind het mooi en interessant, Alcar, om haar zoo te zien."

André keek naar zijn leider, die hem glimlachend aanzag.

„Zeer zeker is het de moeite waard om haar van hieruit te kunnen zien. Maar wanneer ik je straks zal vertellen door welke oorzaak de aarde zoo donker is, dan zul je met mij bidden en God smeeken om redding. Dan zul je haar niet meer mooi en interessant vinden, mijn zoon. Zie daar die kleine, dunne, grijze streep, die eenigszins verlicht om de aarde heendraait, dat is de geheele geestelijke uitstraling, welke ze bezit.

Het licht der aarde is niet wit, maar troebel. Dit is het slechte, dat we aan deze zijde zien, het kwaad, dat op haar voortwoekert.

Deze planeet is vreeselijk diep gezonken. Zie het verschil tus-
schen deze uitstraling en die van andere planeten. Daar leven
ook menschen, maar die zijn veel fijner afgestemd naar geest
en gevoel, dus vanzelf ook volmaakter. Is hun licht niet veel rei-
ner en stemt het je niet gelukkig, zoo iets schoons te mogen zien?
Zie nu weer hoe donker de aarde is. Daar kent men geen zuivere
liefde meer en geen trouw aan God. Alles wordt misvormd en
de menschen hunkeren slechts naar aardse schatten en aard-
schen roem, zooals die twee broeders. De mensch wil vooruit,
maar hij bewandelt het pad, dat hem naar omlaag voert.
Maar wij zullen trachten dat licht helderder te maken en velen
zullen ons helpen.

Mocht de aarde eens gaan stralen als de planeten hierboven, dan
zou ook op haar weer zuivere liefde te vinden zijn en dan zouden
de menschen weer leven naar Gods gebod. Dan zouden zij weer
stralen, zooals God al Zijn kinderen wil zien stralen. Doch dit
zal vooreerst nog wel niet gebeuren, want ze bestrijden elkaar;
de eene broeder vecht met den anderen. De een ontsteelt den
ander zijn geluk en begeert en verwenscht eens anders leven.
Zoo gaan zij voort op het pad, dat hen hoe langer hoe verder van
den rechten weg afvoert. Ze zien in hun verblindheid Gods we-
gen niet meer en voelen de heerlijke, warme stralen niet, welke
die wegen verlichten. Alles is koud en dor voor hen en ze hebben
er geen behoefte aan, hun geestelijk peil te verhoogen. Ze gaan
achter elkaar het leven door, spelen verstoppertje voor elkaar
en zijn bang elkaar hun goede eigenschappen te toonen. Ze
durven dat niet meer en dragen hun kruis ook niet zichtbaar,
om het openlijk aan een ieder te laten zien. Zoo, diep gezonken
is het menschedom, zoo troebel het geestelijk licht der aarde
en zoo onbegrepen de boodschap, welke Christus haar eens
bracht.

Daarom trachten wij en duizenden, neen, millioenen met ons,
de aarde te verlossen, door haar opnieuw te overtuigen van een
leven aan de overzijde van het graf, ten einde de menschen te
brengen op den weg, die hen omhoog voert. Dit, mijn jongen,
is het geestelijk voedsel, dat hen terug zal brengen tot God, ons

aller Vader. Wij ontvangen Zijn liefde en kracht en door Zijn liefde en wijsheid zijn wij in staat hun ander licht en ook anderen invloed te brengen, den heiligen invloed uit de sferen. Wij brengen hun het vruchtbare zaad, dat voedsel zal zijn voor hun ziel, dat groeien en bloeien zal tot hoog boven alle kwaad en dat hen terug zal voeren op den goeden weg, dien zij reeds langen tijd geleden hebben verlaten en die hen dan weer bergopwaarts zal leiden."

Alcar stond als een standbeeld, met opgeheven arm, hand in hand met André en het was, alsof hij vol bittere smart tot God daarboven gesproken had, om vergeving te vragen voor de arme aarde en om kracht voor het werk, dat hij verrichten wilde. „Het is niet gemakkelijk, mijn jongen, hierin verbetering te brengen, want de mensch doet het liefst datgene, wat hem het gemakkelijkst voorkomt, datgene waaraan geen strijd verbonden is. Zoo is nu eenmaal de mensch en zoo wordt hij, omdat hij niet durft te strijden, meegesleurd, de duisternis te gemoet. Steeds dieper zinkt hij, totdat hij in ellende dreigt onder te gaan en eindelijk om hulp vraagt en verlossing uit de ellende, welke hij zelf geschapen heeft, omdat hij van het rechte pad was afgedwaald.

En dan komen wij van hier om dat arme menschenkind te helpen. Doch eerst moet hij God om hulp vragen, eerder kunnen wij hem niet bereiken en kan hij onze toegestoken handen niet zien.

Maar wanneer hij den Vader om hulp gesmeekt heeft, gaat hij niet verloren, want God heeft al Zijn kinderen lief, de slechte zoowel als de goede.

Zoo zal eens de tijd komen, dat God al Zijn kinderen ziet in volmaakte liefde en reinheid.

Wanneer je later voorgoed hier komt, dan zullen wij samen het schoone werk, dat de menschen geestelijk doet stijgen, voortzetten. Kom, wij gaan verder."

André zag nog even terug naar de donkere schijf, die de aarde moest zijn. Daar beneden leefde hij, daar moest hij werken, de menschen overtuigen. Met hulp van God hun het licht brengen.

Het beetje licht, dat de aarde als geestelijke kracht uitstraalde, moest hij helpen vergrooten, opdat het eens een vlam zou worden.

Zoo gingen ze een tijd lang voort en beiden waren in eigen gedachten verzonken.

André zag, dat Alcars gezicht straalde, hoewel hij nog droevig gestemd was.

Alcar zag hem aan en vroeg: „Denkt mijn zoon, dat ik bedroefd ben?”

„Hoe weet u, dat ik dit dacht?”

„Ik las je gedachten, André, of liever gezegd: je gedachten bereikten mij.”

„Hoe is dat mogelijk, Alcar!”

„Niets is voor ons onmogelijk. Wij kunnen alles, wanneer wij maar willen. Om dit vermogen te verwerven moeten wij ons ontwikkelen. Dit is geestelijke kracht en dus: eigen bezit.

Hier is het in de eerste plaats noodig de geestelijke taal te verstaan, want wanneer de mensch hier aankomt, bezit hij niets meer van hetgeen op de aarde thuis behoort. Wij gebruiken de aardse taal wel voor de aarde, omdat we ons daar op die manier verstaanbaar moeten maken, maar begrijp me goed, André, we gebruiken hier alleen onze geestelijke kracht, dus ook voor de taal. Ik heb haar noodig, om met alles en allen in verbinding te komen, dus ook met mijn zes vrienden. Dit kan alleen door geestelijke kracht, omdat zij door alles heendringt en daarom op afstand te gebruiken is. Dit alles kan alleen bereikt worden door een sterken wil en een sterk concentratievermogen. Er bestaat aan onze zijde een nauw onderling verband, dat ons met het Hoogere in contact brengt.

Kom, laat ons even trachten met mijn vrienden in verbinding te komen.”

Alcar haalde een voorwerp te voorschijn, dat eenigszins op een zijden doek geleek en gemakkelijk op te bergen was. Er liep een los snoer met eenige contacten omheen.

„Zie, dit is mijn ontvangapparaat; het draagt een groote kracht in zich, omdat het mij één kan maken met den almachtigen

kosmos, waarin nog zoo vele geheimen verborgen zijn. Dit toestel is op menschenlijke kracht ingesteld en één gemaakt met onzen sterken wil en ons concentratievermogen. Het is dus aan mijn wil onderworpen. Zoo zullen de beelden, die ik naar mij toe wil halen, gedwongen worden zich zoo scherp als ik wil zichtbaar te maken. Het instrument is van vloeibaar metaal gemaakt en het geheim er van is nog alleen in de sferen bekend. Een vriend van mij heeft het ontworpen en zooals hij zeide, zal het de eerste jaren nog niet aan de aarde worden gegeven. Wanneer ik mij nu met iets wil verbinden, dus één maken, dan houd ik de linkerhand links en de rechterhand rechts van den doek, met dit contact hier en dien knop daar, aan de rechterzijde. Zoo, André, nu ben ik één met den kosmos. Het heelal heeft, zooals ik je zeide, vele wonderen. Zoo is dit een klein, maar nuttig wonder.

Er zijn planeten, welker bewoners het reeds hun eigendom kunnen noemen en die het gebruiken. Maar die menschen zijn veel verder op den geestelijken weg, dus veel volmaakter dan degenen die op de aarde leven. Ik weet zeker dat, als het aan de aarde werd gegeven, dit edele product gebruikt zou worden om er anderen mee te vernietigen, want reeds zooveel werd aan de aarde geschonken, dat misbruikt werd voor oorlogsdoeleinden.

Nu zal ik mij concentreeren en alles, wat ik wil zien, dus dat, wat ik sterk in mijn gedachten opneem, zal op dezen doek verschijnen, in kleur en vorm geheel, zooals het in de werkelijkheid is. We noemen het instrument hier geestelijken spiegel, of ook wel tooverspiegel, doch mijn vriend zei — en dat is ook zoo — dat het gedachtentelevisie is. Let nu goed op; je zult iets schoons zien, maar spreek niet en kom achter mij staan. Zoo, je kunt dan over mijn schouder heen zien.”

André merkte, dat Alcar al zijn krachten inspande, maar niets bewoog zich meer aan hem. Eenige oogenblikken zat hij doodstil en toen zag André op den doek niet alleen zichzelf, maar ook zijn kamer met alles wat daarin was, te voorschijn komen, zoo duidelijk, alsof het gefotografeerd was. De jonge mannen in

het blauwe licht herkende hij dadelijk. Dit beeld bleef gedurende eenige oogenblikken zeer helder, daarna zakte het eenigszins weg, om ten slotte geheel te verdwijnen.

„O, Alcar, wat is dat prachtig. Ik heb mezelf kunnen zien op mijn kamer en ook uw helpers.”

„Vond je het mooi, mijn jongen? Dit was het wat ik je wilde laten zien. Ook zou ik contact kunnen krijgen met Adonis en met hem spreken in geestelijke taal, al zijn we ver van elkaar. Er zijn ook nog andere wegen om met onze vrienden in verbinding te komen, doch deze is volgens mij de beste, daar ik hier niemand voor noodig heb. Deze methode heeft me reeds vele diensten bewezen en je hebt kunnen zien, dat, toen ik mijn gedachten en wil eenigszins liet verslappen, het beeld terstond zwakker werd.

Degenen, die met hun gedachten iets kunnen vasthouden, kunnen dit hiermede bereiken. Voor anderen heeft het instrument geen waarde. Alles komt dus neer op concentratie en sterken wil. Wanneer mijn vriend het instrument aan de aarde mag geven, zal zij het door inspiratie ontvangen.

Beproef je krachten ook maar eens en denk intens aan je stofelijk lichaam.”

André deed dat, maar kon niets dan eenige zwakke trillingen te voorschijn brengen. Toen gaf hij het op.

„Ik breng er niets van terecht, Alcar.”

„Het bewijst jongen, dat je nog sterker moet worden. Je kunt het doel nog niet met je gedachten vasthouden en dat is ook niet gemakkelijk. Maar langzaamaan zal dat wel komen.”

„Wie is Adonis, Alcar?”

„Dat is mijn helper en de leider van mijn andere vrienden. Je zult hem zien, wanneer we weer in je kamer terug zijn.

Nu wil ik nog even terugkomen op hetgeen ik zooeven gezegd heb in verband met het geven aan de aarde.

Wel zijn er op aarde kleine vorderingen gemaakt, maar de uitvinders, die mijn vriend als instrumenten gebruiken wil, zullen toch nog geduld moeten hebben, daar zij anders voor verkeerde doeleinden gaan werken.

We zullen nu rechtstreeks doorgaan naar de derde sfeer, de plaats waarheen ik met je gaan wil.

Er zijn zeven sferen, waarvan de eerste en de tweede veel gelijken op de aardsche sfeer, zij het dan ook in geestelijken vorm. Maar daar begint men zich toch langzaam te ontwikkelen om de hoogere gebieden te kunnen bereiken. Dit zijn geen louteringssferen meer, zij worden reeds tot de bestaanssferen gerekend.

Wat we willen zien komt in deze sferen niet voor, we gaan dus naar de derde sfeer. De menschen, die daar leven, werken allen aan hun geestelijk peil. Velen hebben kort, anderen lang geleden de aarde verlaten.

Vele verrassingen heb ik voor je, André; we zullen er nu spoedig zijn."

„Ik hoor muziek, Alcar, waar komt die vandaan? O, wat is dat heerlijk!"

„Je zult zoo straks in de gelegenheid zijn alles te hooren en te zien, wat ons geschonken wordt.

De intelligenties, welke je zien zult, zijn voor deze gelegenheid uit verschillende gebieden gekomen. Je zult hebben opgemerkt, dat we, vanaf onze laatste halte, zeer vlug zijn gestegen.

Toch heb je niets bijzonders kunnen waarnemen. Is het niet zoo?"

„Ja, Alcar, ik heb niets gezien dan een leege ruimte."

„De aarde en de andere planeten zijn nu niet meer te zien. Wij zweven in de oneindigheid. Toch zijn we door andere sferen heengegaan zonder dat je daarvan iets hebt bemerkt; dit komt, omdat je alleen datgene te zien krijgt, wat ik mij heb voorgenomen, daar het je niet mogelijk zou zijn alles te verwerken. Het zou te veel voor je worden. Ook zouden we ons niet zoo snel kunnen verplaatsen, wanneer ik je niet vasthield met mijn wil en mijn gedachten. Nu ben je daardoor beschermd en zult tegen alles bestand zijn wat we zien en ontmoeten. Ik zei je reeds, dat we ons kunnen verplaatsen met de snelheid onzer gedachten, wat natuurlijk alleen mogelijk is voor hen, die aan deze zijde leven.

Het is mijn wensch, dat je goed in je opneemt, wat je aanstonds zult zien, omdat je alles op aarde moet vertellen aan iedereen, die er maar naar luisteren wil. Prent alles goed in je geheugen, dan zal het, wanneer je op de aarde teruggekomen zult zijn, langzaamaan weer tot je doorkomen. Je zult alles bewust weer voor je zien, zooals je het hebt mogen beleven. Toch zul je het niet kunnen uitleggen, zooals het in werkelijkheid is. Dit is nu eenmaal onmogelijk in aardse taal om te zetten; men moet het zelf zien en aanvoelen. Toch zullen de menschen gelukkig zijn, wanneer je hun vertelt van het leven na den dood en hun de verzekering geeft, dat ze, wanneer ze op aarde een goed leven leiden, hier in het licht zullen komen en het hemelsche geluk deelachtig worden. Een ieder komt naar hier, zooals hij innerlijk is en komt dan in de sfeer, waarin hij geestelijk thuisbehoort. Volgens de wet van oorzaak en gevolg zal men oogsten wat men gezaaid heeft. Zeer velen komen in ongelukkigen toestand naar hier en moeten dan dikwijls langen tijd in de duistere, kille sferen vertoeven voordat zij geestelijk verder kunnen komen en een hooger gebied bereiken. Anderen echter, die reeds gedurende het stoffelijke bestaan begrepen, dat het Gods bedoeling is, dit leven ten nutte van anderen te besteden en daarnaar handelen, zullen zich, na hun overgang, reeds dadelijk thuis gevoelen en gelukkig zijn in een sfeer, welke met hun innerlijk overeenkomt. Ik kom hier nog eenmaal op terug, omdat het van onnoemelijk veel belang is. De menschen moeten weten, dat zij, die hun leven goed hebben volbracht, in de sferen van licht en liefde zullen wonen, maar dat degenen, die zichzelf hebben vergeten, in de sferen van koude en duisternis hun woonplaats zullen vinden. Zeg hun, André, dat ze hier alles zóó zullen aantreffen, als met hun innerlijk leven op aarde overeenkomt.

Zoo, nu zijn we in de derde sfeer aangekomen.

Je hebt zeker wel opgemerkt, dat het hemellicht ging veranderen.

Zoo zul je dit in alle sferen kunnen waarnemen. Steeds mooier wordt het, steeds volmaakter; alles loopt ineens en is onderling verbonden in de grootste harmonie."

Zij zagen nu vele intelligenties komen en gaan in groote colonnes en ook in kleinere groepen. Allen bewogen zich zwevende voort.

„Zijn dat allemaal menschen, die nog op aarde leven, Alcar?”
„Gedeeltelijk, mijn zoon, doch de groote meerderheid bestaat uit overgeganen uit de gebieden hier beneden. Zij allen gaan naar het feest, waar ook wij heengaan, daar het toegestaan is dit mee te maken. Dit is ook weer een machtig proces, een machtig weten, omdat ze niet worden geroepen, maar omdat ze dit aanvoelen door het hoogere in hen. Dit wijst ons weer op de Almacht van God, die hier alles regelt, evenals op aarde.

Zie, nu zijn we op de plaats, waarheen we deze reis wilden maken, aangekomen. We zullen daar in het dal wel een plaats vinden, waar we alles duidelijk kunnen zien.”

André zag een prachtig land voor zich. De natuur geleeke op die van de aarde, maar ze was veel zachter en schooner van licht, dat heerlijk op hem inwerkte.

„Wat is het hier rustig, Alcar.”

„Allen, die hier leven, zijn gelukkig, al hebben ze, vanaf de aarde, pas de eerste sfeer bereikt, daar het leven in deze sfeer reeds op oneindig hooger peil staat dan op de aarde.”

In het dal bevonden zich duizenden en duizenden intelligenties, die zich in een langen stoet hadden opgesteld, welke zich er doorheen kronkelde en in de verte nog slechts als een stip zichtbaar was.

„Kom, André, we gaan op dien heuvel staan om den stoet te zien voorbijtrekken.”

„Wat is het hier mooi, Alcar!”

„Alles is in harmonie met het oneindige en al deze menschen wonen in het huis, dat ze zich reeds op aarde hebben gebouwd.

Dat is hier hun geestelijke woning.”

„Wat gebeurt er nu eigenlijk, Alcar?”

„Dat zal ik je zeggen. Het dal is een wijdingsplaats, waar vele broeders hun geestelijken eed zullen afleggen. Ze bevinden zich in den stoet en zullen examen afleggen in de een of andere

studie, waarin ze zich bekwamen; aanstonds zullen we dat kunnen zien.

Luister! De muziek, die je zooeven hebt gehoord, begint weer te spelen."

André hoorde heerlijke melodieën en zijn geheele lichaam trilde van deze machtige muziek. Hij voelde zich als werd hij opgenomen, als wilde ze hem wegvoeren naar hoogere regionen.

Nog nooit had hij zooiets moois gehoord en hij was er diep van onder den indruk. Het kwam hem voor, dat het vreemde instrumenten waren, die bespeeld werden.

Alcar zag hem aan en bemerkte, dat hij schreide.

„Sterk mijn jongen, er komt nog meer, dat je diep zal ontroeren."

„Ik schrei van geluk, Alcar, en weet niet, hoe ik God zal danken en ook u, omdat ge mij hebt meegenomen."

„Je zult nog veel meer zien, maar je moet sterk zijn, want anders kan je onmogelijk alles in je opnemen."

Langzaam trok de stoet aan hen voorbij.

André zag nu vele geesten in mooie gewaden, verschillend van kleur.

„Hebben deze gewaden beteekenis voor degenen die ze dragen, Alcar?"

„Ja, zeker. De meeste dezer geesten zijn verbonden aan een orde en de kleeding, die ze dragen, is het symbool hunner geestelijke kracht. Al deze intelligenties komen uit hoogere sferen dan deze."

André kon alles duidelijk zien.

Achter de muziek liep iemand, in een prachtig gewaad gehuld, die een lichtend kruis voor zich uit droeg.

„Wat is dat, Alcar?"

„Dit, wat je moet vasthouden met geheel je ziel, is het Goddelijk Licht, dat het kruis uitstraalt. Ik wist, dat we het zouden zien. Het is heilig, mijn jongen.

Het is het zuivere, heilige licht, dat het kruis ons kan geven, want wanneer we het kruis zien, dan denken we aan onzen Meester.

Dit is het Licht van den Volmaakten Zoon van God, Zijn Uitstraling."

Allen knielden nu neder, want het was hun, alsof de Heiland zelf in hun midden was. . . .

„Knielen, André, en laten we God danken voor dit heerlijke licht.”

Beiden knielden neder en dankten den Vader voor deze groote genade.

„Van alles, wat je hier zien zult, is dit wel het hoogste en het heiligste. Dit is geen licht, zooals een kunstenaar op aarde het om het kruis schildert als symbool der goddelijke liefde, neen, het is het stralende, heilige Licht van Christus zelf.

Daarom wilde ik je medenemen. Door Hem hebben we al deze wijsheid, dit heilige licht, ontvangen.

Je zult dat kunnen begrijpen, omdat je nu zelf hebt gezien, wat het symbool van het kruis aan geestelijke kracht beteekent.

Het volmaakte geluk, de heerlijkheid van het licht, dat Gods zoon, het volmaakte kind Gods, aan de menschen op aarde heeft geschonken.”

André had zich aan Alcar vastgeklemd; het werd hem te machtig, te overweldigend.

„Kom, jongen, toon je kracht en luister.

Door den glans van dit licht zullen de ongelukkige geesten tot andere gedachten komen en trachten, zich zóó op te werken, dat ze eenmaal waardig zullen zijn het voor eeuwig te bezitten. Hij, die het kruis draagt, is mijn leider geweest en hij is waardig het te dragen. Velen, die hier zijn, behooren niet in deze sfeer thuis, maar uit de eerste, tweede en vele andere sferen kwamen ze naar dit dal om het licht te aanschouwen, dat het kruis uitstraalt. Ze werden allen in de gelegenheid gesteld dit feest bij te wonen en wanneer ze straks teruggaan, zal de drang om zich te ontwikkelen zich bij hen openbaren.

Evenals jij worden ze geleid, daar ze anders zouden terugvallen naar de plaats, vanwaar ze gekomen zijn, omdat ze het licht en de warmte van deze sfeer niet zouden kunnen verdragen. Daarom moeten zij ook worden omstraald door het fluïde van hun leiders.”

Naast den kruisdrager liepen twee jongere mannen, eveneens in

prachtige gewaden gehuld, naar wie André met zeer veel belangstelling keek, daar ze elk een boek droegen, dat met prachtige linten en bloemen versierd was. Wat er op te lezen stond kon hij niet zien.

„Kun je het niet lezen, mijn zoon?”

„Nee, Alcar, maar u wist dus weer wat ik dacht.”

„Ik las niet alleen je gedachten en wat er op die boeken staat, maar ook wat de opschriften beteekenen. Het zijn de levensboeken, die ze dragen, boeken, die leeren van wijsheid, kracht en liefde, drie eigenschappen, die met de aarde en verschillende andere planeten verband houden.”

Alcar vond het heerlijk, dat André alles wilde weten en dat hij aan zijn weetgierigheid kon voldoen.

„Hoe kunt ge dat weten, Alcar, op zulk een afstand?”

„Ook alweer door geestelijke kracht.

Wanneer je later zoover bent, dat je deze geestelijke kracht bezit, zul je, evenals ik, dit en nog vele andere dingen kunnen vaststellen.

Dit zul je dan kunnen, terwijl je nog op aarde leeft; zoover zal ik je ontwikkelen. Alleen door concentratie ken ik den inhoud dezer boeken.”

Op deze beide jonge mannen volgde een vijftigtal jongelingen, die allen in paarsblauwe gewaden gehuld waren en vele orde-teekenen op de linkerarm en borst droegen.

„Wat beteekenen die orden? Het zijn toch eereteekenen, nietwaar?”

„Zeker, André, maar vergelijk ze niet met die der aarde. Daar worden ze vaak zonder reden toegekend en bovendien dikwijls alleen voor materiele dingen en niet voor geestelijke grootheid. Hoe ze verdiend worden wordt niet gevraagd. Alles wordt slechts door stoffelijke oogen bekeken en heeft met Gods wetten niets te maken. Wat hebben deze orden voor waarde wanneer de mensch geestelijk laag staat! Begrijp je wat ik bedoel, André?”

„Ja, Alcar.”

„Wanneer ze niet geestelijk zijn verdiend, dan hebben ze hier geen waarde. Degenen, die in de sferen ordeteekenen dragen,

zooals deze jonge mannen, hebben ze geestelijk verdiend.

Ze zijn te herkennen aan hun licht, hun uitstraling en hun kracht en aan hun liefde voor allen en alles. Hun graden en titels zijn geestelijk, heilig bezit. Later zal ik daarop terugkomen; dan zullen we plaatsen bezoeken waar velen van de aarde zijn, die daar hun borsten hadden getooid met eeretekenen van metaal, alleen uit eigenwaan en ijdelheid.

Lang zou ik hierover kunnen spreken, doch laat ik je nu alleen nog zeggen, dat velen uitgelachen worden, wanneer ze pochen op hun vroeger bezit of op wat ze eens waren.

Velen van aanzien, volgens aardsche begrippen, zijn hier in de donkere sferen en wat heeft het daar voor nut, zich op die wijze te tooien, wanneer alles donker is in hun ziel. Neen, uiterlijke glans heeft hier geen waarde meer; de mensch moet innerlijk stralen.

Dit eerst zal hem teekenen als een mensch, die geeft en alleen leeft, omdat hij Gods licht in en om zich draagt. Dan is hij mooi, dan draagt hij orden van geestelijke kracht en dan zal hij een ieder helpen. Daarom, mijn zoon, tooi je met Gods teekenen; dat zijn: wijsheid, kracht en liefde, in eenvoud en deemoed verdiend. Dan zul je de menschen kunnen steunen, die dan zullen begrijpen, dat alles liefde is. God gaf dezen jongen mannen geestelijke orden, welke ze in eenvoud dragen, daar ze zich geven om goed te doen en alles willen liefhebben, wat tot Gods leven behoort.

Zoo zullen ze nu weer examen doen in de machtige studie der levenswetten. Daarom werden deze boeken meegenomen."

André zag, dat stralend geluk op aller aangezichten te lezen was.

In het midden van het dal hadden zich eenige praalwagens opgesteld, welke versierd waren met de schoonste bloemen der sferen en als symbolen meevoerden: wijsheid, kracht en liefde. Alles was harmonisch samengesteld en vormde één geheel.

Naast de jonge mannen liepen de geleerden, die hen examineeren moesten. Al deze geesten straalden geluk en wijsheid uit.

„Deze mannen, André, zouden op aarde oud zijn, maar wat is

hier oud, wat is hier tijd? Niets immers in vergelijking met de Eeuwigheid. Zij allen zijn jong, omdat ze geestelijke kracht bezitten. In de Eeuwigheid wordt men niet oud, omdat de geest eeuwig jong blijft."

André vond alles overweldigend. Hij kon geen woorden vinden om te zeggen, hoe het hem te moede was. Het eene was nog mooier dan het andere, maar dit voelde hij wel: hier was hij in de Eeuwigheid, dat zag hij aan alles. Nu voelde hij volkomen zeker, dat God liefde is.

„Zij kennen de ware liefde, André en ze bezitten die. Dit is hun grootste kracht; daarom zijn ze vol van geluk en van harmonische, heilige gedachten.

Daar de stoet nu naar gindschen tempel, dien je van hier uit zien kunt, optrekt, zullen wij ons haasten, om er eerder te zijn. Daar zal ik je nog iets moois laten zien, voordat de plechtigheid begint; anders hebben we daar geen gelegenheid meer voor. Daar is nog meer, dat indruk op je zal maken."

Onder het voortgaan vroeg Alcar of hij niets bijzonders aan verschillende intelligenties had gezien.

„Ja, Alcar, ik weet, wat u bedoelt. Toen we heengingen hebt u daarover gesproken. Is het niet zoo?"

„Juist, mijn jongen."

„Zeer velen heb ik gezien, niet alleen mannen, maar ook vrouwen, die het dubbele licht om zich heen hebben. Dit is het, wat ge bedoelt. Nietwaar, Alcar?"

„Het treft me, dat je dit zelf hebt kunnen vaststellen, want er zijn geesten, die al jaren en jaren hier zijn en het nog niet kunnen aanvoelen en die evenmin kunnen zien, of zij met den geest van een stofmensch, dan wel met een astralen geest te doen hebben. Dat wil zeggen: met den geest van een aardbewoner, of wel met een sfeerbewoner. De lagere geesten kunnen dit ook niet aanvoelen, omdat ze op aarde de gelegenheid voorbij lieten gaan zich geestelijk te verrijken, waardoor ze, bij aankomst in de sferen, geestelijk zeer arm zijn.

Hier zijn nu vele beschermgeesten, die, evenals ik, er op uit zijn, om hun instrumenten te ontwikkelen, hun alles te laten

zien, zooals het in werkelijkheid is en hun de overtuiging te geven van de genade, die ons geschonken wordt door hier te mogen leven.

Hier zijn we bij den „*Tempel der Waarheid*” aangekomen, die nu als examinarium wordt gebruikt. Wanneer we niet wisten, dat we in de sferen vertoeven, dan zouden we denken, dat dit bouwwerk door aardsche handen werd opgetrokken. Het heeft zeer veel van een steenen tempel op de aarde, maar toch is er niets stoffelijks aan te ontdekken. Later zal ik je dit uitleggen en er een volledige verklaring van geven.

Wij onttrekken alles aan den kosmos. Daarin zijn nog vele geheimen verborgen, niet alleen wat de bouwkunst, maar ook wat vele andere kunsten en wetenschappen betreft. Is het niet wonderbaar mooi, André? Zou men op aarde willen gelooven, dat er in het Hiernamaals huizen, gebouwen en tempels te vinden zijn? Toch bezitten we hier alles wat maar denkbaar is, maar dan in veel volmaakter vorm, terwijl de substantie daarvan natuurlijk geestelijk gedacht moet worden. Zooals alles op de aarde in stoffelijken vorm, dus in groveren toestand, aanwezig is, zoo is het in het rijk van den geest in geestelijken vorm opgebouwd.

Het gelijke trekt het gelijke aan. Wij sfeerbewoners zijn astrale wezens, dus alles moet zich hier aan ons aanpassen. En naarmate de sfeer, waarin wij vertoeven, hooger is, zal alles daarin volmaakter zijn, totdat in de hoogste gebieden het meest volmaakte, het geheel etherische, bereikt wordt. Later zullen we ook dit punt nader bespreken; nu is er nog zooveel, dat je zien moet, omdat het je geestelijk vooruit moet brengen. Laten we dus naar binnen gaan.”

Ze betraden een groote hal, waarin reeds vele intelligenties aanwezig waren.

Ook hier zag André vele geesten, die nog op aarde leefden en dus uitgetreden waren. Het was er volkomen rustig en stil. Duidelijk voelde hij, dat alles door een machtige hand bestuurd werd.

In het midden van den tempel bevond zich een groote fontein,

omringd door prachtige bloemen, schoon van kleur. Daarachter stond een spreekgestoelte, eveneens met bloemen versierd. Het was een weelde van schoonheid, welke hem weer diep trof. Het geheel was een volmaakte bloementuin. Het midden van de fontein werd ingenomen door een symbolische voorstelling; het opspuitende water werd over alle planten en bloemen heengesproeid. Alles kreeg zijn deel, niet één plantje werd vergeten. Alles werd in harmonie en liefde gedrenkt. De groote bloem kreeg iets meer dan de kleinere en de groote plant weer meer dan de kleinere plant; alles werd zóó besproeid en kreeg zóó veel als met grootte en behoefte overeenkwam.

„In alles is harmonie, mijn jongen, en het is opvallend, dat iets, dat op aarde toch heel gewoon lijkt, hier door een ieder zoo anders wordt aan gevoeld. Dit komt weer, omdat allen hierop zijn afgestemd. Dit is de groote bekoring, die er van uitgaat. Dit moet de mensch voelen. Is het niet prachtig, André? Je ziet, dat het een ieder vasthoudt. Zij, die haar hebben gemaakt, zijn hogere geesten, die zeer zeker de harmonische, geestelijke kracht, welke ze in deze fontein hebben gelegd, in hooge mate bezitten, want zij spreekt tot ons en dwingt ons aan God te denken, omdat Hij in alles is en in Zijn wijsheid en harmonische kracht door het geestelijke in ons begrepen moet worden. Zij leert ons dus alles harmonisch te doen, zooals God het van ons verlangt. Zeer zeker heeft deze fontein een diepe beteekenis.”

„Ik voel, Alcar, dat ze met deze bedoeling gemaakt werd.”

„Ook deze opmerking is zeer juist.

Ik zei je zooeven reeds wat ze ons leert, nietwaar? Je ziet, dat allen, die hier aanwezig zijn, door haar invloed worden vastgehouden. Dit is het groote mysterie, dat in alles ligt, dat met het Goddelijke verband houdt. Gods wegen en wetten zijn voor den mensch ondoorgrondelijk. Toch is alles eenvoudig, wanneer men één wil zijn in harmonie met God. Dit wil niet zeggen persoonlijk met God, maar zóó te leven, als Hij het al Zijn kinderen voorhoudt. Zoo is deze fontein de symbolische voorstelling van den mensch, welke harmonie, wijsheid, kracht en liefde beteekent.”

„Nu begrijp ik alles, Alcar.”

„Gelukkig, mijn jongen. Wanneer wij één willen zijn met God, dan voelen we, dat er contact bestaat, dat we Hem liefhebben, Zijn kind zijn, zooals het behoort. Wij moeten allen Gods kinderen zijn, die hunkeren naar wijsheid, kracht en liefde. Dan gaat de mensch vooruit, dan straalt hij.

Zij, die aanstonds komen, zullen ook de bedoeling van deze symbolische voorstelling begrijpen. Voor hen zijn deze woorden goed gekozen: „En vergeet niet één halmpje op uw akker, waar alles, al is het nog zoo nietig, recht heeft om te bestaan, recht heeft om te leven.” Is alles je duidelijk, André? Zij besproeit alles en vergeet niets. Zoo moeten wij ook alles in liefde doen. Dat is ons geestelijk voedsel en onze kracht. De geestelijke leeraars zullen hun leerlingen in alle harmonie duidelijk maken hoe de fontein haar werk voltooit. Dit kunnen zij door hun onderlinge liefde tot God. Zij bewandelen in alles den weg der liefde, omdat de liefde het hoogste is en het heiligste, door Hem geschapen. Dadelijk zal een der leiders spreken tot hen, die examen doen, tot hen, die hier leven en tot hen, die, evenals jij, van de aarde gekomen zijn om dit mee te maken. Hij zal allen wijzen op de groote, innerlijke kracht, welke ze bezitten.”

Trompetgeschal weerklonk nu, ten teeken, dat de geheele stoet was aangekomen en dat kon worden aangevangen. Op het spreekgestoelte had een der geleerden, in een prachtig gewaad gehuld, plaats genomen. Boven hem hing het lichtende kruis, dat nu, als teeken van reinheid, met witte lelies was versierd. Dit was het heilige, zuiver-witte licht, dat Christus uitstraalde als volmaakte Zoon van God.

Het werd doodstil en allen knielden; het plechtige, heilige oogenblik was gekomen.

André was er diep door ontroerd.

„Deze leider is hier bekend als een Geest van Liefde, welken eerenam hij door daden verdiende. Hij zal spreken over „Zelf-vertrouwen”, André; ook dit weet ik reeds. Allen zal dit steun geven en kracht voor hun ontwikkeling.”

Met heldere, klankvolle stem begon de spreker:

„Mijn zusters en broeders! Gij, die examen gaat doen, gij, die nog op aarde woont, maar ook gij, die reeds aan deze zijde leeft, gij allen, die belast en beladen zijt, tot u allen wil ik spreken. Wanneer het u te zwaar wordt in het leven en ge weet niet waarheen, hebt dan vertrouwen. Elke strijd in het leven is moeilijk, maar ik zeg u: het hoofd omhoog, den blik naar God, den blik naar Gods Licht. Dien weg gevolgd, dan zult ge veel, zeer veel bereiken. Zusters en broeders! Hebt goeden moed. Wij willen u helpen om door den zwaren strijd heen te komen. Ik kom als uw vriend in uw midden en breng u woorden van steun en van troost. En het is mij een behoefte u het vertrouwen in uzelf te schenken, want wat is een mensch zonder zelfvertrouwen! Is dat niet een wrak op den levensoceaan? Het zelfvertrouwen in alle wetenschap, dat u in staat stelt iets te bereiken, iets tot stand te brengen, is dat niet het essentiele in 's menschen bestaan, hier in de sferen en op aarde? En dit dient dan om den blik te wenden naar het hogere in ons zelfvertrouwen. Het woord is zoo eenvoudig. Vertrouwen in uzelf. Dat wil zeggen: eerst uzelf binnenstebuiten keeren en dan zien, wat er voor goeds aan is en wat als onbruikbaar beschouwd moet worden. En als ge dan wat zelfvertrouwen hebt overgehouden, dan rust op u de zware taak u te verdeemoedigen, om het kleine beetje, dat goed in u is, te doen groeien. Dit maakt den geest en het omhulsel van den mensch op aarde mooi. Maar weest dan vooral voorzichtig, dat uw zelfvertrouwen nooit in eigenwaan ontaardt en waakt daar steeds voor. Zelfvertrouwen is de bron van energie, die uw weg moet voeren naar het goede. Gebrek aan zelfvertrouwen maakt u klein, maakt u nietig en geeft u een gevoel van minderwaardigheid. Zelfvertrouwen geeft u kracht, niet alleen voor uw maatschappelijke positie, doch het moet in de eerste plaats de bron zijn, waarin alles, wat goed is in het leven op aarde en in de sferen, zijn voeding vindt. Het geldt dus niet alleen den mensch in zijn aardse beslommeringen, maar ook, en wel in de eerste plaats, in zijn liefde tot Gods Schepping, tot Gods Almacht, tot zijn medemenschen en tot het goede. Dat alles hebt ge noodig, hier en op aarde. En wanneer God u een opdracht

geeft, al is die nog zoo moeilijk, dan moet ge die aanvaarden en er op vertrouwen, dat ge haar volbrengen kunt. En dan zult ge het heilige daarvan aanvoelen en zeggen: „Wat ben ik dankbaar, dat God mij die opdracht heeft gegeven en dat ik die mag vervullen.” Dan, geliefden, is uw zelfvertrouwen gegroeid en sterker geworden en ge voelt na al uw strijd en moeilijkheden, dat ge kracht vergaard hebt om de u opgedragen taak te volvoeren en daardoor zelf geestelijk hooger zijt gekomen. Dan is u het zelfvertrouwen weergegeven en kunt ge alle sombere gedachten van u afzetten en beseffen, dat God het was, Die u deze kracht schonk en dat Hij u het werk opdroeg, maar tevens begrijpen, dat uw goedertieren Vader niets van u verlangt, dat ge niet volbrengen kunt.

Hebt vertrouwen in de overwinning van uw levensstrijd. Hebt vertrouwen ondanks de moeilijkheden, die ge allen op uw levenspad zult ontmoeten. Maar hebt vooral vertrouwen in de Liefde, welke God, als grootste gave, den mensch geschonken heeft. Zelfvertrouwen en zelfkennis leiden u vanzelf naar Gods heilige Liefde. Voor u allen is de levensstrijd niet gemakkelijk, maar weet, dat, hoe zwaarder de strijd is, hoe schooner de overwinning zal zijn. Want slechts degenen, die, ondanks alle moeiten en zorgen, willen zegevieren, zullen Gods zegen ontvangen. Aan Gods wil zullen zij zich onderwerpen, alles goed vinden en alles aanvaarden. Want degenen, die geen strijd kennen, kunnen ook niet stijgen. Zij zinken dieper en dieper, want ze missen het ééne, wat een mensch noodig heeft om zichzelf te zijn. Dat is het zelfvertrouwen. Strijdt uw strijd voor het goede, maar zorgt, dat ge als overwinnaars daaruit te voorschijn treedt en dat het vertrouwen in u is het goede in u wakker te doen worden en wakker te doen blijven. Hebt zelfvertrouwen, hebt zelfvertrouwen, dan zult ge ook op God vertrouwen. Maar al lijkt deze levensles u waar, ze is toch dikwijls zoo moeilijk op te volgen, nietwaar? Denkt er dan steeds aan, dat ge kinderen zijt van den Almachtigen Vader, Die de Zijnen in al hun lasten en zorgen nooit vergeet, maar hen steunt in donkere tijden, zoowel op aarde als in de sferen. Daarom, ziet vol vertrouwen op tot Hem,

Dien ge uw Vader noemt. En mocht ge al eens het hoofd buigen en uit het diepst van uw hart zeggen: „Vader, ik kan niet meer,” richt u dan daarna weer op en ziet op al uw zorgen neer. Dan bekijkt ge ze toch weer anders, want dan heeft God, in Zijn groote goedheid, u het ontbrekende zelfvertrouwen teruggegeven. Mensch, bid veel, voor uw werk en voor uw studie. Bid in vreugde, maar ook in moeilijkheden. Bid, wanneer ge kunt en wil het steeds. Bid om zelfvertrouwen, want weet, dat ge zonder dat geen kind van God kunt zijn. Bid, dat het u nooit ontnomen worde, want dan zoudt ge ondervinden hoe nietig ge zijt, omdat ge dan slechts zoudt zijn: stof zonder kracht. Ik bid tot ons aller Vader u te helpen, te steunen, te sterken en u te schenken: wijsheid, kracht en liefde, u het zelfvertrouwen te geven, dat ge noodig hebt om het goede te kunnen bereiken. Moge Gods zegen op u allen rusten. Amen.”

Diepe stilte volgde op de toespraak en het gebed van deze hooge intelligentie.

Daarna betrad een andere geest, in een ander-kleurig gewaad, het spreekgestoelte en hij sprak de volgende woorden tot de aanwezigen:

„Mijn geliefden, zusters en broeders! Ook ik wil eenige woorden tot u spreken. Wanneer alles u te zwaar wordt in het leven, hier in de sferen zoowel als op aarde, bidt dan, bidt, bidt. Liefde is het hoogste, het allerhoogste, het heiligste en het allerheiligste. God zegent voor elke overwinning op uzelf behaald. Maar het is moeilijk en vele malen komt ge voor schier onoverkomelijke gevallen te staan. God zegt dan: „Ge moet mijn wil doen!” en ge antwoordt: „Mijn God, ik kan niet!” Maar God zegt onverbiddelijk: „Ge moet!” en steeds weer voelt ge Zijn onwrikbaren wil. „Ge moet, mijn kind; zoo moet het, Ik wil het zoo.” Dan denkt ge, dat ge niet kunt en ge wilt u verzetten tot het uiterste. Maar God houdt aan en eindelijk zijt ge zoover en dan buigt ge het hoofd voor Gods strengen, maar heiligen wil en ge hebt de overwinning op uzelf behaald in den zoo bitteren, zwaren en pijnlijken strijd die u hartebloed kostte. En toch, ge moest. Dan legt God u heel zacht de handen op het gebogen hoofd en zegt:

„Goed zoo, mijn kind, Ik ben bij u.”

Voor u allen komen deze moeilijke uren; ontloopt ze niet, want ge kunt er toch niet aan ontkomen. Ziet den zuiveren strijd onder de oogen en tracht niet er aan te ontkomen, want niet uw wil, maar Gods wil moet geschieden. Amen.”

Allen waren diep ontroerd en voelden den heiligen invloed van de woorden, die hun hier tot steun en kracht gegeven werden. Ook André was zeer geroerd door de innige, maar toch zoo eenvoudige gebeden, door den geestelijken steun en door alles wat hij in de sferen mocht aanschouwen. Het werkte diep op hem in en in zijn hart dankte hij God vurig voor dezen blik in de Hoogere Wereld.

„Kom, André, nu is het onze tijd om heen te gaan.”

„O, Alcar, wat is het mooi, wat is het hier heilig. Als ik hier mocht blijven, wat zou ik dan gelukkig zijn!”

„Dit komt later, mijn zoon; wanneer ge voorgoed hier komt, zult ge voor eeuwig gelukkig zijn. Dit feest gaat door en nog meer geleerden zullen spreken, doch wij moeten terug naar de aarde.

Voordat wij heengaan, verzoek ik je echter alles goed in je op te nemen, opdat je het op aarde zult kunnen vertellen.”

André keek nog eens naar allen, die om hem heen waren, en naar de heerlijkheid der sferen.

„Hiervan te scheiden is wel zeer moeilijk voor me, Alcar.”

„Voel alles goed aan, jongen; ook den heerlijken invloed uit deze sferen moet je bewaren, omdat je voorloopig dit alles niet meer te zien zult krijgen.”

Zwevende gingen ze de aarde te gemoet.

„Wij hebben nu nog twee uren den tijd, welke wij zullen gebruiken om onderweg het een en ander te bespreken en op te nemen. Nu zijn we weer op dezelfde hoogte als op onze heenreis, toen we de aarde konden zien, doch nu in tegenovergestelde richting. Want zie, nu staat ze boven ons, zooals je op aarde de zon ziet. Kijk in schuine richting omhoog. Dat is de aarde.”

Weer zag André de planeet met haar donkere uitstraling.

„Haar bewoners zoeken steeds naar donkere dingen, André, en

vergeten zodoende het licht te vinden, dat hun geestelijk voedsel moest zijn. De een misgunt den ander hetgeen hij op eerlijke wijze heeft verdiend. Men is niet tevreden met een behoorlijke winst, maar tracht zooveel mogelijk bij elkander te brengen ten koste van zijn zusters en broeders, wien hij daardoor veel leed en smart bezorgt. Zoo sleept de mensch zich door het leven. Zoo leeft hij in een donkere hel, die hij toch niet zien wil. Nu kun je het groote verschil zien tusschen den invloed, dien je in de derde sfeer hebt waargenomen en dien, welken de aarde uitstraalt."

„Er wordt op aarde toch gebeden, Alcar. Heeft dit dan geen waarde, helpt dit dan niet? Kunnen de gebeden, tot God opgezonden, de aarde niet verlichten?"

„Veel wordt er gebeden, mijn jongen, heel veel, maar niet in eenvoud en deemoed, want de mensch bidt steeds voor zichzelf. Zijn gebeden dringen niet tot God door. Natuurlijk wordt er gebeden, maar er zijn maar weinigen, die gebed opzenden, dat vrij is van eigenliefde en eigenbelang. De meeste gebeden, die langs ons gaan — want een gebed klimt langs ons op tot God — zijn vol vragen, vol egoïstische gedachten. Men zoekt niet Hem, maar men zoekt in de eerste plaats zichzelf. De een vraagt om geld en de ander om wijsheid. Weer een ander om een oorlog te winnen. Zoo gaat het maar verder. Men vraagt om wijsheid, teneinde haar te gebruiken voor het kwaad. Dat vloekt met de wetten van God. Zoo wordt er gebeden, mijn jongen. Je hebt zoeven gehoord, hoe eenvoudig de hooge geesten ons toegeproken en gebeden hebben. Ook wij zullen God danken en in eenvoud trachten Hem te naderen. De menschen weten niet meer, hoe ze God moeten liefhebben en hun gebeden komen niet uit het diepst van hun hart. Voordat we van elkander gaan zullen we ons gebed in eenvoud tot God opzenden, zooals het behoort. Zooals een kind bidt tot zijn vader. Kom, kniel naast mij neer en laten we God danken, dat Hij ons het geluk heeft geschonken, dat we door Zijn genade de menschen op aarde kunnen helpen. We zullen danken voor de steun en de kracht, welke wij in de sferen hebben ontvangen."

Dicht bij elkander, schouder aan schouder, baden zij tot God en

André hoorde Alcars stem trillen, toen hij sprak: „Almachtige Vader. Vele dagen zijn verlopen, al verzonken ze in de Eeuwigheid. Lief en leed is ons geworden en steun is ons deel. Wij danken U, Vader, want we zijn zwak. Wij zijn zwak, omdat we willen en zoo heel vaak niet kunnen. Vader, we zijn zwak, omdat wij menschen zijn, maar we willen naar het hoogere, Vader, en er is een heilig roepen in ons hart, een kreet om steun, en we voelen, hoe de geest ons omklemt en ons naar het hoogere opvoert. Heb genade, Vader, voor onze zonden. Gij, Almacht van liefde, leid ons en sterk ons. Gij drijft ons voort, rusteloos voort op ons pad, om te zoeken en te vinden. Wij danken U, Vader, voor alles in ons leven, voor vreugde en smart, voor geluk en leed. Vader, Gij moogt ons alles laten dragen, maar verlaat ons niet. Wij weten, dat Gij tot ons gekomen zijt in Uwe almachtige Liefde. Wij weten, dat Gij ons zult steunen en ons zult vergeven en daarom, Vader, danken wij U. Wij smeeken U genade af voor onze zonden en we zullen trachten U te benaderen. Vader, nogmaals, vergeef ons onze schulden en onze zonden. Werp van ons af den sluier van het booze en laat ons komen in Uw Vaderhuis. Wij danken U. Amen.”

Weenende zag André zijn leider aan. De emotie werd hem te sterk. Hij voelde, dat Alcars gebed eenvoudig, maar zeer innig was; hij kon zich niet meer inhouden en viel zijn leider om den hals, vol van geluk en van liefde tot zijn Almachtigen God.

„Schrei maar, André, schrei maar, jongen. Flink te kunnen uithuilen is ook wel eens goed. Schrei maar. Het is een bewijs, dat je hart vol emotie is, omdat je het hoofd hebt gebogen, omdat je God eerlijk om vergiffenis hebt gevraagd. Het zal je sterken, wees gerust.

Zoo, is het nu beter? Ben je nu weer sterk genoeg om alles te dragen?”

„Ja, Alcar, maar het is allemaal zoo veel voor me.”

„Dat is het, mijn jongen. Maar kom, we moeten nu gaan. Dit was het gebed, dat ik reeds als kind, toen ik nog op aarde leefde, tot God heb opgezonden en steeds voelde ik, wanneer ik het uit het diepst van mijn hart uitsprak, groote rust en vrede over mij

komen. Steeds heeft het mij gesterkt, want wanneer men deemoedig, zonder eigenliefde, bidt, wanneer we het kruis, dat God ons te dragen geeft, op de schouders nemen, dan zullen we kracht vinden in het gebed en het zal ons troosten, meer en meer. Mor en klaag niet als het je ooit zwaar wordt in het leven. Door strijd zul je wijzer worden en geestelijk groeien, want, wanneer het nooit donker om je heen was, dan zou je het licht niet kunnen waardeeren.

Zoo zouden we wel uren en uren kunnen doorpraten, maar het wordt nu de hoogste tijd."

In zeer korten tijd waren ze nu weer in Andrés ouderlijk huis terug. Alles was er nog in diepe rust en Alcars helpers waren nog in zijn kamer. Onmiddellijk traden ze naar voren om hun broeder te begroeten.

„Hebt ge mijn berichten begrepen, Adonis?"

„Ja, broeder."

André wist nu, wie Adonis was. Deze keek hem glimlachend aan en vroeg, of hetgeen hij beleefd had, indruk op hem gemaakt had.

„Ik weet niet, wat ik moet zeggen. Woorden schieten te kort om een beschrijving van al deze schoonheid te geven."

Adonis en zijn vrienden gingen nu heen, nadat Alcar gezegd had, hen straks voor nieuw werk te zullen waarschuwen. Toen voelde André, dat het oogenblik van afscheid was aangebroken en een angstig gevoel maakte zich van hem meester. Hij moest nu weer scheiden van zijn geliefden leider en kon zijn tranen niet meer bedwingen.

„Stil, André, sterk zijn, jongen. Wij gaan immers niet voor eeuwig van elkander. Het is maar voor een korte poos, dan zul je mij weer zien van geest tot geest. Ik ben immers steeds aan je zijde, je hoort en ziet mij toch. Dit is het einde van de eerste reis naar de sferen, die je door uittreding hebt kunnen maken. Wees sterk; we zullen vaker gaan, meer reizen gaan doen en hopen, dat ze alle slagen zullen. Voordat je nu in je lichaam terugkeert, ontdoe ik je weer van mijn fluïde en mijn sterken wil, want wanneer ik dit zou vergeten, dan zou zich morgen een

vreemd verschijnsel bij je voordoen. Wanneer ik je niet bevrijdde van mijn fluïde, dan zou dit doordringen tot in je stoflichaam, hetgeen, naar je zou merken, je in je aardsche werk zou belemmeren. Dit moet ik natuurlijk voorkomen en zorgen, dat je rustig zult ontwaken na deze eerste reis. Het neerdalen in je lichaam zal een geringen schok veroorzaken, die niet voorkomen kan worden, hoe ik ook mijn voorzorgsmaatregelen zal toepassen. Na je ontwaken zal alles, wat je in de sferen gehoord en aanschouwd hebt, langzaamaan weer in je herinnering terugkomen."

Nu voelde André zich vreeselijk moe worden.

„Wat beteekent dat, Alcar?"

„Dit beteekent, dat ik je heb vrij gemaakt van mijn fluïde en mijn sterken wil. Je was op de sferen afgestemd en nu is je geesteslichaam weer bereid in het stoflichaam neer te dalen." Daarna werd hij huiverig; toen was alle moeheid verdwenen. „Ziezo, André. Ik heb je nu gedemagnetiseerd, wat ik bij ons heengaan eveneens heb gedaan. En nu vaarwel! Hier is je kled, je stoffelijk omhulsel."

Nog eenmaal knielde André voor zijn geestelijken vriend neder, hem dankende voor alles wat hem was geschonken.

Plotseling werd het donker voor hem en zag hij zijn leider niet meer. Weer voelde hij, dat hij omhoog ging; het was precies alsof hij werd opgetild. Daarna was het alsof hij daalde. Toen kon hij zich niets meer herinneren. Met een schok werd hij wakker, sprong overeind en zag, dat het pas zeven uur in den morgen was. „O," dacht hij, „dan heb ik nog even den tijd." Zijn lichaam voelde klam aan en zweetdruppels stonden op zijn voorhoofd. Hij meende vast geslapen te hebben, want zijn oogen waren zwaar; ook voelde hij een band om het hoofd. Doch weldra was hij weer in diepe rust verzonken. Later kwam moeder hem wekken en met een uitgerust lichaam ging hij naar beneden.

De geheele morgen ging stil voorbij. Niets hoorde hij, alles was rustig om hem heen; maar in den midag, toen hij wat zat te mijmeren, zag hij plotseling Alcar naast zich staan.

„André," hoorde hij hem zeggen, „ben je moe? Luister, ik heb

GEESTESBLOEMEN

je iets te zeggen. Je weet zeker, dat je vannacht met mij in de sferen bent geweest? Vandaar dat je dien band om het hoofd voelt, welke nu spoedig verdwijnen zal. Morgen zul je je alles weer herinneren. Dan zul je je beter kunnen concentreeren en begrijpen, wat wij samen hebben gezien. Nu wil ik een teekening maken."

André legde papier en pastels klaar en in korten tijd was hij in beslag genomen. Er werden vreemde bloemen geteekend, maar toen de teekening klaar was, kwam het hem voor, dat hij die bloemen kende. Waar had hij ze reeds eerder gezien? Dit kon hij zich niet goed herinneren. Het waren in ieder geval geen bloemen van de aarde, want ze waren vreemd van vorm.

Het waren geestelijke bloemen, vertelde Alcar. Prachtig van kleur waren ze en in een half uur gemaakt. Wat was zijn geestelijke leider goed voor hem!

„Ik heb je met een bijzondere bedoeling in beslag genomen en kon dit niet beter doen, dan door je in trance te brengen.

In den tijd, dat ik je organisme gebruikte, werkte ik tevens op je stoffelijk lichaam in; de band om het hoofd en de moeheid zijn thans verdwenen.

Door gebruik te maken van je organisme heb ik je vrijgemaakt van alles wat je hinderde. Dit kan alleen hij doen, die van de hogere krachten gebruik weet te maken en daarop zelf is afgestemd. Dit is de bescherming, die we aan Gods goedheid te danken hebben. Nog dit, André: wat je nu in je onderbewustzijn draagt, is je bewust gegeven in de sferen. Ik zal je helpen met de herinnering er aan in je te doen opleven."

Alcar ging heen.

Ook dit was weer voorbij. En niet alleen geestelijk was André rijker geworden, maar ook had hij een mooie teekening ontvangen, welke door geesteshanden was gemaakt. Nadien ging een korte tijd voorbij, waarin zijn mediumschap snel ontwikkeld werd. Ook zijn helderziende toestand ging sterk vooruit en vooral in het zien en aanvoelen van ziekten maakte hij groote vorderingen.

De stoffelijke dingen waren bijzaak voor hem; uit alles haalde

hij slechts de geestelijke waarheden. Alcar wilde, dat ook zijn psychometrische gave hem zou helpen bij het aanvoelen en vaststellen van ziekten en het genezen daarvan.

De resultaten waren schitterend. Velen kwamen naar hem toe, wien hij door zijn mediamieke gave, door feiten kon aantonen, hoe goed het voor de menschheid zou zijn, wanneer echte krachten werden aangenomen, dat wil zeggen: diegenen, welke deze gaven bezitten, wat voor menig mensch een steun en een zegen zou zijn.

HOOFDSTUK V

Het overgaan

ANDRE's tante was reeds enkele jaren ziek; soms kwam er eenige verbetering in den toestand, maar meestentijds ging het haar slecht. Lichamelijke schoonheid bezat zij niet, maar men hield van haar om haar mooi karakter, omdat zij altijd trachtte, de menschen op te beuren en te helpen, te geven, zooveel zij kon. Volgens de meening van den dokter kon zij nog eenigen tijd leven, maar van Alcar kreeg André de mededeeling, dat hier geen genezing mogelijk was en zij spoedig zou overgaan. Gedurende de laatste maanden had André veel voor haar gedaan; het gaf haar steun en ze vond het heerlijk, wanneer hij bij haar kwam om haar te helpen.

„Jongen,” zei ze altijd, „je hebt iets moois. Je zult nog vele menschen kunnen helpen.” Vaak gaf ze hem iets voor andere zieken mee. Hij hield veel van haar, ze was zoo lief en goed.

Alcar had hem gezegd, dat de ziekte deze week verergeren zou; hij zou hem wel nader vertellen wat hij moest doen.

Moeder had er veel verdriet van, dat voelde hij wel.

Hij zelf vond het niet zoo erg, dat tante sterven moest, want in het Hiernamaals zou zij gelukkig zijn. Zij had immers genoeg geleden. Wanneer zij heenging, zou zij verlost worden van al haar lijden en weer gezond worden en kunnen loopen, wanneer zij het stoffelijk kleed had afgelegd.

André sprak veel met moeder, wanneer zij terneergedrukt was en de droefheid haar overmande.

„Toe, moeder, wees toch niet zoo bedroefd. Zij zal immers gelukkig zijn. Over haar behoeft u geen zorgen te hebben; zij is een goede vrouw, een bijzonder mensch, en zij zal niet ongelukkig zijn, omdat zij bereid is te sterven en heen te gaan. Voor haar is het een verlossing. Geloof u mij?

Heb vertrouwen moeder; God zal u de kracht geven, om dit te

dragen. Maak het voor uzelf niet moeilijk, Alcar zal ons helpen. Wat doet de geestenwereld al niet voor ons. Wat hebben wij den laatsten tijd toch veel ontvangen! Kom, laten wij sterk en dankbaar zijn. Tante heeft lang genoeg geleden; zou u haar hier willen houden; waren haar smarten niet groot en zou u willen, dat zij daar zóó moest blijven liggen? Neen immers, dat wilt u niet. Daarvoor houdt u te veel van haar. Wat is de dood voor haar? Zeggen Alcars woorden, die ik u doorgeef, u dan niets? Is de dood geen verlosser, wanneer men weet, dat het leven eeuwig is? Toon nu, dat u weet. Kom moeder, schrei niet meer." André sprak haar moed in, omdat zij zooveel hield van haar zuster, die nu van haar zou heengaan.

„Ja," dacht moeder Hendriks, „André heeft gelijk."

Jaren achtereen had de zieke steeds te bed gelegen en nu zou het einde komen. Haar jongen gaf haar moed en kracht, dat voelde zij wel, om het verlies te dragen. Hij sprak met de overtuiging van iemand, die *weet*.

's Zondags waren zij steeds te zamen. Hij ging nergens heen en vrienden had hij maar weinig. Het waren maar enkelen, met wie hij kon spreken over de dingen, waarvan hij zoo vol was en waar hij zich geheel voor gaf. Men begreep hem toch niet en hij voelde er niets voor om te doen wat anderen wilden.

Neen, dat kon hij niet meer, nu hij zooiets moois had ontvangen. Zij spraken slechts over aardsche onbenulligheden en die interesseerden hem niet meer. Tot deze menschen voelde hij zich niet aangetrokken en hij zocht hen dan ook niet meer op. Zij wilden hem zoo gaarne meenemen op den weg, die doelloos door het leven leidt. Hij voelde zich gelukkig met al de geestelijke schatten, welke Alcar hem gegeven had, en hij ontweek die anderen, omdat zij niet anders wilden doen, dan wat gemakkelijk was. Al deze menschen moesten dan maar leven, zooals zij het leven zagen; hij deed daaraan niet mede. Hij wilde leven, zooals hij voelde, dat het moest, bewust. De meeste menschen leefden niet zelf, maar werden geleefd door den wil van anderen. Hij had een afkeer van menschen, die trachtten hun wil op een ander over te brengen, een ander te dwingen datgene te doen,

wat zij wilden. Ook vond hij het verschrikkelijk wanneer hem geschenken werden aangeboden, waarbij eigenbelang in het spel was; dat voelde hij dadelijk en dan hadden deze geen waarde meer voor hem. Wat niet werd gegeven met liefde, uit het hart, zou den ontvanger binden en hij kon onmogelijk blijven omgaan met deze soort menschen, die hem op die manier hun wil zouden willen opleggen. Hij voelde zich onrustig in hun gezelschap. Dan was het beter alleen te staan en den weg te gaan, die hem was getoond; eerlijk en rechtuit in ware liefde tot God. De menschen moesten geven uit liefde, niet om aardische goederen of wereldschen invloed te verkrijgen, of voor den uiterlijken vorm; noch om dankbaarheid te ontvangen. Hij wilde leven, zooals Alcar het hebben wilde.

Vervuld van deze gedachten kwam hij op een morgen beneden, waar hij zijn moeder alleen trof. Na goeden morgen te hebben gewenscht, vroeg hij: „Waar is vader?”

„Vader is naar de kerk; ik ben er al geweest, ik was in de mis van zevenen.” Moeder keek hem aan, maar zei verder niets. André voelde wel, waarop moeder doelde; de kerk liet hen geen rust.

Na ontbeten te hebben, kleepte hij zich aan.

„Is het goed weer, moeder?”

„Ja, jongen, het is heerlijk buiten.”

„Goed, dan ga ik een wandeling maken. Tegen twaalf uur kom ik terug, hoor moeder.”

„Goed, André.” Moeder zag hem na, ze hield veel van haar kind. Wat was hij veranderd! Hij was den laatsten tijd weinig in de kerk geweest. Vanaf den tijd, dat het met hem begonnen was, had hij de kerk niet meer gezien. Zij voelde wel, dat vader daarover nog niet was uitgesproken. Steeds weer begon hij er over. Hij had gaarne, dat hij met hem meeging. Maar André deed het niet; hij voelde niet meer voor de kerk, maar Hendriks was daarmee niet tevreden. Niettegenstaande zijn vreemde opvattingen kon de jongen toch naar de kerk gaan, had hij tegen zijn vrouw gezegd.

Tegen elfen kwam Hendriks thuis.

„Waar is de jongen, Marie?”

„Hij is gaan wandelen, vader; tegen twaalf uur zou hij weer thuis zijn.”

„Een mooie preek was het vanmorgen, Marie. Ik begrijp niet, dat het den jongen niet trekt. Daar kan ik niet bij, dit is toch ook mooi. Neen Marie, ik ben er niet tevreden mee.”

Al had moeder gaarne gezien, dat hij met vader meeding, toch trok zij partij voor André.

„Och, Willem, laat hem nu. Hij doet toch geen kwaad. Hij bidt toch, dat zegt hij zelf, iederen dag. Het is waar, wij kunnen hem den laatsten tijd niet meer volgen, dat wil ik toegeven, maar hij is toch braaf. Alles wat hij doet is goed, nietwaar? Dat zul je toch moeten toegeven.”

„Ja, dat is alles goed en wel moeder, maar hij moest toch naar de kerk gaan.”

André was buiten, heerlijk in de vrije natuur. Daar had hij alles, zag het leven in alles en genoot van alles. Dit was Gods schepping en daaraan liepen de menschen voorbij. Hij begreep niet, dat zij zonder eenige reden, zonder er bij te denken zelfs, dit schoons konden vernielen. Zij sloegen de prachtige bloemen, die hier links en rechts groeiden, stuk, zoo maar, terwijl zij er langs wandelden.

Wanneer hij buiten was, voelde hij altijd Alcar naast zich. O, als de menschen toch eens konden zien, al was het maar voor eenige minuten, dan zouden zij weten, hoe schitterend de wereld om hen heen is. Zij zouden dan ook hun zusters en broeders zien, die toch allen achter den sluier leven. Weinigen, wien hij het vertelde, konden gelooven, dat hij buiten met zijn nieuwen vriend sprak. Hij was zoo innig-geestelijk met Alcar verbonden; het was zulk een hechte band geworden. 's Morgens al, wanneer hij ontwaakte, hoorde hij Alcar hem goeden morgen wenschen. Iederen morgen gebeurde dat. Van het begin af was dit steeds zoo gegaan. Velen zouden hem uitlachen, als hij het vertelde en toch was het de waarheid. Alcar was het liefste, wat hij op aarde bezat en toch was hij voor andere menschen niet zichtbaar. Buiten kwamen zij zoo geheel in contact en, wanneer het hem

thuis te benauwd werd, zond Alcar hem steeds in Gods heerlijke natuur. Dan zei zijn leider: „Ga naar buiten, André, daar kunnen wij je altijd bereiken.”

Voor al wanneer hij zoo droevig was als hij in de sferen was geweest, was het de natuur, die hem sterkte. Onder de menschen kon hij het dan niet uithouden; die verschillende invloeden drukten hem zwaar. De menschen wisten niet, welke invloeden hen omgaven. Hij voelde dat wel.

Hij was nu reeds zoover, dat hij een ziekte kon vaststellen, wanneer de persoon, die hem over een patiënt kwam raadplegen, zijn gedachten sterk op den zieke concentreerde. Dit was de draad der telepathie, zei Alcar, maar, wat wel het wonderlijkste was, hij voelde dan de ziekte en de pijn op dezelfde plaats, waar de persoon, aan wien gedacht werd, die voelde. Dan, wanneer dit gebeurd was, zag hij alles precies en ook nog vele andere dingen dan die, waaraan de bezoeker dacht. Daarna werd de telepathie weer uitgeschakeld en werd hij met den zieke verbonden. Onlangs had hij iemand prachtige bewijzen hiervan gegeven, waarvan deze had staan kijken en welke hij als wonderen beschouwde. Het was ook wonderlijk, maar voor hem niet meer; hij vond het heel gewoon. Maar het had heel lang geduurd, voor het zoover was. O, wat een vreeselijken tijd had hij achter den rug. Nu was het ergste voorbij, had Alcar hem verteld. Toch kwamen er steeds nieuwe bronnen van leed en smart. Deze kwamen niet van Alcar, want Alcar was een geest van liefde, maar van de menschen. Hier buiten, in Gods vrije natuur, was het echter heerlijk. Hij had veel in zulke uren van droefheid en dan ging langzaam alle leed weer weg.

Dezen morgen vond hij het weer zoo heerlijk; alles jubelde in hem. Toch voelde hij, dat vader niet tevreden was, omdat hij niet naar de kerk ging. Ze waren allen Katholiek opgevoed en vader en moeder zeer streng. Natuurlijk deed de kerk haar best om hem te behouden. Hij was er echter ten volle van overtuigd, dat hij de kerk niet noodig had. Hier buiten kon hij God bereiken, beter dan te midden van al de menschen in de kerk. Het hinderde hem altijd zeer, dat de pastoor zichzelf in zijn verschillende

preeken tegensprak, maar de goede man wist niet beter. Hij had Alcar om raad gevraagd en deze had hem gezegd: „Wij hebben je het nieuwe geloof gegeven, jongen, het zuivere geloof. Helaas echter denken vele menschen, dat het reeds goed is, wanneer zij aan een seance deelnemen.

Wij willen echter geen sensatie, wij brengen geen waanvoorstellingen, wij dwepen niet, maar wij nemen het geestelijke uit alles. Dat voert ons omhoog, dat moet worden aangenomen. Het doet er niet toe, welk geloof wordt beleden, wanneer wij God maar zoeken en het goede willen. Het behoeft geen paleis te zijn, waarin men God kan vinden; onthoud dat. Alle godsdiensten zijn één, in zooverre zij het goede willen.”

Hij had in zijn kamer een rustig plaatsje, waar hij nader tot God kon komen. Daar hingen al zijn mediamiek ontvangsten religieuze stukken, welke hem door de hoogere geesten waren geschonken. Daar lag liefde en licht in. Daar bad hij tot God en vroeg om kracht. Neen. het was hem niet mogelijk weer tot de kerk terug te keeren, zooals zijn vader het zoo gaarne zou willen. In de natuur kon hij zich van alles losmaken. Dat voelden de menschen niet en dit kon hij niet begrijpen.

Als hij buiten was geweest, was hij vol hoge gedachten en kwam dan weer thuis, gesterkt naar lichaam en geest. Dat was heerlijk, daar leeft God meer dan in dat mooie gebouw. Het geschitter van goud en zilver in flikkerend kaarslicht, wierook en uiterlijk vertoon, waren een belemmering om één te worden met Gods schepping. In Gods natuur heeft men dat alles niet noodig. Vele menschen zagen de goddelijke kracht niet in alles; zij konden er niet één mede worden, omdat het binnen in hen koud was.

Zij zagen alleen den vorm, maar voelden niet het leven dat God in alles heeft gelegd.

Maar aan den vorm heeft men later niets. Vorm, wat is vorm? Zuivere stof, zuiver egoïsme, zuiver aardsch, zoo voelde en zag hij het, is de vorm. De menschen, die nog slechts aan den vorm vasthielden, welke hen nog even op den rechten weg hield, deze menschen zagen niet, dat de aarde een groote levenstuin is.

God heeft zoo oneindig veel gegeven, maar niets hiervan werd

gewaardeerd. Zij namen het als vanzelfsprekend aan en dachten er geen oogenblik aan om dankbaar te zijn voor deze genade. Hoeveel zieken konden het bed niet verlaten en zouden reeds een hemel op aarde hebben en hard willen werken, wanneer zij konden en machten wandelen in de heerlijke natuur, die God voor ons geschapen heeft, maar het gebeurt meestal, dat men niet waardeert en zelfs niet ziet, wat in overvloed aanwezig is. Hoor nu de vogels eens zingen! Wat zingen zij lief. Daar vloog een moeder met voer voor haar jongen. Alles uit liefde, zuivere, reine liefde. De menschen voelen niet de groote kracht in de natuur, die alles beheerscht door oneindige liefde voor al het geschapene. André zag en voelde die liefde overal in sterke mate. In de natuur was nog niets vervormd; daar was alles echt en zuiver, want het ligt niet in het vermogen der menschen daaraan iets te veranderen.

Steeds weer zondigde de menschheid tegen de goddelijke wetten en wanneer dan door haar eigen schuld leed en ongeluk over haar kwamen, morde zij, stond tegen God op en vroeg: „Hoe kan God dit goedvinden? Waarom komt Hij niet tusschenbeiden?” Zij begreep niet, dat het niet God was, die haar strafte, doch dat haar eigen verkeerde daden en gedachten het ongeluk over haar hadden gebracht. Welk een armzalig begrip had men van God. God, die Liefde is, straft nooit. God, die rechtvaardig is, heeft al Zijn kinderen lief en het is Zijn bedoeling, dat allen gelukkig worden, het goede doen en steeds hooger stijgen. Dom vond André de menschen; iedereen maakte van zijn leven datgene, wat hij zelf er van maken wilde en wanneer het dan verkeerd liep, zocht men de schuld niet bij zichzelf, doch bij God. Nooit trachtte men zichzelf te kennen; door zelfkennis zou men God kunnen vinden in alles.

Vandaag dacht hij veel aan tante. Vader zou nog even naar haar toegaan en straks, wanneer hij thuiskwam, zou hij wel hooren, hoe het met haar was. Lang zou het niet meer duren. Alcar had hem gezegd, dat hij haar moest helpen.

Gedurende zijn wandelingen hoorde hij dikwijls Alcars stem; vaak aan den rechterkant van zijn hoofd en zeer duidelijk. Dat

gebeurde den laatsten tijd veel, doch ook op andere wijze kreeg hij mededeelingen van hem, soms door gedachtenoverbrenging of door ingeving, maar hij zag ook vaak een zwart bord en een hand, die met wit krijt daarop schreef.

Zoo ontving hij dan opdrachten, hoe hij moest handelen. Voor de laatste manier van overbrenging moest hij rustig zijn, dat ging niet onder het loopen.

Alcar schreef ook zelf door hem en bediende zich dan van zijn linkerhand, terwijl hij zelf altijd met de rechterhand schreef en dit met de linker niet kon.

Hij had op een hoogen heuvel, vanwaar hij de stad kon overzien, plaats genomen en zooals veelal gebeurde, wanneer hij zoo stil zat te genieten, begon hij te zien. Wanneer hij dit wilde, kon hij altijd zien en dat was telkens noodig, als men zijn hulp kwam inroepen. Te allen tijde kon hij met Alcar in verbinding komen. Plotseling zag hij het bord voor zich; daarna Alcar zelf. Toen verdween Alcar weer, doch zijn hand bleef en begon te schrijven. Eerst zijn naam; daarna schreef hij: „Kun je alles lezen?” „Ja,” zei André in gedachten en onmiddellijk schreef de hand: „Prachtig. Ik wilde deze manier gebruiken om je eenige berichten voor morgen te geven. Zie.

Vanmorgen was ik bij je tante, de zieke gaat nu snel achteruit. Bereid je ouders voor, want morgen gaat zij over. Heb je mij begrepen, André?”

Hij antwoordde bevestigend, want hij had alles gelezen en was erg geschrokken. Onmiddellijk schreef Alcar verder: „Ook zal ik je helpen met vader; hij is er niet tevreden over, dat je niet naar de kerk gaat. Ik stuurde je vanmorgen naar buiten om beter op je te kunnen inwerken. Stel je vanmiddag open, mijn zoon, en we zullen hem overtuigen.”

Alcar schreef zijn naam onder aan het bord. Daarna kwam er niets meer, doch nu hoorde hij zijn leider, die alles controleerde, zeggen: „Vertel, wat je zag, André.”

Dit deed hij en Alcar zeide, dat het goed was.

Deze contrôle was noodig, want wanneer de menschen voor genezing overtuigd moesten worden, mochten er geen vergissingen

begaan worden. Zij gaven zich dan gewillig over om behandeld te worden.

Van de patiënten wilde hij niets over hun gezondheidstoestand hooren; zij kwamen hem raadplegen en hij moest hun zeggen wat niet in orde was. Daarvoor was hij helderziend magnetiseur. Alcar had het hem zoo gezegd: „Denk er om, André, geen franjes, alleen het noodige.” Daarmede bedoelde hij: de ziekte. En omdat Alcar hem alles op verschillende manieren liet zien, kon hij den menschen steeds de juiste oorzaken van de ziekte mededeelen en waren dit overtuigende bewijzen voor hen. Hij voelde zich gelukkig, wanneer hij hen had kunnen helpen.

Nu hoorde hij Alcars stem zeggen: „Luister, André, ik wil je iets vertellen, dat verband houdt met het heengaan van tante en over haar plaats in dit leven. Tracht mij te begrijpen.

Veel, heel veel menschen staan met leege handen in de wereld en dit zou zoo geheel anders kunnen en moeten zijn. Er moet nog veel gedaan worden en het is zoo moeilijk, mijn jongen. Hunkerde iedereen maar naar het hoogere. Verlangde men maar naar zulk een band als er tusschen ons bestaat. Dan zou het zooveel gemakkelijker en mooier zijn op de wereld en in het leven. Maar wanneer er oogenblikken zijn, dat je het mooiste en het beste, dat in je is, met volle handen zou willen geven, dan sta je ineens en je handen zijn leeg, omdat je het voor de wereld niet moogt en voor de menschen niet moogt. En zoo wordt het mooie, dat de mensch bezit, de heiligste, goddelijke gave, weggestopt. En dan wil je dat mooie niet meer naar voren laten komen en het niet meer laten zien, omdat in elk menschenleven eenmaal degene komt, die daar nooit genoeg van heeft.

Tante had daar veel verdriet van, André. Daarom waren haar volle handen nog steeds niet vol genoeg. En er zijn er, die altijd meer willen nemen, meer willen hebben. Niet uit egoïsme; ik gebruik dit woord expres, André, maar vooral, om zelf met volle handen te kunnen geven. Het was haar daarom zoo moeilijk, omdat zij meer gaf dan zijzelf ontvangen heeft. Een ieder zal dit in zijn leven eenmaal ondervinden. Eenmaal, eenmaal, want God legt slechts eenmaal heilige liefde in de harten der menschen.

Een liefde voor altijd, voor eeuwig. De een krijgt deze vroeger, de ander later, maar eens krijgen wij haar allemaal. En als wij daarop niet konden vertrouwen, als wij niet wisten, dat God, in Zijn groote goedheid, ons deze liefde zal schenken, dan zouden wij diep en diep ongelukkig zijn. Zoo hebben we in ons leven het vertrouwen in Gods heilige beschikking, het weten, dat Hij alleen liefde in onze handen legt en ook, dat wij ten slotte die liefde dragen en daar brengen, waar zij gegeven moet worden. En als wij op de juiste plaats gekomen zijn, dan zullen die handen zich openen en zal de liefde vloeien, hoe langer hoe rijker vloeien en dan zult ge als het ware Gods bloemen zien, die Hij uit uw handen strooit; dan zult gij ook het licht zien, dat u tegemoet treedt. Dat is het heilige oogenblik, dat God voor u, mensch, heeft uitverkoren. Beid uw tijd, beid uw tijd; dit komt voor elkeen, voor elkeen, vroeg of laat. En wat is een deel van een menschenleven, gemeten naar de Eeuwigheid? Wat zijn tien, twintig jaren van aardsch leven, vergeleken met de Eeuwigheid? Niets immers! Geef geluk en ontvang geluk, dat gij op aarde krijgen kunt, in die heilige liefde. Maar weet, dat in het Hiernamaals het leven veel langer, eindeloos lang is. Liefde is het hoogste en het heiligste en het allerheiligste. Wil dat niet zeggen, mijn jongen, dat er niets heiligers is dan de liefde? Kan dat ook anders? Geef liefde, zooals tante het deed. Want de liefde, die God in de menschenharten legt, is het mooiste en het heiligste goed, dat men verkrijgen kan. Vertrouw, vertrouw op Gods Heilige kracht, op Gods rechtvaardigheid en geloof, dat elkeen in zijn leven krijgt wat God wil, op het oogenblik, dat Hij dat wil. En al zegt gij, mensch, in uw bekrompenheid, dat ge vindt, dat dit oogenblik nu voor u is aangebroken, weet dan, dat ge er geen begrip van hebt. Want dat oogenblik komt pas, als ge daar rijp voor zijt; maar komen zal het. Velen staan met leege handen in het leven, velen met handen vol overgave; deze laatsten zullen dan gelukkig zijn. En wij, aan „gene zijde”, juichen, hoe God u, menschen, helpt. Wij juichen, dat God u helpt voor de Eeuwigheid. Waar reine liefde woont, daar is Gods zegen. Kunnen wij dan niet juichen, moeten wij dan niet

juichen? Veel menschen zijn er, die liefhebben en Gods liefde in zich dragen. Dat geeft zooveel moois om hen heen en alles wat mooi is, wat rein en heilig is, geeft vreugde aan onze zijde. Tante droeg deze liefde in zich. Menschen, die liefhebben, die Gods liefde in zich dragen, kunnen niet slecht zijn, want zij brengen de wereld vooruit en helpen ook ons, terwijl zij nog op aarde leven. En als dan de tijd komt, dat 's menschen oogen gesloten worden en het licht er uit verdwijnt, dan is er geen einde gekomen aan die liefde, want zij leeft voort aan „gene zijde”. Zoo is het geweest, zoo zal het blijven en het vertrouwen hierin moet je tot een troost zijn. En al valt de scheiding lang, weet dan, dat zij, die je liefhebben, je altijd nabij zijn, dat zij je steunen en helpen, waar dat mogelijk is. En wanneer alle menschen konden zien, dan zouden zij bemerken, hoe zij daar hunkerend bij hen staan. Zoo is dan het leven waard geleefd te worden. Want God heeft elk mensch zijn taak gegeven. Jouw taak is nog niet volbracht, André; de hare wel. Hier bereidt men het oogenblik van haar komst voor en ik roep hun, die achterblijven, toe: „Mort en klaagt niet, want het is Gods wil”. Liefde is het hoogste, het hoogste op aarde en aan onze zijde. Want liefde is een vonk van Gods licht, Gods eeuwig, Heilig Licht.

Zoo zal zij het ontvangen, André, en zeg, dat allen sterk moeten zijn, wanneer zij heengaat.”

Alcar had opgehouden met spreken. Dit was de preek voor André, welke direct uit het Hiernamaals kwam. Dit vertelden de dooden hem. O, konden alle menschen dit maar hooren, dan zouden zij gelukkig zijn, zooals hij. Hij dankte Alcar in gedachten en ging langzaam naar huis terug, met Alcars woorden in het hart en genietende van de Harmonie, die in de natuur heerschte. Dit waren Gods levenstuinen op aarde, waarin de menschen gelukkig konden zijn, wanneer ze maar in alles Gods werk zagen. Dan zou deze heerlijkheid voor velen, voor allen toegankelijk zijn. Hier steeg zijn gebed omhoog, dat voelde hij. Hier was alles zuiver en God was in alles.

Van Alcars woorden konden de menschen veel leeren en ze zouden hen steunen, als zij er maar naar luisteren wilden.

Vader en moeder trof hij in bedrukte stemming aan en dadelijk dacht hij aan tante.

„Dag vader, dag moeder.”

„Dag jongen.”

„Is u nog bij tante geweest, vader?”

„Ja, zij gaat achteruit.”

Hij dacht aan de woorden van Alcar en durfde het haast niet te zeggen, maar toch moest het. Hij voelde den drang van Alcar.

„Morgen gaat zij over, vader en vannacht zal ik bij haar waken. Dit is de laatste nacht.”

Hendriks en zijn vrouw schrokken geweldig, doch zij hielden zich goed.

André voelde, dat vader bedrukt was en aanstonds wel beginnen zou; Alcar had hem reeds gewaarschuwd. Den laatsten tijd nam hij vlug de gedachten van een ander over, maar maakte daar nooit gebruik van, ook niet, wanneer hij ze ten voordeele van zichzelf kon gebruiken. Alleen bereidde hij zich dan voor op de dingen, die komen zouden. Zoo ook nu.

Moeder was bedroefd; ze had verdriet, nu haar zuster achteruit ging.

André dacht: „Wanneer ze maar begonnen, dan kon ik hen opbeuren en steunen.” Zij konden het niet zoo dragen als hij. Zij hadden het Hiernamaals niet gezien. Toch moest het. Zij wisten immers heel veel van het leven na den dood.

Moeder begon te schreien.

Hij stond onmiddellijk op, ging naar haar toe en legde de handen op haar hoofd.

„Stil moedertje, sterk zijn. Ik zal u magnetiseeren, u nieuwe kracht geven; dan zal de spanning wel weer zakken.”

Na eenige minuten werd zij ook kalmer.

„Kom, moeder, wees sterk, bedwing uw tranen toch. Wat beteekent dat nu? Toe, wees flink; waarom weent u? Het is niet goed, dat u schreit en verdrietig bent. Heeft zij niet lang genoeg ziek gelegen? Zou u wenschen, dat zij nog hier bleef? Is ze niet jarenlang aan haar bed gekluisterd geweest? O, moeder, u weet niet wat u doet. U weet niet wat de dood beteekent. Nu hebt

u al zooveel meegemaakt, gehoord en gezien en toch is u terneergeslagen en moet men u helpen. Weest beiden sterk en helpt haar. Maakt het haar niet moeilijker, want een mensch, die overgaat, is zeer gevoelig. Dan is hij vaak in een toestand van halve bewusteloosheid. In dezen toestand is de geest ontvankelijk voor alle trillingen, die op hem afgestuurd worden; dus, moeder, wat gebeurt er nu? Omdat u schreit, door uw verdriet, maakt u haar het scheiden moeilijker. Daarom vraag ik u nogmaals: Maak u niet van streek en maak haar het heengaan niet moeilijk. Geloof me, moeder, het sterven is heerlijk. O, als u kon zien, wat ik zie, als voor u de sluier maar even werd opgelicht, wat zou u dan met mij gelukkig zijn; dan was u overtuigd. Maar ik weet, dat het niet gemakkelijk voor u is, omdat u niet kunt zien. Zij gaat naar het Hiernamaals en daar zal zij voor eeuwig gelukkig zijn. Alcar heeft het mij dezen morgen gezegd. Zij is een ziel, die den rechten weg bewandelde; zij dwaalde niet, doch ook zij moet nog gelouterd worden, wanneer zij in het Hiernamaals aankomt, omdat een mensch fouten maakt, moeder, willens en onwillens. Voor u moet dit alles een bewijs zijn."

André stond nu tusschen zijn ouders in en keek hen van tijd tot tijd diep in de oogen.

Vader en moeder zagen hem in stille bewondering aan. Soms was hij weer een kind; soms sprak hij bevelend. Zij kenden hun eigen kind niet meer.

André vervolgde met luide stem:

„Wat zou het heerlijk in de wereld zijn, wanneer alle menschen wisten; dan leefde de mensch beter en werd niet verteerd door zijn lage hartstochten, die hij toch eens moet opgeven. De menschen zouden beter voor zichzelf, voor hun geestelijk peil zorgen. Nu werken zij elkaar tegen; de eene mensch berokkent den ander leed en smart. En waarom, vraag ik u? Omdat zij niet weten. Zij vergeten, dat wij voor God allen zusters en broeders zijn en dat steeds blijven. Dit brengt ons tot God. Wanneer de menschen dat niet willen inzien, zooals het moet zijn en zooals het ook eens zal worden, dan zullen zij het heilige daarvan niet kunnen aan-

voelen. Heusch, wanneer de wereld wist, wanneer de menschen wisten, dan zouden er niet zulke wantoestanden bestaan. Dan zou het scheiden u ook niet zoo zwaar vallen en het heengaan van tante zou geen verlies voor u beteekenen, maar slechts een kort afscheid, want wij allen zullen elkaar terugzien en wanneer wij goed geleefd hebben, zooals God het wil, dan zullen wij eens gelukkig zijn.

Tante is een vrouw, die een voorbeeld voor anderen was. Zij leefde, zooals ware Christenen leven moeten. En dat wist zij, moeder, omdat zij voelde, dat zij niet verdoemd zou worden. Zij voelde het, omdat ze openstond voor Gods liefde en ze wist, dat zelfs, al werd het leven nog zoo slecht volbracht, God toch niemand verdoemt.

Dat is het juist, wat mij uit de kerk terughoudt, vader. Laten we daar maar eens over spreken."

Hendriks kleurde. Dit was het teere punt, dat André daar aanroerde; maar deze deed alsof hij niets bemerkte en ging verder: „Verdoemd is niemand, vader; dat zegt ons toch ons geloof. Verdoemd! Is het niet vreeselijk, dat dit den mensch wordt voorgehouden? Geloof me, vele menschen ontnemt het den moed om beter te leven. Het laat hen onverschillig. O, wat hebben die geleerden een groote fout begaan, met het hun zoo te leeren. Is dit de voorstelling, welke zij zich van Gods Almacht maken? Denkt u, dat ik naar hen ga luisteren? Hoe zou ik het kunnen, vader? Kunt u dat van mij vergen?"

Hendriks zei niets en André ging verder:

„Welneen, dat kunt u niet, vader. Zelfs die geestelijke geleerden kunnen mij niet daartoe brengen. Verdoemd! Het is ontzettend. Het kan niet waar zijn; ik voel, dat het niet waar is en denkt u, dat ik dan ga huichelen, terwijl ik hen toch niet gelooven kan? Alcar is mijn geestelijke en hij leert mij de zuivere waarheid, mijn nieuw geloof. Dat is de waarheid van „gene zijde", dat is de waarheid, waarvan de dooden, die *niet* dood zijn, ons zelf komen getuigen. Wees gerust. Ik bid veel, dag en nacht, voor mijn patiënten en ook voor mijzelf, om kracht en steun en dat kan ik beter buiten of in mijn kamer, dan tusschen al de menschen in

de kerk. Daar wordt de mensch, die één wil zijn met God, afgeleid.

Hoe kan men zulke gedachten hebben over God, over Hem, Die almachtig is in alles! Hoe kan Hij een kind verdoemen! Nonsens, vader, dat zijn leugens; dat kan niet. We komen niet in een hel en worden evenmin verbrand. Dat gelooven de menschen en dat is ook al niet waar. Er bestaat noch een hel, noch een zoogenaamd vagevuur; dat alles bestaat niet. De mensch maakt een hel van zichzelf en draagt een vagevuur in zichzelf. Dat is het donkere in zijn ziel, omdat hij niet leeft, zooals het behoort. Men kan een hemel in zich voelen, als men eenvoudig leeft, in deemoed bidt en slechts Gods wil doet, dan kan men reeds hier op aarde den hemel bezitten. Geloof me, vader, de allerslechtsten, de diepst gezonkenen zullen nog niet verbrand worden en toch wordt hun dat geleerd. Toch wordt het dezen menschen voorgelouden en wanneer zij afgedwaald zijn, dan valt het hun zwaar weer op den goeden weg te komen. Wat wordt er nu gezegd? „O, ik ben toch te slecht; met mij is niets meer te beginnen, ik ben verloren;” en dan blijven zij volharden in hun zonden. Men heeft dezen menschen hun laatste sprankje hoop ontnomen; ze zien geen uitweg meer en hebben de kracht niet meer om zich te beteren, hun geestelijk peil te verhoogen.

Neen, vader, wanneer we *zoo* een God hadden, indien onze Almachtige Vader *zoo* ware, hoe gebrekkig zou deze Almacht dan zijn! Dan zouden wij, menschen, medelijden met God moeten hebben. Niemand gaat verloren, vader, niemand. Alles wat leeft blijft leven. Eens zullen zij allen gelukkig zijn. Dit is de nieuwe waarheid en de kern van alles ligt in onszelf.

Het moet niet slechts een sensatie zijn, maar we moeten ijverig aan onszelf werken, onszelf verbeteren. Ons geestelijk peil moet door deze heerlijke, heilige waarheid opgevoerd worden. Alcar geeft ons geestelijk voedsel. Nogmaals, vader, zou u willen, dat ik huichelde door met u mee naar de kerk te gaan? Ik zeg u dit: laat u niet beïnvloeden door een geestelijke, die het zuivere geloof zelf niet bezit. Volgens Alcar is de geestelijkheid in haar eigen leer verdwaald en is het een koude leer geworden, die van

alle warmte ontdaan is. Mooie woorden zijn het, zonder liefde. Zalvende preeken worden gehouden, waarin de eeuwige verdoo-
menis verkondigd wordt. Hieruit ziet men, hoe weinig Christus
begrepen wordt. Maar is het niet heerlijk, vader, iederen dag
maken wij het zelf mede, niet ik alleen, maar u beiden ook, dat
wij spreken met de dooden, die leven en gelukkig zijn? En zij
allen, de millioenen, die aan „gene zijde” leven, zeggen: „Er is
geen hel, er is geen vagevuur.” Zij allen zeggen, dat de mensch
die hel innerlijk draagt; alles draagt hij in zichzelf, alles bezit hij
zelf, omdat hij van zichzelf een hel gemaakt heeft. Zoo is het.
Maar wanneer een mensch slecht is en hij wil zich beteren, dan
helpt God dezen mensch, omdat Hij al Zijn kinderen liefheeft,
de volmaakten zoowel als de onvolmaakten. Is het niet treurig,
vader, dat de mensch in deze eeuw nog niet verlost is van deze
leer, van deze straffen, die hij zichzelf oplegt? Moeten wij dan
voortgaan met alles klakkeloos aan te nemen?

Als u dat denkt, vader, dan zeg ik u dit: Van „gene zijde” brengt
men ons een nieuwe waarheid. Moeten wij voortgaan met te
gelooven, terwijl wij kunnen *weten*, zuiver kunnen weten? Vroe-
ger dacht u ook zoo als die geestelijke. De dooden moesten wij
laten rusten; maar gelukkig heeft u zelf gezien, dat zij uit zich-
zelf tot ons gekomen zijn. Ja, vader, uit zichzelf zijn zij gekomen.
En u noch moeder, zoo min als ik, geen van ons drieën heeft één
geest opgeroepen. En kunt u dan niet gelukkig zijn, nu we zelf
de bewijzen hebben ontvangen? Daarmede kunnen wij voort-
leven. Kunt u zich een nog grootere genade indenken? Geloof
mij gerust, vader, ik heb u lief, u beiden heb ik lief en geen haar
op uw oude hoofd zal ik krenken. Helpen zal ik u en lief en leed
samen met u deelen. Zet deze gedachten van u af. Laat de pastoor
zeggen wat hij wil. Ik doe geen slechte dingen, ik zoek God op
mijn eigen kamer, alleen, of in de natuur. Daar kan ik bidden.
Ik kan mij daar geven. Daar voel ik, dat mijn geest opgaat tot
God, zooals die van Zijn kind dit behoort te doen. Wat is er al niet
gebeurd! Heeft u dan nog geen overtuigende bewijzen genoeg
ontvangen? We hebben toch zelf kunnen zien, hoe vreeselijk deze
geestelijken dwalen. Zijn dat geestelijke wezens, vader, die God

98

smeeken, om hun land in den oorlog te laten overwinnen. Zij zijn van den goeden weg afgedwaald en duizenden trekken zij in hun dwalingen met zich mee. Elke priester smeekte God de overwinning van zijn land af, maar God gaf niets; Hij liet hen begaan. Zij dachten, dat God omkoopbaar was en poogden, door offers en gebeden, Hem op hun hand te krijgen. Maar het gebed, dat ten hemel opgezonden werd, beoogde in de eerste plaats moord, en in de tweede plaats was het vol van eigenliefde. Allemaal Godmenschjes op zichzelf waren het, die van zichzelf een God wilden maken. O, welk een dwaling, vader, het is vreeselijk. Wij hebben onlangs kunnen zien, hoe al de automobielen, welke in den stoet meereden, gezegend werden. Het hart doet je zeer, wanneer je zooiets moet zien. Blijf daar nu maar kalm onder. Ik zeg u, vader, het is spotten met de goddelijke wetten, met God zelf. Moeten stoffelijke dingen gezegend worden tegen ongelukken? Laat de mensch voor zichzelf zegen afsmeeken. Zijn eigen ziel heeft deze het meest noodig. En wat was het gevolg van die zegening? Er gebeurden desondanks toch ongelukken en dat kon ook niet anders, omdat het een stoffelijk gebeuren was. En achter de wolken, hier voor ons omhoog, zagen duizenden en nog eens duizenden intelligenties neer op hen, die dit koude gebeuren tegenhielden, opdat deze bespotting de sferen niet bereiken zou. Maar God ziet alles en God weet alles.

Zoo weet God, dat dit spotten is met Hem, want Hij zegent geen automobielen; wel menschen, die Hem smeeken om gezegend te worden. Zoo weet God alles, dus ook, dat deze menschen dwalen. Het geloof, waarin ik opgevoed ben, kan mij niet bevredigen, vader, maar nu weet ik beter. En het jubelt in mij, omdat ik u alles nu zoo duidelijk kan uitleggen.

De kern van alle godsdiensten is dezelfde. Wanneer de mensch maar het goede wil, wat doet het er dan toe, of hij Jood, Christen of Mohammedaan is? Al deze wegen leiden naar één doel: het Hiernamaals De menschen zeggen: „Dan zullen wij zien, wie gelijk heeft,” maar ik zeg hun, dat zij allen gelijk hebben, wanneer zij den rechten weg gevolgd en God in eenvoud en deemoed gezocht hebben. Wanneer de Christenen werkelijk de leer van

Christus volgden, dan zouden zij liefdevoller handelen ten opzichte van hun medemenschen. De leer, die men rondom het Groote Voorbeeld gemaakt heeft, is dood en hard; het is een vormendienst geworden. Thans zenden menschen hun broeders in den oorlog; wanneer zij in waarheid Christenen waren, zouden zij niet dooden. Vader, ik wil u geen verdriet doen. Blijft u bij uw geloof, maar ik voorspel u, dat, vóór we twee jaren verder zijn, u met mij spiritualist zult zijn. We zullen dan zelf diensten houden, die zuiver zijn en vrij van alle eigenliefde en egoïsme. Ik heb alle menschen lief, omdat zij Gods kinderen zijn. En wanneer er weer een oorlog zou komen, vader, dan ga ik niet mee. Liever zelf den kogel ontvangen, dan anderen het leven te benemen. Dan ga ik naar Alcar, naar het Hiernamaals, dat mooier is dan alle schoonheid op aarde en meer waard dan alie aardsche schatten.

Wij *gelooven* niet, wij *weten*. Wij staan in verbinding met de Eeuwigheid, wij maken deel uit van het Heelal en blijven daarvan deel uitmaken, ook als we niet meer ons aardsche leven leven. Dat wordt u in uw geloof niet gegeven, vader, dit *weten*, dit beleven van de gemeenschap met hen, die aan „gene zijde” leven. Er is één taal, vader, die iedereen verstaat, dat is de liefdetaal. De taal der liefde, de taal van God, kan door iedereen, die haar wil verstaan, worden begrepen. Die innerlijke taal, die vonk van Goddelijk Licht, welke in elk van ons ligt, zal de geheele menscheid binden. Dit deel van het Goddelijke Vuur zal ons brengen tot God, wanneer wij kinderen van Hem willen zijn en door Hem gezegend willen worden. We moeten trachten reeds op aarde als broeders en zusters te leven, welke overtuiging we ook zijn toegedaan.

In harmonie te zijn met alles, één te zijn met alles wat leeft, dat is Gods wil. Er zal geen haat meer kunnen bestaan, omdat allen het goede willen.

En vol van deze goede intenties, zullen wij allen het hogere ontvangen.

Wat wordt ons al niet voorgehouden, vader, door verschillende godsdienstige richtingen.

Laatst had ik een gesprek met een heer, die mij vroeg of ik den Bijbel kende. Ik antwoordde: „Neen,” en toen zei hij: „Ik wel.” In den loop van ons gesprek uitte hij de overtuiging, dat hij, wanneer hij eens zou sterven, bij Christus in het paradijs zou komen, want Christus had zelf tegen den moordenaar aan het kruis gezegd: „Heden zult gij met mij in het paradijs zijn.” En dat zegt immers alles! Ik vroeg hem: „Dus u denkt, dat u, wanneer u de aarde verlaat, in de sfeer van Christus zult komen? want paradijs beteekent sfeer. Christus heeft Zijn paradijs en dat is Zijn sfeer, Zijn omgeving, nietwaar?”

„Ja,” was het antwoord, „zeer zeker.”

„Dat denkt u?” vroeg ik hem weer.

„Ja, mijnheer, dat denk ik en dat weet ik.”

Het kwam er tergend uit.

Ik vroeg hem niet kwaad te worden, want dat was niet noodig.

„Maar,” zei ik, „zoo denk ik er niet over, mijnheer. Ik wil alles doen, zooals het moet, zooals het behoort. Ik kom met echte liefde en niet met eigenliefde. Ik wil geen mensch voorliegen en geen mensch bedriegen, laat staan benadeelen. Ik wil liefde geven, zooveel als ik maar kan. Hiermede wil ik u zeggen, mijnheer, dat ik goed wil leven. Ik wil een eenvoudig mensch zijn, een kind, dat God in eenvoud liefheeft. En wanneer ik dan eens sterf, zal ik toch niet in de sfeer van Christus komen. Wij zijn nu eenmaal op aarde gekomen om te leeren. Wel hoop ik een weinig licht te bezitten, wat reeds geluk in het Hiernamaals beteekent.”

„O, neen,” zei hij, „ik ga naar het paradijs.”

Nog vroeg ik hem, of hij één was met Christus.

Even aarzelde hij, toen antwoordde hij, deze vraag niet te kunnen beantwoorden. Ik ging heen, vader. Met menschen, die vol zijn van eigenliefde, eigendunk en dweperij, kan men niet redeneeren. Wij armzalige stofmenschjes zouden één kunnen zijn met Christus? Wij, die nog vol fouten, vol menschelijke zwakheden, nietig en verstoffelijkt zijn, wij zouden ons met Hem willen vergelijken? O, wat denken deze zielen klein over den volmaakten Zoon van God. Het is toch een duidelijk bewijs, dat ze de leer van Christus niet begrijpen. De menschen, die zulke

bij uw dood, omdat alles aan u stoffelijk is. God ziet dit, maar laat u begaan, omdat ge maar menschen zijt. Omdat ge menschen met fouten zijt evenals wij en geen godheidjes met geestelijke kracht." Zij, die denken deze te zullen ontvangen, worden allen verblind door hen, die menen, dat zij het weten, maar hun weten is niets meer dan aardsche wijsheid, eigen gedachten, die ontdaan zijn van geestelijk gevoel. Laten zij het ons bewijzen en toonen, wie zij zijn.

Christus zal niet op aarde terugkomen, omdat hij na al die honderden jaren nog niet wordt begrepen. Wanneer zij Zijn woorden begrijpen, dan eerst zullen de menschen handelen naar Zijn Geest en terugkeeren tot Hem en tot God, van Wien zij zich in hun dwaling reeds zoo lang hebben afgekeerd. Zij ontloopen Gods wegen, zooals de leider vertelde, in het Hiernamaals en zij moeten leven, zooals Hij het wil. Eerst dan zullen zij bereid zijn een kind van God te zijn, zooals wij dit moeten wezen, zonder eigendunk of eigenliefde.

Er zijn ook menschen, die denken, dat Christus door hen spreekt. Zoover zijn sommigen op aarde reeds gekomen. Maar in het Hiernamaals acht men dat heiligschennis. Deze menschen spreken niet meer uit naam van God, maar, zooals zij beweren, met de stem van Christus zelf. Deze menschen zijn op den geestelijken weg, maar zij dwepen. Zij maken misbruik van de kracht van Christus en loopen zichzelf voorbij.

Waldorf heeft het meegemaakt. Ik zal u dit vertellen, dan kunt u zien, hoe onze gebeden worden verhoord en hoe er aan „gene zijde” wordt gewerkt om ons te helpen. Waldorf diende tot instrument en moest dit geestelijke werk verrichten. Hij heeft mij alles verteld, ook Alcar heeft hem moeten helpen. Het was vreeselijk geweest, zoo vertelde hij, maar hij was er sterk door geworden en had geleerd hoe hij moest bidden en hoe hij God moest liefhebben, zonder eigenbelangen.

Ik kon het u niet eerder vertellen, omdat u het toch niet begrepen zou hebben.

Waldorf was het medium voor Alcar en zijn vrienden, wat hem

eerst verteld werd, toen alles voorbij was. Hij deed dienst als instrument voor de hoogere wereld.

Eens werd hij met een heer in contact gebracht, een goed en braaf mensch. Hij bad innig en veel en smeekte God om kracht; reeds lang had hij in zijn gebeden om wijsheid, kracht en liefde gevraagd. Hij was zeer sensitief en werd geholpen door inspiratie. Veel verzen en geschriften ontving hij en was daar zeer gelukkig mee. Maar al spoedig ging hij te ver. Veel menschen, die om hem heen waren, aanvaardden alles van hem, omdat, zoo rede-neerden zij, hij een bijzonder vroom mensch was en in alles zijn liefde tot God legde. Indien hij het licht bezat, kon hij boven alles staan en daar hij dacht, dit werkelijk te bezitten, ofschoon het niets anders was dan eigenwaan, werden alle anderen met hem verblind. Zoo zou hij hebben voortgeleefd, als zoovelen op aarde, wanneer hij God niet had gesmeekt om hem de waarheid te doen kennen. Hij bad innig om de waarheid en God schonk hem die door Zijn afgezanten, die werkten door middel van een aardisch instrument. Zoo liet men hem de waarheid zien en Waldorf werd met hem verbonden.

Daarna begonnen de geestelijke leiders van Waldorf hem te helpen. Eerst ontving hij kleine berichten, daarna grootere, welke steeds mooier werden, alles om zijn ijdelheid op te voeren. En gaandeweg waande hij zich zoo hoog, dat hij dacht onfeilbaar te zijn. De door hem ontvangen schriftelijke mededeelingen betreffende zijn geestelijken toestand werden al hooger en hooger en langzaam maar zeker bouwde hij zich een rots, totdat die rots een voetstuk werd. Nog verder ging hij en eindelijk kwam het zoover, dat hij meende, niet meer geleid te worden door geesten, maar door Christus zelf. Maar zelfs dit was nog niet voldoende. Hij verbeeldde zich, dat hij nu zoover ontwikkeld was, dat Christus door hem sprak en nu had zijn ijdelheid het hoogtepunt bereikt. Doch dit werd hem noodlottig. Wat gebeurde er toen? Waldorf kreeg plotseling een schrijven over wijsheid, kracht en liefde en dit moest hij hem toezenden. Waldorf wist toen nog steeds niet, met welke krachten hij te doen had, voor wien hij werkte en wat de bedoeling van dit alles was. Wel wist

hij, dat hij tot instrument voor het Hiernamaals diende. Al spoedig kreeg hij bericht van den heer terug, waarin deze zijn verwondering uitte over de goed-ontvangen mededeelingen. „Verbeeld u,” zoo schreef hij, „alles is juist. Jarenlang heb ik gebeden om wijsheid, kracht en liefde en nu worden deze mij door uw bemiddeling gegeven, zonder dat u wist, dat ik daarom gebeden heb.” Dit kon geen toeval zijn, vader, want niemand wist het op aarde. Zijn gebed was verhoord en voor hem was dit een zeer groot bewijs, waardoor hij overgelukkig was.

De bedoeling van dit alles was, hem aan te toonen, dat onzichtbare machten zijn innerlijken zieletoestand kenden; maar daar bleef het niet bij. Al sterker en sterker werden de berichten, die Waldorf ontving. Thans echter niet meer ten voordeele van den ander; integendeel, hij werd van zijn voetstuk teruggewezen. Nu kreeg hij de waarheid, waarom hij gebeden had. Doch hij wilde niet wijken. Hij bleef op de rots, welke hij zelf had gebouwd.

Toen kwam de strijd, de geestelijke strijd, vader, en hij werd gewond, wat hem het hart deed ineenskrimpen. Allen, die om hem heen waren, hadden vreeselijk met hem te doen. Het eene bericht volgde op het andere, alles kwam uit. Toch wilde hij niet begrijpen, dat dit alles hem werd gegeven, omdat hij innig om de waarheid vroeg, die hem langs aardsehe wegen werd gebracht. Toch bleef hij op zijn hoogte staan en wilde niet afdalen. Waldorf kreeg een bericht, dat tegen alles indruischte, maar dat wilde de overmoedige niet aannemen. Hij werd woedend en stuurde Waldorf een schrijven, dat hij, zooals hij mededeelde, zelf van „gene zijde” ontvangen had. Waldorf moest dat aanvoelen en lezen en zou dan wel begrijpen, welk stempel er op was afgedrukt. Waldorf hield het in zijn handen en werd zenuwachtig, voor hem een teeken, dat het niet zuiver was. Van hoogen invloed wordt men rustig, vader, en men voelt zich gelukkig; de invloed, welke van dit schrijven uitging, stond dus niet op hoog peil. Het bevatte de volgende woorden:

„Menschen, leiders en geesten, nu is het gedaan, nu is het afgelopen. Mijn wil, mijn bevelen moeten nu opgevolgd worden.

Mijn kind houdt dat niet meer uit; Mijn kind hebt ge nu genoeg aangevallen. Houdt op met uw schrijven, niets is goed. De leiders weten niet, dat Ik hier ben bij Mijn kind. Hij zal met Mijn Stem spreken en Ik verlang, dat gij luistert. Alle bevelen, die Ik hem geef, zult gij moeten opvolgen. Weest voorzichtig en drijft het niet te ver."

Nog meer behelsde dat schrijven.

Waldorf kreeg direct daarna bericht, dat hij moest ophouden bij hem te komen. Dit werd hem door zijn leiders gegeven. Uit het eerste schrijven bleek duidelijk, dat de hogere geesten wisten, waarom de man vroeg. Maar toen hij schrift kreeg, dat hem terug moest brengen, dat hem zei, dat zijn inspiraties niet deugden, toen was er niets, maar dan ook niets meer goed van wat Waldorfs leiders — en niet Christus — hem gegeven hadden. Zijn schrijven was hem door Christus gegeven en niemand kon daar tegen op, want Hij stond immers boven alles. Hij was een instrument, waardoor Christus zelf sprak en van Waldorf en diens leiders aanvaardde hij niets meer, omdat Waldorf, met zijn aardsche wijsheid, ver beneden hem stond. Hoe kon Waldorf hem dan vertellen wat hij doen moest. Dat aanvaardde hij niet en hij begreep dus niet, dat hij te hoog gevlogen was, want hij bouwde zich een rots, die op den geestelijken weg vergruisd werd door den geringsten storm, die haar teisterde. Hij wilde niet afdalen, omdat hij dan al de vrienden, die hij onder zijn invloed gebracht had, weer vrij zou moeten laten en durfde deze vernedering niet aan. Hij, die één was met Christus, was zoo zwak, dat hij de geestelijke waarheid niet kon verdragen. Alles wat hij vroeg, alles wat hij schreef, waren zijn eigen gedachten. Maar, omdat hij innig om de waarheid smeekte, werd deze hem gegeven. Dit zegt mij, vader, dat het de geestelijke hulp van „gene zijde” was, die hem de waarheid bracht."

André geraakte nu plotseling in trance en Alcar vervolgde door hem:

„Sprak niet uit bijna al zijn vragen het menschelijke godheidje, dat zich met zijn eigen stralenkrans omringd had? Is het niet, alsof zulke menschen denken onfeilbaar te zijn, terwijl zij zoo

vol en vol van menselijke fouten zijn? Is het dan niet waar, dat zij niet willen afdalen van de voetstukken, waarop zij zichzelf hebben geplaatst? En zijn bijna alle woorden van wanhoop en twijfel niet het gevolg van een zich op hun eigen-gemaakt voetstuk plaatsen? Zoolang deze menschen zich tot hun eigen godheidje verheffen en zich in deze waardigheid op voetstukken plaatsen, zullen zij niet deemoedig kunnen knielen en zal het hun ook niet mogelijk zijn boven alles en door alles God te zien. En dat alleen is het eerste vereischte: Gods alomtegenwoordigheid, Gods nabijheid aan te voelen, Gods weg te zien. Maar de weg tot Hem leidt over teleurstellingen, want telkens en telkens weer zal men struikelen en de grootste val zal de val van zijn voetstuk zijn. En deze teleurstellingen worden aan „gene zijde” toegejuicht, omdat men, wanneer men dat goed begrepen en deze teleurstelling ook werkelijk goed gevoeld heeft, ook inderdaad een schrede verder gekomen is op den weg, dien God ons wijst.

Menschen, menschen weest eindelijk eens Gods kinderen. Voelt, ondanks uw superioriteit, eindelijk eens, dat gij maar nietige stofjes zijt. Mensch, neem de kroon van uw hoofd, die gij zelf daarop geplaatst hebt, buig u diep, en gun God een oogenblik van vertrouwen; dan eerst zult ge weten, hoe klein, hoe zielig klein gij eigenlijk zijt.

Deze woorden richt ik ook tot hen, die aan het spiritisme twijfelen. Meer behoeven zij niet te weten. Maar zegt het ook aan André; hij zal mij begrijpen. Het is zoo eenvoudig, maar de mensch zoekt niet God, doch in de eerste plaats zichzelf. En al wil hij dat niet weten, toch zoekt hij zichzelf. En al denkt hij ook, dat hij alleen God wil zoeken, toch zoekt hij, helaas, zoo heel vaak weer zichzelf, want hij acht zich onfeilbaar, nietwaar? Maar eindelijk zal hij het licht, het eeuwige, eindeloze licht zien en Gods liefde zal hem helpen den goeden weg te vinden. En al gaat die weg ook vaak over doornen en al wordt het dikwijls duister om hem heen, toch zal hij, die daarnaar verlangt, eenmaal Gods eeuwig, heilig Licht der lichten zien.

God zegene uw arbeid. Wat is het heerlijk, u dit te zeggen. Ik

108

nam het gesprek van André over, omdat ik u wil toonen, dat ik bij hem ben en hem in alles help.

Alles, wat hij u verteld heeft, is de waarheid."

André kwam in het lichaam terug en vervolgde: „Daarom zijn de geesten tot ons gekomen, vader; om ons den eenigen weg, die tot God voert, te openbaren. Daarom is het spiritualisme een heilige zaak. Dit is mijn nieuw geloof. Waarom ik u dit alles vertel, vader? Omdat de kerk mij dit niet geven kan, maar de geestelijke hulp van „gene zijde” wel. Geesten zien wie en wat Christus is, wanneer zij in de hogere sferen zijn, maar een mensch, die nog op aarde leeft, kan daarop nu eenmaal niet zijn afgestemd, laat staan één zijn met Christus. Wat dacht die man wel? Hij verbeelde zich het eenige kind van Christus te zijn. Heeft God, met Christus, niet ons allen lief? Was hij het eenige kind? Was Christus alleen voor hem gestorven? Neen, vader, dit gaat te ver. Het zijn eigenliefde en dweperij, welke hem parten speelden. Hij zou ook veel sterker geweest moeten zijn, oneindig veel sterker, om niet gewond te worden; wanneer hij in werkelijkheid deze kracht bezeten had, zou hij niet gevallen zijn. Onze eigen gevoelens, onze eigen intuïtie zeggen ons, dat het niet zoo zijn kan en hoeveel kwaad er uit voortspruit. Aan dit geval kunnen we zien, welke gevolgen het heeft, wanneer iemand zóó verblind is, niet alleen voor hem zelf, maar ook voor de velen, die hem volgen.”

André had twee uur lang met vader en moeder gesproken.

Moeder schreide weer, niet meer van verdriet, dat haar zuster zou heengaan, maar omdat haar kind, zooals nooit te voren, gesproken had.

Was dit haar jongen? O, hoe was het mogelijk!

Hendriks zat stil, muisstil te kijken. Toen keek hij André aan en zei: „Mijn jongen, ga je eigen weg, zooals het je wordt gezegd, want wij kunnen je niet meer helpen; ik voel, dat je gelijk hebt. Alcar heeft ons toegesproken en dat heeft ons goed gedaan.” André ging naar zijn vader toe, legde hem de handen op het hoofd en drukte hem vol liefde tegen zich aan. Hij was zeer verheugd over deze instemming.

„Ik dank u, vader. Ook tante zal daar komen, waar Alcar en al de leiders, die ons, menschen, steeds helpen, nu zijn. Ik ben zoo blij, dat wij ons op dezen dag hebben kunnen uitspreken. Maar nu genoeg; later zullen wij daar nog wel eens over spreken.

Gaat met u beiden nog even naar tante; ik blijf dan thuis, want vannacht zal ik waken. In den morgen gaat zij over en ik mag dan zien, hoe zij ons voorgaat naar het Eeuwige Leven. Houdt moed en weest sterk, want wij, die weten, dragen ons verlies met berusting. Laten wij haar het heengaan niet zwaar maken. Zij zal door de poort gaan, de poort naar het Hiernamaals en zij zal niet tegengehouden worden. En mooi zal zij zijn, vader, jong en schoon. Dit is door God voor ons allen weggelegd, wanneer wij Hem in eenvoud, als Zijn kinderen, willen naderen.”

Vader en moeder gingen heen.

„Hoe vind je dien jongen nu, Marie? Hij was het niet meer, die tot ons sprak. Waar haalt hij al die wijsheid toch vandaan? Ik ben werkelijk onder den indruk en wij mogen God wel danken, dat hij dit werk mag doen.”

Beiden waren zij nu overtuigd, vast overtuigd, dat niets dan het goede zijn deel geworden was. Wat kon hij praten, hoe duidelijk had hij hun alles uitgelegd!

André bleef alleen achter en ging naar zijn kamer. Hij wilde gaarne alleen zijn, alleen met Alcar, dien hij al spoedig hoorde.

„Dank God voor zulk een genade, André en bid, dat wij steeds de kracht mogen ontvangen, hen allen te overtuigen. Tracht steeds God in eenvoud te naderen. Onder het spreken nam ik je over; je weet, hoe ik dat doe. Laat je steeds zoo gaan en sta altijd voor mij open, maar let dan goed op datgene, wat wij je brengen. Let goed op alle stemmen, die je hoort. De diepste stem zal je de waarheid doen hooren; alle andere zijn verkeerd. Wij zullen je met alles helpen; sluit ons niet af met eigen gedachten en door eigen weten. Wij zouden je dan niet meer kunnen bereiken, omdat onze stemmen niet gehoord zouden worden. Dan zou je eigen stem je meesleuren van den goeden weg, dus: bergafwaarts. Bid, bid veel; telkens weer. Smeek om eenvoud en kracht, om het goede te kunnen doen. Alles voor God, omdat

Hij het wil."

Alcar ging heen.

Toen vader en moeder teruggekeerd waren, ging André naar beneden.

„De dokter is er zooeven nog geweest, André," vertelde vader, „en hij zei, dat hij het ergste vreesde."

André, die's nachts bij tante zou waken, sprak met zijn ouders af, dat zij 's morgens om vijf uur bij hem zouden komen, want Alcar had hem medegedeeld, dat zij tegen zeven uur zou overgaan.

„Wij zullen zien of het uitkomt, vader, maar wanneer Alcar het zegt, dan moeten wij het gelooven."

„Goed, André, wij zullen komen."

Den avond bracht hij met teekenen door.

Alcar maakte weer een prachtig stuk en noemde het: „Treedt binnen."

Ook tante zou binnentreden. Straks zou zij door deze poort het Hiernamaals betreden. Het had betrekking op haar innerlijke kracht. Wat moest zij dus innerlijk rijk zijn! De poort was een bloemenpracht, schitterend van kleur. Wanneer men er doorheen keek, zag men in de verte een heerlijk landschap, dat zich in tal van prachtige kleuren baadde. Op een heuvel stond een tempel en vóór dien tempel zag men een kruis, dat, als het symbool van Christus, den ingang versperde en als het ware den overgeganen vroeg: „Zijt gij bereid, hier binnen te gaan?"

Tante zou wel bereid zijn binnen te treden en zij zou niet worden tegengehouden door de lichtende stralen, welke het kruis uitzond. Zij zou dit licht kunnen verdragen.

Wat was Alcar vol liefde voor hem, dat hij hem dit alles in beeld liet zien. Hij begreep deze teekening en voelde wat zijn leider daarmede bedoelde.

Vader was nog even naar tante gaan kijken en hij vroeg hem hoe het met haar was.

„Niet goed, jongen, zij is benauwd op de borst en haalt zwaar adem."

„Ik zal haar helpen, vader; dat zal haar goed doen."

Hij wenschte zijn ouders goeden nacht en ging heen. Eerst maak-

te hij nog een flinke wandeling, daar hij 's nachts frisch wilde zijn.

Tegen twaalf uur belde hij aan en werd binnengelaten door de zuster, die tante verzorgde. „Hoe is het met tante, zuster?”

„Nog hetzelfde, niet goed. De dokter is zoeven nog geweest. Wanneer het erger wordt moeten wij hem dadelijk roepen.”

André ging naar de kamer, waar tante te bed lag. Zij was in diepe rust verzonken; de oogen waren gesloten en de handen gevouwen. Zij bidt zeker, dacht hij. Wat had de arme vrouw geleden! En toch zou men haar, die reeds eenige jaren bedlegerig was, nog gaarne bij zich willen houden. Maar God nam haar nu tot zich. Hoe heerlijk was eigenlijk de dood, die haar van alle smart verlossen zou. Als de menschen dat eens konden zien, dan zouden zij niet bang zijn en geen angst meer hebben om te sterven. Maar ook zouden zij zich niet meer van het leven berooven, omdat zij zouden bemerken, dat men zich het leven niet benemen kan, daar de geest eeuwig blijft voortbestaan aan de overzijde van het graf.

André ging naar de stervende toe en magnetiseerde haar eenigen tijd, wat haar blijkbaar goed deed, want zij opende de oogen en keek hem aan. Zij glimlachte, om hem te beduiden, dat zij het goed vond. Daarna nam hij tegenover haar bed plaats, in afwachting van wat er gebeuren zou.

Eenige uren waren stil voorbijgegaan. Hij had Alcar reeds gezien, die hem te kennen gaf, dat hij goed moest opletten.

De kamer was zacht-rood verlicht, en hij voelde een invloed, die hem zeide, dat hier werkelijk iets ging gebeuren.

De zieke werd onrustig en hij ging weer naar haar toe. Zij lag nog steeds met gesloten oogen.

Nogmaals legde hij de handen op haar hoofd, wat haar na eenige oogenblikken weer kalmeerde. Maar een zwaar rochelend geluid kwam weldra uit haar borst op en het scheen haast onmogelijk, dat zij nog adem kon halen.

André voelde, dat zij hooge koorts had, maar na de behandeling was de temperatuur toch iets lager geworden. De zuster wilde weten hoe hij dit resultaat had kunnen bereiken en hij vertelde

TREEDT BINNEN

haar, wat hij gedaan had. Hij had reeds meer met haar gesproken en zij wist iets van deze verschijnselen af.

„Kom hier bij mij zitten, zuster, dan zal ik u vertellen, wat ik zie en u laten mee beleven hoe een mensch naar het Eeuwige Leven overgaat.”

Hij zag nu duidelijk twee personen achter het bed en Alcar vertelde hem, dat het haar vader en moeder waren, die haar kwamen halen.

De zuster zag niets, maar zij luisterde met alle aandacht naar hetgeen André haar fluisterend mededeelde. Hij zag, dat beide geesten telkens omkeken, alsof zij iemand verwachtten.

Weer zeide Alcar: „Let op, André.”

Eenige minuten daarna zag hij nog vier geesten verschijnen. Twee van hen waren iets jonger dan de anderen. Hij constateerde een sterke familiegelijkenis tusschen deze jongere intelligenties.

„Ik zie nu zes geesten, zuster, van wie de twee jongsten waarschijnlijk haar broer en zuster zijn. Zij waren tweelingen, zijn heel jong gestorven en zouden ongeveer zoo oud zijn als ik nu. De derde van de vier, die het laatst gekomen zijn, is groot en flink; den vierde ken ik ook niet.”

André concentreerde zich, om alles goed te kunnen blijven zien. Nadat alle anderen van het bed vandaan waren gegaan, begon een der laatst aangekomenen lange passen over tantes lichaam te maken, vanaf de beenen naar het hoofd. André vertelde aan de zuster hoe het gebeurde; zij vond dit zeer vreemd. Nadat deze handeling ongeveer een kwartier geduurd had, hoorde hij Alcar zeggen: „André heb je dien geest gezien?”

„Ja, Alcar,” antwoordde hij.

„Let op alles, wat hij doet, want hij is het, die voor het overgaan van tante moet zorgen; het is een geestelijke dokter, die dit werk zal verrichten. Hij weet hoe stervenden gehaald en van hun stoffelijk lichaam verlost moeten worden. Voor tante maakt hij deze passen driemaal, doch soms is het noodig, dat hij dit meermalen doet. Dat ligt aan den geestelijken toestand van dengene, die overgaat. Velen zijn niet gemakkelijk te verlossen; dat houdt

verband met hun geestelijk leven en de wijze, waarop zij God hebben liefgehad.

Voor hen, die in sterke mate de materie liefhadden, die naar het stoffelijke hunkerden en dit niet konden loslaten, zal de strijd, welken men doodsstrijd noemt, vreeselijk zwaar zijn, omdat zij God in hun aardsche leven niet hebben willen vinden. Voor hen zullen deze passen misschien wel tien à twintig malen herhaald moeten worden. Het is een vreeselijke toestand, wanneer de geestelijke dokter zijn werk bij zulk een ziel moet verrichten.

Bij tante zal het driemaal gebeuren, André, een teeken dat haar overgaan geen strijd zal kosten.

Nu is hij even heengegaan, want niet alleen tante, maar velen zullen dezen nacht overgaan.

Zoo heeft een ieder in het Hiernamaals een taak te verrichten, welke hij vol liefde volbrengen wil.

Deze geestelijke dokter weet meer dan zijn aardsche collega's, want hier komt hij voor vele gevallen te staan, die hij met zijn geestelijke kracht zuiver moet aanvoelen en vaststellen, om den mensch, die overkomt, te kunnen helpen. Hij gaat nu naar andere stervenden.

Het is zijn werk om den schok, welken de geest bij het verlaten van het lichaam krijgt, te verzachten en den nieuw-geborenen steun te geven, vóór zij het Eeuwige Leven binnentreden. Denk niet, dat het zoo eenvoudig is een geest voorgoed in de sferen binnen te halen. De dokter moet voor alles zorgdragen; in de eerste plaats voor het doorbreken van het fluïde-koord.

Wanneer dat op de juiste wijze gedaan wordt, dan zal de geest bij aankomst geen nadeelige gevolgen ondervinden. Alles moet op tijd gebeuren, niet te vroeg en niet te laat. Daarvan moet de geestelijke dokter geheel op de hoogte zijn. Hij maakt zijn berekeningen volgens de uitstraling van den stervende, waarin diens geestestoestand zich afspiegelt. Daaraan kan hij precies zien, wat hij doen moet en hoeveel malen hij de passen dient te herhalen. Deze dokter leefde eens op aarde en wanneer hij daar zou terugkomen, dan zou de aarde gezegend zijn, omdat hij aan „gene zijde” zoo onnoemelijk veel heeft geleerd. Je kunt nu nagaan,

hoe vreeselijk het is, wanneer de geest plotseling uit het lichaam wordt gerukt, bijvoorbeeld door een ongeluk. Dat gaat dan veel te snel en de schok is veel te zwaar. Velen, die op deze wijze hier aankomen, zijn langen tijd bewusteloos. Dit houdt ook weer verband met hun geestelijken toestand op het moment, dat zij overkomen.

Aan al deze mogelijkheden wordt op aarde niet gedacht. Het overgaan is de geboorte van den geest in de sferen, zooals het kind op aarde geboren wordt. Maar de geest heeft bij zijn geboorte meer hulp noodig dan het kind. De geestelijke dokter heeft al zijn krachten daarbij noodig en gebruikt tevens die van anderen om de stervenden te halen.

Ook kunnen de gedachten der achterblijvenden hen helpen om gemakkelijker van hun lichaam los te komen."

André vertelde alles, wat hij van Alcar hoorde, aan de zuster, die zich daar zeer voor interesseerde.

„Nu moet u opletten, zuster, zoo aanstonds zal tante wel weer onrustig worden, want ik zie haar moeder aan het voeteneinde van haar bed staan.

Zij concentreert zich sterk op de stervende en tante zal haar gedachte voelen en in zich opnemen. Dit gebeurt veel bij hen, die overgaan.

Ik vertel u dit van te voren, zuster, omdat ik vermoed wat er zal gebeuren.

Velen die sterven gaan, roepen de familieleden aan, die vóór hen heengingen. Men denkt dan, dat zij ijlen, maar dat doen zij geenszins; zij zien met hun geestelijke oogen hun geliefden inderdaad voor zich staan.

Zie, tante wordt reeds onrustig en nu zie ik de andere geesten aan het hoofdeinde van haar bed staan."

Op een gegeven oogenblik hoorde André en ook de zuster haar zacht roepen: „Moeder, moeder, o, help me."

Onder het spreken had zij zich een weinig opgericht, maar daarna viel zij in de kussens terug.

„Ziet u, zuster, ik ben blij, dat ik u dit van te voren heb kunnen vertellen, toen tante nog rustig was. Zij heeft nu haar moeder

gezien. Ik vertelde u reeds, dat mijn grootmoeder probeerde zich voor haar zichtbaar te maken door het contact tusschen haar en haar kind. Dit is haar dus gelukt."

Gedurende ongeveer een uur was de ademhaling van de zieke zeer moeilijk geworden en de toestand werd steeds ernstiger. De geestelijke dokter was weer teruggekomen en maakte, evenals den eersten keer, magnetische passen over haar. Na deze behandeling bekeek hij geruimen tijd den bovenkant van haar maag.

Alcar zeide: „Dit is de plaats, waar de geest, ontbonden van het stoffelijk lichaam, wordt losgemaakt. Wij noemen dit de levenscel en het koord, waarmee de geest aan het stoffelijk lichaam verbonden is, den levensdraad, zooals ik u reeds eerder vertelde. Die plek wordt op aarde de zonnevlecht genoemd. Daar begint de scheiding. Deze plaats onderzoekt de dokter en naarmate het levenslicht verzwakt, stelt hij vast, hoelang het nog kan duren. Dit licht wordt zwakker en zwakker, maar straks, wanneer de geest los is van het stoffelijk lichaam, zal het weer geheel zichtbaar worden. Ik zie nu duidelijk, dat tante om zeven uur overgaat; ik zie het gebeuren."

Het was nu drie uur; de stervende had dus nog vier uur op aarde te leven.

Dit alles vertelde André aan de zuster; zij zou dan kunnen zien of het uitkwam.

De zieke was nog steeds bewusteloos en André vroeg aan Alcar, of hij ook iets doen kon.

„Maak je niet ongerust, mijn jongen, zij zal nog eenmaal tot bewustzijn komen. Ook dat zie ik en kan het van te voren vaststellen."

De groote vreugde bij het zien van haar moeder — dat geen ijlen was, maar die zij werkelijk heeft gezien — maakte haar machteloos, daar het lichaam niet meer tegen de groote emotie bestand is, welke zij daardoor onderging. De gevolgen daarvan hebt ge gezien."

De zuster vroeg, of zij den dokter niet moest waarschuwen,

maar André zeide, dat het nog niet noodig was, omdat zij straks weer ontwaken zou.

„We kunnen nog niets doen, zuster, omdat ik van „gene zijde” bericht ontvangen heb, dat zij vanzelf weer zal bijkomen. Derhalve kunnen wij afwachten wat er gebeuren zal.”

Langzaam kroop de nacht voorbij en de zieke ontwaakte tegen halfzes in den morgen.

„Ziet u, zuster, dat alles uitkomt? Het werd me door mijn leider medegedeeld, anders zou ik het niet kunnen weten. Wat weten de geesten veel, zuster, vindt u ook niet?”

Vader en moeder waren nu ook gekomen en André moest zijn moeder eerst helpen, want anders zou de groote emotie haar te veel aangrijpen. De dokter werd gewaarschuwd en kwam spoedig. Alcar zeide tegen André, dat hij tijdens het onderzoek van den dokter een kleine wandeling moest gaan maken; daar was nog tijd genoeg voor. Dan zou hij weer frisch zijn en zich goed kunnen concentreren, wanneer het groote gebeuren een aanvang nam.

Hij ging dus naar buiten en de morgenlucht deed hem goed.

De wandeling duurde een half uur en geheel opgefrischt trad hij weer binnen.

De dokter was in gesprek met zijn ouders en de zuster en hij voelde, dat de zuster hun iets verteld had van hetgeen zij had meegemaakt.

Hij nam weer in zijn hoekje, tegenover het bed, plaats. De zieke werd nu zeer onrustig en dit kwam, omdat de geestelijke dokter weer met haar bezig was; voor den derden keer.

Nu zou het groote proces langzaamaan voltrokken worden, tante zou overgaan.

André zat in spanning; het was kwart over zes en tante leefde nog. Duidelijk zag hij rondom haar bed een grijs waas, dat al witter en witter werd.

De stervende lag in een wolk gehuld, al de geesten waren nog aanwezig en keken in spanning naar haar.

Niet alleen van aardsche zijde was er dus spanning, aan de zijde der geesten was zij nog grooter.

André zag, dat er met ongeduld op het overkomen van tante gewacht werd.

„Dit is een groot gebeuren, André,” zei Alcar, „dat kan samengaan met leed en smart, maar ook met groot geluk. Hier is het een gelukkige, die overgaat. Zij zal zeer mooi zijn, maar toch wachten allen met een angstig gevoel op den schok, welken het afbreken van het fluïde-koord kan veroorzaken.”

Weer was een kwartier verstreken en het witte waas zweefde nu duidelijk zichtbaar boven het bed. De geestelijke dokter vroeg aan de mannelijke geesten hem te helpen. Nu begon het proces zich te voltrekken. Het was bijna halfzeven.

„Degenen, die gelukkig zijn,” vervolgde Alcar weer, „moeten toch nog twee- of driemaal geholpen worden en ik zei je reeds, dat er veel kracht en kunde noodig is om dit goed te volbrengen.

Bij tante gebeurt alles in stilte, maar voor velen, die aan hun lichaam vastzitten en dat de eerste dagen na hun sterven moeten blijven, is dit een vreeselijke kwelling. Voor hen is het sterven zeer zwaar en het brengt hun veel smart en pijn, waar ook de geestelijke dokter machteloos tegenover staat. Deze ellende bereidt de mensch zichzelf, omdat hij dit zelf heeft gewild. Ik zou hierover nog lang kunnen doorgaan, maar zal dit tot later uitstellen.”

André bemerkte, dat de geestelijke dokter zich over de stervende heengebogen had. Links en rechts van haar stonden de anderen en hij zag duidelijk, dat het witte waas zich naar haar hoofd verplaatste. Daar vermengde het zich en bleef als een groote massa hangen.

„De geest, die aanstonds heengaat, zal van dit waas gebruik maken; het is voor de eerste dagen van haar leven in de sferen bestemd.

Voor tante is het mogelijk er gebruik van te maken, omdat zij hoog staat in haar geestelijken toestand, maar zij, die ongelukkig zijn, missen deze geestelijke kracht, omdat zij niet bereid zijn te sterven. En zij missen en gevoelen dat, omdat het het eerste voedsel is, waarvan zij in de sferen moeten bestaan.”

Langzaam trok de witte wolk omhoog, maar André kon daaruit nog niets duidelijk onderscheiden.

Plotseling bewoog tante zich en kwam overeind. Zij sprak, maar niemand kon iets verstaanbaars opvangen. Moeder was bij haar en hield de armen om haar heen geslagen. Duidelijk kon ze niet meer spreken, maar toch kwamen er nog een paar woorden over haar lippen, die zij allen verstonden. „Daar, daar!” zeide zij. Toen kwam er een hoeveelheid slijm uit haar mond en moeder legde haar in de kussens terug.

Kort voor dit moment had de dokter haar voeten betast en het hoofd geschud.

André maakte daaruit op, dat tante gestorven was. Onmiddellijk daarop onstond er beweging onder de intelligenties. De beide vrouwen waren weer zichtbaar en vele andere geesten, die hij niet kende, stonden eveneens om het bed geschaard.

De witte wolk trok nog steeds langzaam omhoog, zóó langzaam, dat het bijna niet te zien was.

André kon er geen vorm in zien, waarvan hij iets kon maken, dat ergens op geleek. Het was een plechtig oogenblik, dat hij nooit vergeten zou.

Nu hoorde hij Alcar zeggen: „Toen de geestelijke dokter over haar heen gebogen stond heeft hij het fluïde-koord verbroken.”

Hij had dat niet gezien, omdat er op zoo heel veel gelet moest worden. Daarom was hij dankbaar, dat Alcar het hem zeide.

Boven in de wolken begon zich nu een beeld te vormen, dat op een hoofd geleek en daarna, het was duidelijk te zien, zag hij twee handen de oogen bedekken, alsof zij deze tegen het kijken in al te schitterend licht wilden beschermen.

Zoo trok het geesteslichaam langzaam omhoog.

De twee vrouwelijke intelligenties, haar moeder en haar zuster, steunden haar en hielden haar in de armen.

O, welk een liefde straalde uit dit alles!

André zat in zijn hoekje stil te schreien. Wat was het heerlijk, dit als stofmensch te mogen zien. Diep was hij ontroerd door dit groote gebeuren.

Tante had reeds voor het grootste gedeelte haar lichaam ver-

laten en hij zag nu duidelijk haar gelaat, omdat haar handen het niet meer bedekten. Wat was zij mooi en verjongd! Zeker wel dertig jaar jonger was zij geworden en geleek nu een vrouw van vijf-en-dertig jaren. Haar geesteslichaam straalde verschillende kleuren uit, die haar geheel omringden.

Thans was zij tot boven de knieën zichtbaar geworden en het uittreden kreeg een eenigszins sneller verloop. Daar werden haar voeten zichtbaar; tante had haar stoffelijk lichaam geheel verlaten.

Het waas, dat om het lichaam lag, sloot zich en tante was vrijgekomen.

Direct hoorde hij Alcar weer.

„In dit licht blijft zij, totdat zij in de sferen ontwaken zal. Zij ligt in een diepen slaap en zal door haar familieleden naar de plaats worden gebracht, waarop zij innerlijk is afgestemd. Later zal zij hen allen zien.

Vaak gebeurt dit eerder. Soms reeds dadelijk na het verlaten van het lichaam, maar dit houdt verband met verschillende toestanden.

De kleuren, welke je zag, duiden tantes geestelijke kracht aan. Zij straalt dit licht, deze kleuren uit; het is de weerspiegeling van haar zieletoestand, haar eigen bezit, haar geluk.”

Alcar had kalm en rustig gesproken en André had alles duidelijk verstaan.

„Zal ze haar lichaam nu niet zien, Alcar?”

„Nee, André, zij niet. Velen wel. Wij kunnen haar wel wakker maken en dan zou zij alles even kunnen opnemen, maar zij is rustig en zal rustig blijven, waarheen men haar ook brengt.

Er zijn ook velen, die niet in slaap komen terwijl zij het lichaam verlaten. Dezen brengt men wel in een eenigermate verdoofden toestand, waaruit zij spoedig weer bijkomen.

Ik zei je, dat ik je er veel van zou kunnen vertellen, maar ik zal dat later doen en alles afzonderlijk behandelen.”

De familieleden keken nog eenmaal naar moeder en vader, die bij tantes stoflichaam achterbleven. Moeders moeder kwam tot haar, en André zag dat zij haar kustte, waar moeder niets van

bemerkte, ofschoon hij het toch duidelijk gezien en den kus gehoord had. Dit alles speelde zich voor hem alleen af. Toen zag hij, dat de geestelijke dokter nog iets van het stoflichaam wegnam, waarna de tocht naar de sferen een aanvang nam.

Weg waren nu allen. Alles werd donker voor hem en het mooie, dat zich hier gedurende den nacht had afgespeeld, het overgaan eener ziel naar het Hiernamaals, was voorbij.

André kon er geen woorden voor vinden; het was stil in hem en hij was onder den indruk van alles, wat hij had mogen beleven. Tante was mooi, toen zij heenging; dat had hij duidelijk gezien. Men vond haar uiterlijk leelijk, maar hier was te aanschouwen geweest hoe zij innerlijk was. Dat was echt. Heerlijk was het sterven en het gaan naar die andere wereld.

Waren de menschen daarvoor nu bang? Het was toch zoo heerlijk, wanneer zij maar bereid waren om heen te gaan. Aan het gebeurde kon men zien, dat God alles weet en bestuurt.

Het was drie minuten over zevenen; alles, wat Alcar voorspeld had, was weer uitgekomen.

Moeder was erg verdrietig.

De dokter had tantes oogen gesloten en de zuster zou met iemand anders voor het afleggen zorgen.

Eerst werd er nog gebeden en toen dat ten einde was, zag André, dat ook het laatste lichte wolkje boven het kleed, dat tante op aarde had gediend, was opgetrokken.

„Kom, moeder, wij gaan naar huis.”

Thuis vertelde André aan zijn ouders alles wat hij dezen nacht gezien en gehoord had.

Moeder werd veel kalmer toen zij hoorde hoe mooi het was wat hij gezien had. Het werkte rustig op haar in, zij scheen door dit nieuwe weten kracht gekregen te hebben. De beschrijving, die André van haar ouders had gegeven, was geheel juist en de zuster en broer, die hij gezien had, waren inderdaad tweelingen en heel jong gestorven.

André ging naar zijn kamer om eenige uren te slapen. Al de beelden zag hij nog voor zich. Eerst de wolk, toen die mooie kleuren, dan tante, die in deze wolk naar haar plaats in

het Hiernamaals werd gebracht, en ten slotte de familieleden. Wat was alles mooi! Wat was alles grootsch. Hoe almachtig was God, die over alles waakte en alles regelde. Dit moesten alle menschen weten, dan zouden zij gemakkelijker en beter kunnen leven. Als zij dit zagen, dan zou de moed hun niet ontnomen worden, zooals dit bij velen het geval is. Hier stond hun iets moois te wachten, zij zouden dan dadelijk licht ontvangen en gelukkig zijn. Tante bezat dit licht; schoon, helder-wit licht, dat haar zelf verlichtte en alle anderen, die haar kwamen halen. Wat moest zij innerlijk een groote kracht gedragen hebben. Voor André was thans alles duidelijk en begrijpelijk. Hij had haar immers op aarde steeds in ditzelfde licht gezien. Dit licht was haar eigen uitstraling. Op deze wijze kon hij alle menschen kennen. Aan hun uitstraling kon hij zien, hoe ze innerlijk waren en hij wist nu beter dan ooit, wat dit kleurenlicht be- teekende.

Alcar vertelde hem, dat hij goed gezien had en dat deze verge- lijking juist was. Ja, het was prachtig om zoo te sterven. Wat waren allen, die haar haalden, mooi en gelukkig.

Alcar zei, dat er later leerlingen van den geestelijken dokter bij waren, mannen en vrouwen, allen vol licht, vol geluk en jong. En welk een harmonie heerschte er! Alles was geregeld en ge- beurde ter juistèr tijd. Een ieder heeft aan „gene zijde” zijn werk en een ieder doet het werk, dat hem is opgedragen zonder zich met dat van anderen te bemoeien. Allen werken voor één zaak: het goede te brengen, het goede te doen. Zoo moest het ook op aarde zijn. Daar moesten de menschen elkander ook zoo be- grijpen, wat zou dat heerlijk zijn.

Met deze gedachten viel hij in slaap en hij voelde niet, dat de leider, die hem zoo liefhad en met en door hem — als zijn in- strument — werkte, lange passen over hem heen maakte, om alle moeheid van hem weg te nemen.

Na eenige uren ontwaakte hij, frisch, alsof hij den geheelen nacht geslapen had, en Alcar vertelde hem wat hij gedaan had. Hij voelde, dat dit zoo zijn moest, hij moest geholpen zijn, an- ders zou de moeheid niet verdwenen kunnen zijn.

Vader en moeder waren tevreden en rustig, na al de bewijzen, die hij hun gegeven had en moesten nu wel overtuigd zijn, dat dood *niet* dood is. Ook de zuster, die den geheelen nacht aanwezig was geweest, was zeer verbaasd, dat alles was uitgekomen, zooals hij het van te voren gezien en verteld had. Ze beloofde hem verder te zullen gaan op den weg, dien haar nu gewezen was.

André was gelukkig, dat alles weer zoo mooi was uitgekomen. Zoo ging hij steeds verder en al spoedig zou hij groote bewijzen geven van zijn gave van zien, en het goede contact met Alcar. En vooral zou hij aantonen hoe goed het is om, als medium, te zorgen niets buiten de leiders om te doen. Er ligt een groot gevaar in het zien, wanneer eigen gedachten niet worden uitgeschakeld. Tante had nu door de poort het Hiernamaals betreden. Alcar vertelde hem, dat zij nog niet ontwaakt was. Bij haar zou dit eenige dagen duren, wat heel kort was, daar het bij velen weken en maanden duren kan.

Ook gebeurt het vaak, dat overgeganen eenige uren na het sterven weer op aarde terugkomen om dan, verlost van het stofelijk lichaam, alles te kunnen meemaken en de achterblijvenden te troosten.

Tante zou, volgens aardschen tijd, nog eenige dagen in slapenden toestand verkeer en daarna voor eeuwig ontwaken in de sferen van geluk, liefde en leven.

Spoedig wachtten André weer nieuwe gebeurtenissen, want elken dag werd hij geroepen of kwamen er menschen naar hem toe, die hem noodig hadden.

HOOFDSTUK VI

Het genezen en het nut van goede krachten

KORT na het heengaan van tante werd André bij een kind geroepen. De ouders waren bezorgd en riepen zijn hulp in. Het was den doctoren, die het behandeld hadden, niet gelukt het te genezen. De koorts, waarmede de veertienjarige jongen reeds langen tijd te bed lag, wilde niet vermindern en zij waren niet bij machte de oorzaak er van op te sporen.

Toen André's hulp werd ingeroepen, bevond hij zich bij vrienden, die op ongeveer zeven kilometer afstand van het huis van den zieke verwijderd woonden.

Een oom van den knaap had hem dien avond opgezocht en hem daar gevonden. Hij had een foto medegebracht, volgens welke André de diagnose moest vaststellen.

Hij hield het portret eenige minuten in de handen, toen zei hij tot den bezoeker: „Luister, begrijp mij goed. Op het moment heeft de jongen 39,4° koorts, welke vijf minuten geleden is opgenomen. Let op den tijd; het gaat mij er alleen om u bewijzen te geven, dat ik zuiver zie. Wilt u zoo goed zijn telefonisch te vragen of dit juist is?”

De oom belde op en wat André gezegd had bleek waar te zijn, eenige minuten geleden was de temperatuur inderdaad 39,4°.

Gezamenlijk gingen zij nu naar het huis van het zieke kind. Daar ontstond een zenuwachtige toestand. Enkelen hielden hem voor een dokter en toen men hoorde dat hij dit niet was, liepen er een paar menschen van hem weg.

De moeder van den jongen bood hem een stoel aan, maar op dien stoel zag hij een oudere dame, als geest, zitten. Met dezen geest was hij al spoedig in contact en zij vertelde hem de grootmoeder van den zieken jongen te zijn. Deze geest, die zich duidelijk voor hem manifesteerde, vertelde hem ook, waar de zieke

lag en waar hij heen moest gaan, om hem te vinden. „Ik ben hier gekomen,” zeide zij, „om hen te helpen; het gaat zoo niet goed, mijnheer.” Dit was als een flits tot hem gekomen, zoodat hij, toen de moeder hem den stoel aanbood, dadelijk kon antwoorden: „O, dank u mevrouw, ik blijf wel even staan.” Zoo maakte hij zich van het aanbod af. Hij wilde niet op een plaats gaan zitten, waar reeds iemand anders zat, al was zij voor de anderen niet zichtbaar.

De gespannen toestand duurde eenigen tijd en hij kreeg het gevoel, dat er aanwezigen waren, die hem liever zagen gaan dan blijven. Hij voelde, dat zij geen vertrouwen in hem hadden. Om hieraan een einde te maken vroeg hij: „Mevrouw, wat moet ik hier eigenlijk doen, waarom ben ik gehaald? Laat uw zwager vertellen wat ik op afstand heb kunnen vaststellen.”

Deze vertelde toen wat André gezien had en sommigen waren daar even door getroffen, maar anderen, dat voelde hij, wilden zich met zoo'n kwakzalver niet inlaten. Wat zou de dokter daar wel van zeggen? Deze gedachten werden door hem opgevangen. Doch plotseling zeide de moeder: „Mijnheer, gaat u maar mee.” André hield haar staande en zei te weten hoe hij uit deze kamer de ziekenkamer moest bereiken.

„U kent mijn huis?” vroeg zij. „Is u vroeger al eens hier geweest? Of heeft mijn zwager het u verteld?”

„Uw zwager vertelde mij niets, mevrouw, en ik ben hier nog nooit geweest en wil niets weten. Maar zeg mij of mijn beschrijving juist is.” En hij vertelde haar in enkele woorden hoe zij moesten lopen.

„Het is juist,” antwoordde zij.

Toen zij hij, dat haar moeder het hem verteld had, doch ook deze mededeeling had geen waarde voor haar. Zij glimlachte en ging er niet op in. Van een leven na den dood wist zij niets af. André ging de aanwezigen voor naar de kamer van den zieke. „Zie, mevrouw, uw jongen heeft 39,4° koorts. Ik zal hem helpen en als u daarna de temperatuur opneemt, zal zij tot 37,6° gedaald zijn. Ik zeg het u vooruit om u te overtuigen; mij wordt het ook van te voren medegedeeld.”

Hij ging naar het kind en legde het de handen op het hoofd. Toen bad hij God innig om kracht voor Alcar, om den jongen te mogen helpen. De behandeling duurde ongeveer tien minuten. Daarna ging men weer naar de voorkamer.

André sprak nog even met de moeder en vroeg haar de temperatuur op te nemen. Allen waren nieuwsgierig of de voorspelling zou uitkomen. De thermometer wees $37,6^{\circ}$ aan.

„Weer een prachtig bewijs voor u, mevrouw, dat hier niet maar wat gezegd werd. Alles, wat ik u vertelde, werd mij eerst gegeven. Ik kon het anders niet weten. Naast mij staat een geestelijke dokter, die u niet kunt zien, maar dien *ik* hoor en zie. Deze mensch, die vroeger op aarde leefde en nu in het Hier-namaals is, heeft de taak op zich genomen, vanuit de sferen de aardbewoners te genezen en hen te overtuigen van de groote waarde van den geestelijken rijkdom, welken het spiritualisme hun schenkt. Ik ben zijn instrument en door mijn gaven hoor en zie ik hem. De geestelijke dokter ziet door alles heen, omdat hij geest is. Dit is voor den stofmensch niet mogelijk. Zoo ziet hij ook wat uw kind mankeert. Zoo kon hij van te voren vaststellen, dat de koorts tot $37,6^{\circ}$ zou dalen. U heeft gezien, dat het de waarheid is.

Ik vertel u dit om u te overtuigen. U heeft, zooals ge zegt, nog nooit van deze dingen gehoord en ge kunt u zoo maar niet overgeven. Ge maakt u ongerust en deze ongerustheid wil ik door bewijzen van u wegnemen.”

Hij nam afscheid en zou den volgenden morgen terugkomen. De temperatuur was toen $38,4^{\circ}$. Na de behandeling steeg ze onmiddellijk en een kwartier later, toen de moeder den thermometer had aangelegd, wees deze $40,1^{\circ}$ aan. Zij en de andere huisgenooten maakten zich vreeselijk beangst en van André en van magnetiseeren wilde men niets meer weten. Maar hij gaf zich zoo maar niet gewonnen. Hij voelde, dat, wanneer hij zich niet inspande, niet alles probeerde, het kind er onder zou lijden en dat mocht en zou niet gebeuren.

„Luister, mevrouw, ik wil u allen iets zeggen. Toen ik gisteren den jongen behandelde, daalde de koorts onmiddellijk, dat heeft

u gezien, en terwijl ik hem vandaag hielp trad er verhooging in. Ik zal u zeggen wat dit beteekent. U weet, dat de doctoren de koorts niet konden wegstrijken. Uw kind bevindt zich nu al drie weken in denzelfden toestand en niets, niets heeft geholpen. Maar wat is er gisteren gebeurd? Direct na de behandeling is er vermindering van koorts ingetreden, hetgeen wij door magnetiseeren hebben bereikt. De dokters hebben alles geprobeerd wat volgens hun wetenschap maar mogelijk was; doch al hun pogingen, al hun medicijnen, hadden geen resultaat; de koorts verminderde niet, terwijl dit in de tien minuten, gedurende welke ik hem gisteren magnetiseerde, wel het geval was. Nu maakt u zich ongerust, omdat er verhooging is ingetreden. Dit komt, omdat u niet weet, niet begrijpt, wat er gebeurd is. Maar ik vind het prachtig, omdat de temperatuur nu van haar vaste hoogte is afgeweken.

Wat is daarvan de reden? Door de magnetische bestraling wordt de ziekte opgevoerd. De verhooging ontstaat, doordat de ziektekiemen door het sterke magnetisme worden aangetast. En vanzelf krijgt men dan een wrijving in het ziekteproces. Bij vele menschen gebeurt dit, bij anderen weer niet. Dit houdt verband met den zenuwtoestand van den zieke. Nu is uw kind zoo zwak, dat het daar niet tegen kan. Maar u kunt gelukkig zijn, omdat mijn kracht zoo groot is, dat de koorts daartegen geen weerstand kan bieden. Wanneer u mij echter niet vertrouwt, dan kan ik hier niets meer doen."

André ging heen, maar na twee dagen kwam men hem weer halen.

„Gaat u nog even mee, mijnheer; wij hebben met den huisdokter gesproken en die heeft van u gehoord. Toen hij uw naam hoorde zei hij, dat u ons kind misschien zou kunnen helpen. „Heet hij André?" vroeg de dokter en toen hij hoorde, dat dit uw naam is, zei hij: „Van hem heb ik meer gehoord, hij moet heel goed zijn." Daarom kom ik u weer halen, mijnheer. Neem ons het voorgevallene maar niet kwalijk, wij weten zoo weinig van deze dingen af."

Hij ging dadelijk mee.

Onderweg sprak hij met de moeder en hij zei te begrijpen, dat zij op dit gebied niet thuis waren.

„De wereld is onwetend, mevrouw en zelfs vele gestudeerde menschen leven maar in deze onwetendheid voort. Daarom vind ik het geenszins vreemd, dat u zoo ongeloovig is, ofschoon ik u toch bewijzen van mijn gaven gegeven heb. Ik ben geen kwakzalver, maar ik genees in het klein, zooals Christus dit eens in het groot gedaan heeft. Tweeduizend jaren geleden zijn er wonderen gebeurd, maar heden ten dage gebeuren zij ook. U kunt dit zelf zien en ondervinden, wanneer u maar bij de rechte personen aanklopt. Dezen kunnen u helpen door hun gebed en door hun magnetische kracht. Ik kan niets uit mijzelf, maar ik doe mijn werk met de hulp van mijn geestelijken leider. Dit werk is een gave Gods, welke mij heilig is en waarmede ik niet laat spotten door menschen, die er niets van weten en er niets van gelooven, omdat zij zelf niet helderziend zijn en niets van de kracht begrijpen, welke media bezitten. Dit is een heilige gave, mevrouw, en wanneer wij een goed gebruik van haar willen maken, dan zullen wij veel hulp van boven ontvangen. De stoffelijke mensch, wiens geest nog niet op het hoogere is afgestemd, gelooft slechts wat hij met zijn stoffelijke zintuigen kan waarnemen en kan dus het bestaan der geestelijke dingen niet aannemen.”

Toen André weer bij den zieken jongen kwam, had deze nog hooge koorts, maar het ventje was erg blij, dat hij weer kwam. „Moeder, die man kan mij beter maken,” zei hij, waarop de moeder begon te schreien.

De jongen keek André vriendelijk aan. Zijn oogen vroegen om genezing. Het ontroerde hem, dat dit jonge kind het mooie van de kracht, welke hij het gegeven had, aanvoelde. Zei dit niet genoeg? Het moest voor de ouders alles zijn. Hun zieke kind voelde bij intuïtie, dat hij het kon helpen. Door de onwetendheid van zijn vader en moeder werd zijn herstel tegengewerkt.

Zij hadden het kind lief en wilden al het mogelijke doen om het te redden, maar hun onwetendheid speelde hun parten.

André was geen dokter; zij hadden nog nooit zoiets meege-

maakt en wisten niet dat een hoogstaand magnetiseur niets zal doen wat hij niet verantwoord kan, omdat hij onder geestelijke leiding staat.

Inwendig schreide André, toen hij den jongen zoo zag liggen en het arme kind hem zoo, om medelijden vragend, aankeek. Het deed hem pijn. Toen hoorde hij Alcar zeggen: „Zoo is de wereld, André.”

Voor de derde maal legde hij hem de handen op het hoofd en na de behandeling was de temperatuur 38,6°. Den volgenden morgen kreeg hij bericht van Alcar, dat de koorts weer tot 40,2° gestegen was en dat hij spoedig gehaald zou worden, wat hij direct aan vader en moeder vertelde.

„Luister, moeder. Wanneer er iemand komt, dan zegt u, wat ik u nu heb meegedeeld, omdat ik den menschen steeds meer bewijzen wil geven, want zij zijn niet te overtuigen.”

Een kwartier later belde de oom, die hem den eersten keer was komen halen, aan en vroeg of hij komen wilde. Hij verzocht hem toen eerst even naar zijn ouders te gaan, daar zij hem iets te vertellen hadden. De man had daar niets op tegen. „Maar,” zei hij, „ik heb geen bewijzen meer noodig en vind het jammer, dat u bij mijn broer niet begrepen wordt. Ik kan niet begrijpen, dat zij toch nog zoo onwillig zijn.”

André bracht hem bij zijn ouders en wat hij van deze vernam was voor hem een bewijs te meer, al was hij reeds ten volle overtuigd van Andrés bijzondere gaven. Met hun beiden begaven zij zich naar de woning van den zieken jongen en daar aangekomen, ging André onmiddellijk naar hem toe. Tusschen al het gepraat van de menschen, die om hem heen waren, door, hoorde hij Alcar zeggen: „André, ik zal nogmaals het kind onderzoeken en wil nu iets doen. Let goed op.”

André hield de rechterhand van den jongen vast en ging op den rand van het bed zitten. Naast hem stonden de familieleden, allen in groote spanning.

Wanneer hij zoo een diagnose moest vaststellen ging hij meestal in trance, in welken toestand Alcar binnen in het lichaam van den zieke kon zien en hij zelf alles wat de zieke mankeerde

overnam. Dit was het aanvoelen der ziekte. Deze trance-toestand duurde vaak kort en nooit langer dan tien à twaalf minuten. In dien toestand voelde hij niet alleen de ziekte van den patiënt aan, maar hij *zag* ook waaraan deze lijdende was. En wanneer hij dan weer uit den trance-toestand bijgekomen was, controleerde Alcar hem hoe hij de ziekte had gezien en hoorde hij Alcar spreken; dit alles ging zeer vlug in zijn werk. Terwijl hij nu de hand van het kind in de zijne hield, vertelde Alcar hem, dat zich in de rechterlong een ontsteking bevond, wat hij reeds had aan gevoeld.

Alcar, zijn leider en contrôle, gaf te kennen, dat hij goed gevoeld en gezien had.

„Dit is een ontsteking, André, die hoest, noch slijm verwekt; er zijn geen symptomen aanwezig, waardoor men dit kan vaststellen en het is geen wonder, dat de doctoren dit niet hebben kunnen zien, daar zij geen aanwijzingen hebben om de ontsteking te kunnen vaststellen. Er moet spoedig worden ingegrepen en wij geven den kleine nu weer aan hen over. Maar alvorens wij ons terugtrekken zal ik zijn ouders iets geven. Neem potlood en papier, André.”

André deed, wat hem gezegd werd, Alcar nam zijn rechterarm in beslag en in eenige seconden werd er een long geteekend, met in den rechterbovenhoek een zwarte punt met cirkels er omheen.

André wist wat hij zeggen moest, want Alcar had het hem reeds doorgegeven.

„Komt mee,” zei hij, en allen gingen naar de andere kamer. „Mijnheer en mevrouw,” begon hij, „ik kan uw kind niet meer helpen en geef mijn taak aan uw huisdokter over. Zet er spoed achter. Doet alles, wat ge kunt en zorgt, dat er morgen vóór twaalf uur een Röntgen-foto van de rechterlong gemaakt wordt. Slaat dien raad niet in den wind, want de gevolgen daarvan zouden niet te overzien zijn. Uw kind heeft een ontsteking in de rechterlong, welke de doctoren niet konden ontdekken. Handelt zoo spoedig mogelijk en overhandigt hun deze teekening.”

Zou men zijn raad opvolgen? Wanneer dit niet gebeurde zou het ergste te vreezen zijn:

Den volgenden dag, 's middags om vier uur, kwam men hem het heuglijke nieuws vertellen, dat hij goed had gezien, want de ontsteking zat precies op de plaats, welke hij op de teekening had aangegeven. Het Röntgen-onderzoek had dit uitgewezen.

De doctoren hadden gevraagd wie de teekening gemaakt had en de huisdokter, die haar had meegenomen, antwoordde: „Deze teekening werd door den zoon van een timmerman gemaakt, die helderziend is en magnetiseur. Dit is wel zeer merkwaardig. Hier hebben wij het bewijs, dat er aan het bestaan van dergelijke krachten niet te twifelen valt.”

André vond het heerlijk dit te hooren en hij ging naar zijn kamer om God te danken voor de groote hulp, die Alcar ontvangen had.

Hij bad innig, omdat hij, als werktuig, dit groote bewijs aan de wetenschap had mogen schenken.

Vier weken gingen voorbij zonder dat hij eenig nader bericht ontving, maar op zekeren dag kwam men weer naar hem toe met het verzoek, weer eens aan te komen. De jongen was eerst heerlijk vooruitgegaan. Hij was op, speelde weer en zat voor het raam te kijken.

Langen tijd was hij ziek geweest en verlangde naar buiten, zodat zijn moeder, nu het hem zoo goed ging, aan den dokter had gevraagd of het mocht.

De dokter had het goed gevonden; wanneer de zon scheen en het weer zoo bleef, mocht hij, tusschen twaalf en een uur, vijf minuten buiten zijn. „Maar-denk er aan, had hij gezegd, „vijf minuten maar en hij mag niet stil blijven staan, maar moet in beweging blijven.”

De moeder was blij en tegen half een was zij vijf minuten met hem gaan wandelen. Hij vond het heerlijk en was tevreden toen ze weer boven waren. Maar 's middags voelde hij zich vervelend, werd al stiller en stiller, totdat hij tegen zes uur naar bed wilde.

Den volgenden dag had hij geen zin om op te staan en dat was

nu al drie dagen het geval. Bovendien had hij weer een weinig koorts.

Weer nam André de rechterhand van het jongske in de zijne en zoo bleef hij zitten tot hij Alcar hoorde zeggen, dat het kind verloren was.

Hij schrok geweldig, maar hield zich goed. Hij stond op en waschte zijn handen om den invloed van het kind af te spoelen, zoodat hij de pijn, welke hij van hem had overgenomen, weer kwijt zou raken.

Daarna nam hij afscheid van zijn patiëntje en zei tegen de moeder, dat hij den dokter zou opbellen.

„Vindt u hem erger, mijnheer?”

„Och, neen,” jekte hij, want hij wist niet, wat hij antwoorden moest. Het deed hem zeer. Alcar had hem laten zien, dat het ventje zou overgaan, maar hij wilde den ouders geen pijn doen voordat de tijd dáár was.

„Maakt u zich nog geen zorgen, mevrouw, er is nog niets van te zeggen. Wel kan ik u zeggen, dat het niet goed is, dat het kind buiten geweest is.”

Droevig gestemd ging hij heen. Hij zag de ouders reeds voor zich, geknakt door het groote leed, dat hun te wachten stond. Hij leed met hen mee en tranen kwamen hem in de oogen.

„Ja, het is zwaar,” dacht hij. Het zal zeer zwaar voor hen zijn, maar de kleine, lieve jongen zal gelukkig zijn. Hij zal in het Hiernamaals komen en daar verder leven.”

Hij belde den dokter op, maar deze was niet thuis. 's Avonds zou hij het nog eens probeeren.

In dien tusschentijd zocht hij contact met Alcar; er was iets, dat hem bezorgd maakte. Hij wilde weten wat het was en wat het beteekende. Met zijn inwendige stem riep hij dringend: „Alcar, Alcar, kom, help mij.” Direct hoorde hij zijn trouwen leider en zooals altijd, kalmeerde hij terstond.

„Waarom maak je je zorgen, mijn jongen? Waartoe die angst?”

„Alcar, ik ben bang, dat ik niet goed gezien heb. Wat moet ik den dokter zeggen? Mijn inwendige stem zegt me, dat het kind overgaat en toch ben ik bang.”

„Kom, laat ons bidden, André. Je weet, dat het gebed ons in zware tijden, in angstige oogenblikken helpt. We zullen God om kracht smeeken en het eenvoudige gebed, dat wij op onze eerste reis hebben opgezonden, weer tot Hem opzenden. Dat gebed heb ik je gegeven. Het zal je sterken en je angst wegnemen.”

André bad innig en toen hij eindigde, liet Alcar er op volgen: „Groote Vader, Almachtige. Er is een tijd geweest, dat wij gewankeld hebben in ons geloof aan u. Er is een tijd geweest, dat de storm ons kleine scheepje uit den koers deed drijven en ons een speelbal der golven van den oceaan van moeilijkheden en lijden deed zijn.

Maar wij weten nu, dat wij ons kompas in handen hebben en dat Hij, die boven de stormen verheven is, ons in veilige haven, in Zijn Koninkrijk, in het Rijk der Hemelen leiden zal. Wij zijn zoo dankbaar voor ons weten, maar wij hebben nog zooveel gebreken, wij hebben zooveel te leeren en wij hebben zooveel te dragen. Er zijn tijden, Groote Vader, dat de staf, waarop wij steunen, buigt; dat het ons zwaar wordt en dat wij ons voelen als kinderen, wien iets verboden is. Maar door het weten hield het zoeken op en door het zoeken kregen wij het weten. O God, laat Uw sluier der liefde ons bedekken. Hef ons op tot Uw groote liefde en Uw Grootsche Schepping. Vader, verhoor ons, vergeef ons, help ons en geef ons Uwe waarheid, Amen.”

André zuchtte diep; alle angst was verdwenen door zijn gebed en door het gebed van Alcar, waardoor zij beiden weer kracht ontvangen hadden.

Nu hoorde hij Alcar zeggen: „Zie goed, André.”

Weer zag hij den kleinen jongen, maar nu zag hij, dat hij werd weggebracht. Kransen lagen op de baar en allen waren in het zwart gekleed.

„Zeg den dokter, dat dit binnen vier weken gebeurt, André.”

„Ja, Alcar, maar nu weet ik ook, wat me zoo angstig maakte; ik was bang om te voorspellen.”

„Voorspel nu, mijn zoon. Niet aan de ouders, maar aan dengene, die het weten moet. Ik legde mijn angst in jou en wilde je laten voelen hoe ik walg van hen, die deze gave voor de stof mis-

bruiken. Ik walg van hen, die media dwingen hun de toekomst te voorspellen, waarvoor zij niet kunnen instaan en daardoor vele edele zielen en heel veel moois vernietigen, alleen uit geld-zucht en ter wille van de sensatie. Zij vertroebelen hun gave, dit wilde ik je laten zien. Ik vind het heerlijk, dat je ook dit weer hebt aan gevoeld. Geef je nooit voor het doen van voorspellingen van stoffelijken aard. Wij kunnen en zullen voorspellen, maar alleen op geestelijk gebied. Dan mogen wij het doen, want dan kan ik mijn meester om hulp vragen. Ook ik heb mijn meester, André, en ik zou niet bij hem durven komen met vragen, die met aardsch slijk en stof bedekt zijn. Voor geestelijke dingen mag ik vragen, dan mag ik God om kracht vragen en die zal ons gegeven worden. Denk er aan, André: nooit voorspellingen, nooit toekomst, nooit beantwoording van materialistische vragen, al worden je de grootste schatten aangeboden. Wij zullen ver vooruit zien, maar alleen op geestelijk gebied. Dan mogen wij God om steun vragen en zullen veilig binnenvaren, al bevinden wij ons in een storm op den grooten oceaan.

Vergeet dit nooit, mijn zoon, wanneer je mij geen leed wilt bezorgen en geen verdriet wilt doen."

André beloofde Alcar, ten koste van alles, dit nooit te zullen vergeten.

„Dit heb ik gezien, André, dit hebben de hogere Leiders mij laten zien. Als een flits gaat mijn vraag en komt het antwoord terug; ik zie het, zooals zij het gezien hebben en zooals jij het nu ook zag. Dit is de groote keten, waarvan wij allen schakels zijn. Nogmaals, zeg den dokter, wat je gezien hebt."

Tegen den avond belde André weer op, de dokter was thuis.

„Hallo, met André, dokter."

„Wat is er, André?"

„Dokter, ik ben weer bij het kind geroepen. Wat is u begonnen! U heeft het naar buiten laten gaan."

„Ja, dat is zoo. Vind je dat zoo erg? Kom eens naar mij toe, André."

„Ik heb geen tijd, dokter, maar ik wil u alleen dit zeggen: Door-

dat u den jongen naar buiten heeft laten gaan, zal hij binnen vier weken sterven."

Toen hoorde hij lachen aan den anderen kant van de lijn.

„Daar heb je het weer," dacht hij en meteen hoorde hij den dokter zeggen:

„Als je ooit goed gezien hebt, André, en al zul je meermalen goed zien, nú zie je toch verkeerd."

„Zoo, denkt u dat?"

„Ja, beslist, mijn patiëntje maakt het goed!"

„Laat ik u dan zeggen, dokter, dat het ventje aan longtering sterven zal." De hoorn werd opgehangen.

Weer voelde André, dat hij niet geloofd werd, maar tegelijk hoorde hij Alcar, die hem in alles steunde en die overal bij hem was, zeggen: „Goed zoo, André, laat hem maar afwachten, hij zal dan zien wat er gebeurt." Toen verdween het gevoel van ontmoediging weer, want hij geloofde Alcar en niet den dokter. Veertien dagen gingen voorbij. Het werden drie weken en nog steeds hoorde hij niets betreffende het kind. Weer verliepen eenige dagen en hij zat in spanning of de voorspelling zou uitkomen, dan wel, dat men reden zou hebben om hem uit te lachen.

Maar twee dagen voordat de vierde week voorbij was, 's avonds om negen uur, ging de kleine jongen over. En de doctoren, die hem behandeld hadden, zoowel als de directeur van het ziekenhuis, waar hij ten slotte was heengebracht, stelden vast, dat hij aan longtering gestorven was.

Veertien dagen later kwam zijn moeder André bloemen brengen en hem danken voor de liefdevolle wijze, waarop hij haar zoontje geholpen had. Zij was diep bedroefd en ging gebukt onder het leed en de smart, welke André van te voren had gevoeld.

Hij dankte haar uit het diepst van zijn hart en wenschte haar kracht naar kruis toe.

Zij ging naar huis terug en sleepte zich droevig voort, want hoewel André met haar gesproken en gezegd had, dat de kleine nu gelukkig was, het had hem nog niet mogen gelukken haar te troosten.

Dit droevige gebeuren toont wel zeer duidelijk het nut van goede krachten aan en men kan er uit leeren, hoe noodzakelijk voor de lijdende menschheid de samenwerking is tusschen heeren doctoren en hoogstaande, helderziende magnetiseurs.

Wel begint hier en daar reeds een lichtstraaltje door de duisternis te dringen, maar wij zijn toch nog verre verwijderd van het hand-in-hand-gaan van geestelijke gaven en wetenschap.

Moge eenmaal het volle licht door de duisternis heendringen. Welk een weldaad zou dit voor velen zijn!

Alcar en André zullen, met Gods hulp, blijven voortgaan op den door hen ingeslagen weg. Het is hun hoogste wensch geestelijke en lichamelijke genezing te mogen brengen dáár, waar men deze noodig heeft en mede te mogen helpen om de wereld te brengen op den weg, welke opwaarts voert.

HOOFDSTUK VII

Trance-seances

ANDRÉ had een kring gevormd, waarmee hij van tijd tot tijd seances hield. Verschillende menschen noodigde hij voor zulke avonden uit, van wie er velen gesterkt naar lichaam en ziel huiswaarts keerden. Alcar sprak dan door hem tot de aanwezigen.

Nooit hield hij seances of de kamer stond vol bloemen, want hij was er van overtuigd, dat, al waren ze dan niet zoo mooi als die aan „gene zijde”, dit toch op de geesten, die tot hem kwamen, een aangename indruk maakte. Ook brandde hij wierook, terwijl men in deemoedige afwachting was.

Voorts gaf hij veel teeken- en schilder-seances, welke prachtig waren.

Men wist nooit van te voren wat er komen zou en was dan nieuwsgierig naar hetgeen men te zien zou krijgen. Prachtige stukken had hij al ontvangen, ofschoon hij nooit les in teekenen en schilderen gehad had. Alles gebeurde buiten hem om, hij was slechts het werktuig. Toch waren er sommigen, op wie dit alles geen indruk maakte; voor dezen had het ook geen waarde. Voor hen leek het een gewone zaak en wat er met hem gebeurde, daarover dachten ze niet na. Dit vond hij jammer, want hij zou zoo gaarne willen, dat zij er dieper op ingingen, er over nadachten, want dan zouden ze op den goeden weg komen, die hen met het Hiernamaals zou verbinden.

Wanneer hij in trance was had zijn geest het lichaam verlaten en een intelligentie zijn organisme in beslag genomen. Hierover moesten de menschen toch nadenken, dit was toch iets bijzonders. Hierdoor werd duidelijk bewezen, dat dood *niet* dood is, maar dat zij, die hier op aarde gestorven zijn, voortleven en zelfs nog wel in staat zijn prachtige schilderstukken en nog veel meer te maken.

Men keek wel naar de stukken, maar hoe ze ontstaan waren was men al spoedig vergeten. Dit kwam, omdat men niet achter den sluier kon zien, zooals hij. Hij kon het hun dan ook niet kwalijk nemen en wilde niet boos op hen zijn. Hij moest boven alles staan, had Alcar gezegd, niemand moest hem hierin kunnen treffen. Voor hem was alles heilig, want het kwam van „gene zijde” en zijn gaven had hij van God ontvangen.

Wat de menschen zeiden kon hem niet deren en daarom stelde hij hen telkens weer in de gelegenheid dit alles mee te maken. Ja, het was wonderlijk; hij bezat geen vakkennis en toch moest men toegeven dat het kunstwerken waren. Hij vond de menschen erg aardisch, zonder eenig gevoel voor het geestelijke werk.

Voor deze menschen moest hij voorzichtig zijn. Hij gaf zich steeds eerlijk, maar toch werd hij verkeerd begrepen. Velen maakten daarvan misbruik. Dit was treurig.

Je mooie, innerlijke gevoelens mocht je nooit geheel uiten, die moest je afsluiten:

Alcar zei, dat vele menschen maskers droegen en zich niet eerlijk gaven; daarvoor moest hij oppassen. Laatst nog werd er verteld, dat hij de stukken in een andere stad ging koopen. Zoo waren de menschen. Al zagen ze met eigen oogen wat er gebeurde, dan nog waren er bij, die het niet konden of wilden gelooven. Dan probeerde hij hen op andere manieren te overtuigen, door hun schitterende bewijzen te geven, maar vaak was alle moeite vergeefs en bleven het ongeloovige Thomassen, de stakkerds.

Wanneer hij berichten ontving en hij gaf die door zooals Alcar ze hem gaf, dan was men vaak niet tevreden. Men had wat anders verwacht, iets stoffelijks meestal en Alcar gaf alles uit geestelijk oogpunt bezien, hetgeen niet naar hun zin was. Wat hun werd meegedeeld, was niet gemakkelijk voor hen; dat betekkende strijd en dien durfde men niet aan. Dan wist men het zelf beter.

Zulke menschen waren niet te helpen, niet te raden, omdat ze den geestelijken weg niet opdurfden. De hunne liep door de stof; zij hadden de materie lief, dat was gemakkelijker. Moeilijk was

het voor hem met al deze lieden goede vrienden te blijven. Wel kon hij vrienden genoeg krijgen, wanneer hij maar deed, wat zij wilden. Maar dat kon hij immers niet doen. Steeds moesten zijn gedachten bij zijn geestelijk werk en bij Alcar zijn en dat werd niet begrepen. Wanneer hij naar hen luisterde, dan zouden ze hem uit zijn werk halen voor de onbenullige aardsche dingen, waarmede zij zich ophielden en die wel hun belangstelling hadden, maar niet de zijne.

Hij moest zich stipt aan zijn leider houden en alleen voor zijn gaven leven en werken. Hij wilde zooveel mogelijk los zijn van de materie en de jaren, die hij nog op de aarde zou doorbrengen, goed gebruiken.

Elke dag was kostbaar voor hem.

Hieraan dacht men niet en dus begreep men evenmin iets van de dingen, welke achter den sluier verborgen zijn. Ook drong het niet tot hen door, dat hij zijn gaven niet voor niets ontvangen had. Wanneer hij daarover sprak, werd alles verkeerd opgenomen of verkeerd begrepen en men zei, dat hij niet wilde. Dan verflauwde de vriendschap, omdat hij niet deed wat men wenschte.

Zoo stond hij steeds alleen en het leven was zwaar voor hem. Maar één was er, die hem hielp, Alcar, de vriend, op wien hij kon vertrouwen, zijn leider en meester in alles.

Alcar stond steeds naast hem en begreep hem altijd. Alcar wist hoe hij innerlijk was, hoe hij het bedoelde en hoe lief hij alle menschen had. Vaak zei hij: „Wees sterk, André, de menschen willen je niet begrijpen. Ze doen er ook geen moeite voor en zullen trachten je naar hun zijde te halen. Neem je daarvoor in acht, want anders zou je door anderen geleefd worden, in plaats van zelf te leven.”

Dikwijls had hij sombere dagen, waar hij bijna niet doorheen kon komen, en met iedereen kwam hij dan in botsing. Dan zat hij deze toestanden te overdenken en moest Alcar komen, om hem er weer doorheen te brengen. In dezen toestand kon hij de menschen doorgronden. Dan doorzag hij ze en voelde waarheen ze wilden. Alles was dan droevig in hem. O, hij had het zoo

moeilijk in zulke oogenblikken. Hij zag en voelde dan precies hoe slecht verschillende menschen waren en verlangde er naar om daar te zijn, waar Alcar was. O, als Alcar hem dan niet opbeurde Maar daarop kon hij vertrouwen.

De menschen moesten in het hart van een ander kunnen lezen, eerder zouden ze hem toch niet gelooven. Zooveel had hij nu wel gezien en ondervonden. Ze kregen nooit genoeg, want ze eischten steeds meer, steeds meer. Openlijk durfden ze je nooit aan. Dit gebeurde allemaal stilletjes achter je rug.

Wanneer men het geestelijk werk niet begreep zei men, dat hij phantaseerde en dan begon het gepraat van den een met den ander, niet openlijk, maar achter de maskers, waar niemand doorheen kon zien. Toch doorzag hij hen een voor een. Zoover had Alcar hem reeds ontwikkeld, dat hij dit kon zien en aanvoelen. Deze menschen deden alles in stilte en voordat hij er erg in had, had hij reeds een flinken beet gekregen, die zoo raak was, dat er smartebloed te voorschijn kwam. Toch moest hij er tegen kunnen, had Alcar gezegd, want men wist immers niet beter. Maar nu kon hij er ook tegen, want hij leefde immers toch veel in de sferen; daar was hij steeds met zijn gedachten. Zijn stoffelijke helft bleef op aarde, maar zijn geest was daar, waar steeds harmonie is en geluk. Wat zou hij gelukkig zijn met Alcar, wanneer hij gestorven zou zijn. Daarom moest hij dezen strijd strijden. Dikwijls had hij gebeden om te mogen sterven, want hij zou het zoo heerlijk vinden voorgoed daar te mogen zijn, waar hij nu slechts van tijd tot tijd zou komen: in de gelukkige sfeer, waar altijd harmonie is, bij hen, die in het licht zijn. Daar kun je openlijk aan iedereen je meening zeggen, zonder dat er iets anders van je woorden wordt gemaakt. Wanneer er een belofte gedaan wordt, dan houdt men zich daaraan, daar is alles eerlijk en waar. Op aarde vertellen de menschen alles „in vertrouwen” aan een ieder, die het hooren wil.

In de donkere sferen gebeurt dit ook, zooals Alcar zei, maar dat weet men vooruit en men kan er rekening mee houden. De geesten, die daar leven, zijn niet te vertrouwen, zij leven in duisternis en kilheid. Degenen, die op aarde alles „in vertrou-

wen" aan anderen vertellen, zouden in de donkere sferen kunnen zien hoe het vertrouwen geschonden wordt. Op aarde kan men niet door een ander heen zien, omdat het stoflichaam dit belet, maar eenmaal in het Hiernamaals aangekomen en van zijn stoffelijk omhulsel ontdaan, is het den geest niet meer mogelijk zich voor anderen te verbergen.

In de hoogere sferen heeft men een groot vertrouwen in alles, want wanneer men dit vertrouwen niet meer zou bezitten, dan zou men er niet meer thuis behooren en het er ook niet meer kunnen uithouden, omdat men daarop dan niet meer zou zijn afgestemd. Ook het licht, dat men in die sferen bezit, zou men niet meer kunnen verdragen. Iedereen is daar voor een ander als een geopend boek, want men leest in elkanders gedachten. Men leeft er eerlijk en braaf, in volkomen harmonie. Dit schijnt op aarde niet mogelijk te zijn. Toch moet het daar naar toe. De stof verbergt op aarde al het geestelijke, dus ook de goede eigenschappen van den mensch. En als deze dikwijls onderdrukt moeten worden, dan durft men niet meer voor zijn meening uit te komen en evenmin zich eerlijk te geven. En gedurende het geheele aardsche leven moet men dan zijn innerlijke gevoelens verbergen. En waarom is dit noodig? Waarom? Omdat men anders door iedereen wordt tegengewerkt, zonder dat men iets misdaan heeft. Dit gebeurt alleen uit haat en jaloezie. Wanneer hij de menschen doorzag, dan lachte er iets in hem, wat hem goed deed, omdat hij dan van te voren wist waar ze naar toe wilden. Hij was dan voorbereid en kon zich tegen slechte invloeden beschermen. Nooit maakte hij gebruik van hetgeen hij langs telepathischen weg van hen overnam, want dan kon hij wel dagen achtereen aan den gang blijven. Hij liet alles langs zich heen gaan, alsof hij niets wist en voldeed, zoo mogelijk, aan hun verlangens. Dan voelde hij, dat hij boven hen stond, terwijl zij meenden, dat hij het toch niet aanvoelde. Maar hij liet hen begaan, zolang ze niet te ver gingen. Dan zou Alcar hem tijdig waarschuwen, dat wist hij.

Eens was hij met vrienden in een groote stad in het buitenland geweest, waar eenige jaren geleden, tijdens den oorlog, hevig

gevochten was. Zijn vrienden deerde dat niet, maar hij kon er niet gelukkig zijn. Al die ellende, al die droefheid, al dat leed, al die smart van voorheen drukten hem zwaar. Alle haat en woede, waarvan hij den slechten invloed kon aanvoelen, maakten hem wee. Het was afschuwelijk in die stad en hij vond het verschrikkelijk, dat al die duizenden menschen daarvan niets voelden. Doodongelukkig was hij; hij zag de soldaten door de straten rondzwerven, niet als stofmensen, maar als geesten. Ze waren nog steeds aan het vechten en wisten niet van ophouden, zoozeer waren zij door haat bezielde. Met zijn geestelijke oogen zag hij al die ellende en hoe hij ook trachtte zich er aan te onttrekken, het wilde hem niet gelukken.

Het was een prachtige stad, zoo zei men, maar hij stikte er bijna, hoewel niemand daarvan iets bemerkte. Hij had duidelijk de soldaten, in verschillende uniformen, allen wild en woest, zien voorbijtrekken. Het was een ware oorlog, alles speelde zich als werkelijkheid voor hem af en hij hoorde „moord, moord” roepen en schelden en vloeken. Duidelijk had hij al die arme geesten gezien en ook het bloed, dat langs de straten vloeyde en nog aan alles vastkleefde. Toch was iedereen vroolijk en niets scheen hen te hinderen. Hij voelde en zag die gesneuvelden; dit beteekende, dat alles nog niet voorbij was, maar dat zij doorvochten. Ook nu nog, terwijl zij het stoffelijk lichaam hadden verlaten. Dit was door stoffelijke oogen onmogelijk waar te nemen. Hij had willen vluchten, ver weg van die slechte stad. Zijn vrienden vonden hem vreemd en begrepen maar niet waarom hij zoo droevig gestemd was, nergens belang in stelde en zich niet amuseerde. Dit deed hem pijn en het speet hem voor hen, omdat hij hun geen leed wilde doen, maar hij kon hun niets vertellen, omdat hij bang was uitgelachen te zullen worden. O, het was hopeloos. En wat moest hij zeggen? Zij zagen het immers toch niet en zouden vragen waarom hij aan al die narigheid moest denken. Voor hen was dit alles immers al lang voorbij.

Ja, het was voorbij, voor stoffelijke oogen ten minste, maar hij moest het zien, voelen en doorleven, zooals het in werkelijkheid

was gebeurd. Zoo was de wereld, zoo zag hij, welk een vloek de oorlog voor de menschheid is. Aan de tallooze slachtoffers, de zoogenaamde dooden, die niet dood zijn, maar plotseling uit-hun stoffelijk lichaam werden gestooten, met een schok in het Hier-namaals aankwamen, daar als geesten bleven doorvechten en niet te temmen waren, werd niet meer gedacht. De wereld ging er aan geestelijk gevoel honderden jaren mee achteruit. En dan de slachtoffers, die nog op aarde leefden, de gewonden, de arme, ongelukkige verminkten, die blind waren of geen armen en beenen meer hadden, zij werden voorbijgeloopen. Velen van hen bevolkten de straten en hij had gezien, dat honderden hen voorbijliepen zonder hun iets te geven. Waar bleef hun naasten-liefde? Konden al deze menschen niets missen? Hadden ze het niet? Al gaf men maar eenige centen. Vele kleintjes zouden voor hen het bestaan mogelijk maken. Die arme mannen waren toch in den oorlog invalide geworden. Het had hem pijn gedaan en hij had zich onmogelijk kunnen amuseeren te midden van al die ellende, tusschen al deze koude menschen, die geen schijntje licht meer in zich droegen.

Hij was naar zoo'n stumper toegegaan en had hem al het geld gegeven, dat hij bij zich had, hoeveel dat was, wist hij niet. Het konden twintig of dertig francs, of nog meer geweest zijn. Hoe had die arme, verminkte soldaat hem aangekeken. Hij wist niet, wat hem overkwam.

André hoorde een inwendige stem zeggen, dat hij goed had gedaan. Heerlijk had hij het gevonden. Het was zijn eenige genoegen geweest in die donkere stad. En toen hij verder ging, hief de invalide zijn stokken omhoog, om hem te danken. „Eet lekker, eet veel vandaag, het is je gegund,” had hij den armen kerel toegeroepen. Tranen van vreugde waren in de oogen van den soldaat gekomen, toen had hij het geen seconde langer bij hem kunnen uithouden en was hij weggevlucht. Maar daarna had hij zich even gelukkig gevoeld door het geluk van dien armen soldaat.

Overal stonden van die arme menschen, maar hij had niets meer om hun te geven. Zij hadden magere gezichten, waarop

diepe smart en ellende te lezen stonden. O, hij kon het niet aanzien. Hoe was het mogelijk, dat men voor het raam van een restaurant smakelijk kon gaan zitten eten, terwijl aan den overkant zoo'n arme invalide stond. Hij had het niet gekund, want er kwam een prop in zijn keel. Toch deden zeer velen het en zij bemerkten niet eens wie er stond. Ook niet, dat een vloek tot hen naar binnen drong. Daar stond hun broeder, met wien ze samen gevochten hadden, maar die nu niet meer te eten had en buiten moest blijven in regen en wind, terwijl zij zaten te smullen. Dit is het leven, zoo is de mensch!

Hij had naar huis geschreven, dat hij dood-ongelukkig was in die mooie stad, waar hij niets dan ellende zag en verdriet. Hoe moest hij daar nieuwe indrukken opdoen en krachten verzamelen, terwijl alles tegen hem invloekte. Dit had hij zich vorgenommen: zolang hij nog op aarde leefde, zou hij nooit meer naar die stad terugkeeren.

Na zijn vertrek was het wel opvallend, dat, even buiten de stad gekomen, alle droefheid ineens van hem weggenomen was. In de vrije natuur, weg uit die donkere atmosfeer, had hij weer verlicht en ruim adem kunnen halen en kon hij weer vroolijk en gelukkig zijn.

Dan is het in het Hiernamaals, in de sferen van licht, waar alles harmonie en geluk beteekent, toch veel heerlijker dan op de donkere aarde. De meeste menschen zijn bang voor den dood, bang om te sterven.

Maar dit is niet noodig, wanneer men weet, hoe gelukkig men in de sferen kan zijn en wanneer men bereid is voor Gods Troon te verschijnen.

Dit dringt echter niet tot degenen door, die hun geluk zoeken in de stoffelijke dingen van het dagelijksch leven. Zij hebben er geen oog voor en nemen dit dus niet als waarheid aan, totdat ook zij eens overtuigd zullen worden van de waarde van een hooger leven. Dan zullen zij een geheel anderen kijk krijgen op het aardsche leven en een ander oordeel over hun medemenschen. Wat werd er al niet gezegd! De oorlog was voorbij en de invaliden, die men zag, waren bedelaars, die comédie speelden. Maar

wat hij gezien had was geen comédie, maar levenstragedie en ook waren het geen bedelaars, maar arme ongelukkigen, die ten onrechte met slecht volk over één kam geschoren werden.

Alcar had hem verteld, dat hij hem al die ellende had laten zien, omdat hij dan nog beter zou kunnen begrijpen hoe slecht de aardbewoners zijn.

Het liefst vertoefde hij in zijn kamer, tusschen al de schilderstukken, welke hij van „gene zijde” ontvangen had. Daar zag hij de sferen, wanneer Alcar hem daarmede verbond en ook het groote licht, dat in die stad niet meer te zien was. Daar was hij gelukkig met zijn leider, evenals in de vrije natuur, waar sombere stemmingen spoedig voorbijtrokken.

Na zijn thuiskomst had hij velen menschen verteld wat hij gezien had, maar zij vonden het niet eens zoo erg; dat had hij vooruit geweten. Ze konden het ook niet gelooven, evenmin als andere onzichtbare waarheden, welke hij aanschouwd en beleefd had.

Alcar zei, dat het eeuwen kon duren, voordat deze ongelukkige geesten rust zouden vinden. Dit brengt de oorlog met zich en wanneer hij ten einde is, dan is — voor de aarde — alles voorbij en vindt men hem niet zoo vreeselijk meer, omdat men de gevolgen niet kan of durft overzien. En deze oorlog is nauwelijks voorbij of men denkt alweer aan een nieuwen, welke nog meer onheil en verderf zal aanrichten.

„Mensch, wordt wijzer. Waartoe dient dit alles? Maak met u zelf uit waartoe het noodig is uw broeders te vermoorden,” zei Alcar.

De menschen voelen stoffelijk en niet anders. Zij zijn er op afgestemd en aanbidden de materie.

Alle kunst was in die stad prachtig, maar het mooiste daarin verliest zijn waarde, wanneer het ontdaan wordt van geestelijke kracht. Dit willen de menschen niet begrijpen en zij zien het ook niet, evenmin als zij zien, dat de wereld ziek is. Zij voelen niets van dit alles en willen het ook niet voelen.

Alcar zei, dat de aarde ziek is en slecht en dat de menschen geestelijk ziek zijn. Dat is nog vreeselijker, dan dat zij aan een

van de meest gevreesde ziekten zouden lijden. Zij hebben geen gevoel meer en geen licht binnen in zich.

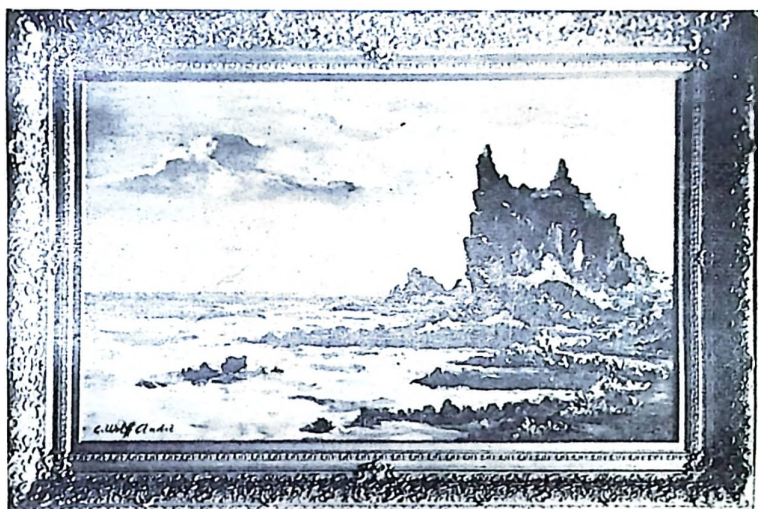
André stikte haast onder dien slechten invloed. Dit was niet de invloed, dien zijn geestelijke vrienden op aarde brachten; die was heilig en rein. Op aarde daarentegen is alles ontdaan van licht en warmte en overal heerschen hartstochten. Waar was de echte liefde gebleven, die Christus eens gegeven had? Men kent die niet meer, want wat men tegenkomt is eigenliefde. Hij vond de menschen roekeloos; ze bemerkten niet eens, dat ze vaak met het heilige liefdevuur spelen alsof het niets is. Later zal men tot de ontdekking komen, dat men roekeloos met de ware liefde heeft omgesprongen en daarvan veel leed ondervinden en berouw hebben. Maar dan zal het niet lang duren of men begint opnieuw op zulk een wijze met haar te spelen, dat bij velen het hartebloed te voorschijn komt. Zoo wreed zijn de menschen.

Hij kon zich maar niet indenken waarom zij elkander niet beter wilden begrijpen. Wisten ze dan niet, dat de liefde Gods grootste schepping is en dat ze zelf afgestemd konden zijn op al het mooie, dat geluk beteekent, wanneer ze den weg, welke opwaarts voert, maar wilden volgen?

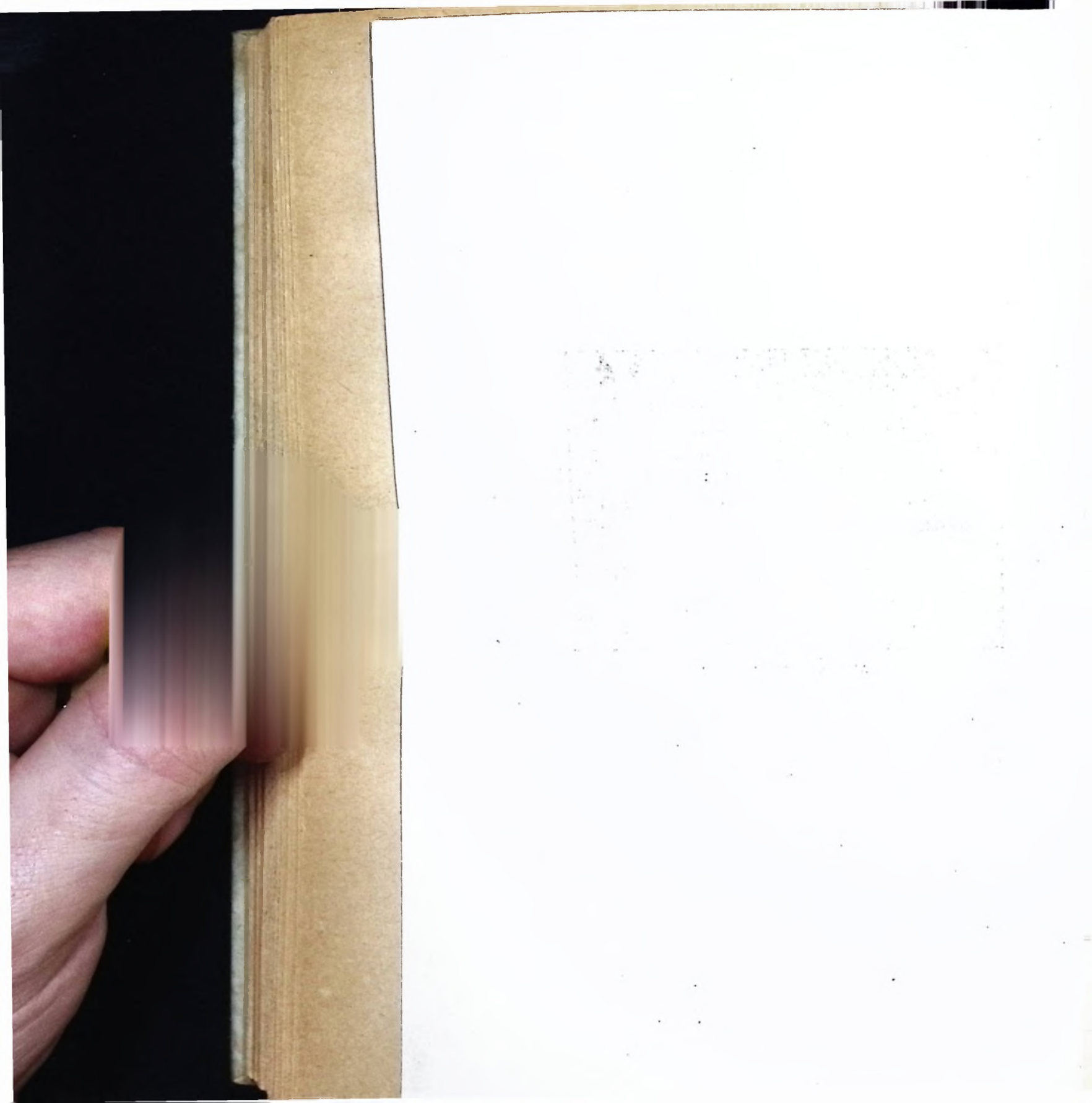
Hij huiverde, wanneer hij dergelijke menschen ontmoette. Voor hem beteekende heilige liefde eeuwig geluk. Hij ergerde zich ook, wanneer er menschen bij hem kwamen, die seances wilden meemaken voor sensatie of tijdverdrijf en dan niet dieper op de zaak ingingen.

Als zij een schilderavond hadden bijgewoond of een seance, wanneer Alcar door hem sprak, dan waren zij al spoedig alles weer vergeten, omdat zij de heiligheid daarvan niet inzagen en niet voelden hoeveel steun en geluk hun daardoor werd gebracht. Dit waren menschen, die overal alles bedierven. Maar voor hem was dit werk heilig; hij vocht en duizenden met hem, voor de groote zaak: de menschen tot de overtuiging te brengen van de waarheid van een leven na den stoffelijken dood.

Alcar waarschuwde hem steeds voor degenen, die daar niet aan willen gelooven. „Hoed je voor hen,” zei hij, „want zij zijn het gevaar voor ons werk. Sluit je af voor deze wezens, ik zal

AAN DE SCHOTSCH KUST

je daarbij helpen. Je zult hen dan kunnen antwoorden door ons zuivere weten. Wij zien en kennen elken zieletoestand. Wij doorzien hen allen."

Hij was bang voor deze mensen en hield hen daarom op een afstand. Laatst nog had hij een mooie schilder-seance gehouden en velen waren er bij geweest.

Alcar had hem gezegd, dat hij een groot doek moest koopen, dat bestemd zou zijn voor een Duitschen zeeschilder, die in den oorlog was gesneuveld en nu door hem verlangde te schilderen. Hij had het doek (0,90 m bij 1,50 m) en ook verf en andere benodigdheden gekocht en was nieuwsgierig wat op dat groote doek geschilderd zou worden.

Deze seances hield hij altijd 's middags, hetgeen echter niet noodzakelijk was, daar er reeds teekeningen in het donker werden gemaakt, die prachtig van lijn waren.

Voordat hij in trance werd gebracht moest hij bidden. Vervolgens nam hij voor den schildersezel plaats en wachtte op de dingen, die komen zouden. De intelligenties lieten niet lang op zich wachten en binnen enkele oogenblikken was hij in trance; dan was zijn geest buiten het stoffelijke lichaam getreden, op welks organisme een geestelijke schilder beslag had gelegd. Precies op tijd waren alle genoodigden, onder wie zich een paar kunstschilders bevonden, dien middag aanwezig. De schilder, die doorkwam, had met verbazingwekkende techniek een stuk in elkander gezet.

Alle aanwezigen vonden dit zeer interessant, daar, zooals de beide schilders zeiden, zulk een techniek slechts iemand eigen kon zijn, die daarvan werkelijk een studie gemaakt had.

In twee uren was het stuk gereed gekomen. Het was een voorstelling van de zee, met rotsen en droeg als titel: „Aan de Iersche kust." Daarna was zijn geest weer in zijn lichaam teruggekomen. Maar na eenigen tijd had Alcar hem opnieuw in trance gebracht en de aanwezigen als volgt toegesproken: „Ge ziet, mijn geliefden, dat het voor ons, na den stoffelijken dood, mogelijk is op aarde te werken. Dit schoone stuk is gemaakt door een Duitsch schilder, Erich Wolff genaamd. Deze

jonge kunstenaar, die in uw laatsten wereldoorlog sneuvelde, schilderde tijdens zijn aardsche leven aan de Schotsche en de Iersche kust.

Vele familieleden groeten u en God zegene u allen."

De seance was ten einde.

Eenigen tijd later kreeg hij nog meer stukken van dezen schilder. Een daarvan was wel heel bijzonder naar de werkelijkheid geschilderd. Dit stuk heette: „Aan de Schotsche kust."

Een vriend van hem kreeg het van Alcar ten geschenke. Deze had werk voor Alcar verricht, zonder te weten waarvoor het diende. Dit was allemaal leiding geweest. Nadat Wolff het schilderij had afgemaakt, liet hij hem in helderzienden toestand zien hoe en waar de schepen om die kust heen voeren.

Toen hij het stuk bij zijn vriend bracht, vertelde hij hem wat de schilder hem had meegedeeld, hetgeen deze zeer interessant vond.

Het was een eigenaardige rotspartij met twee lange pieken, welke door de zee omspoeld werden, gezien tijdens een prachtige zomeravond.

Toen het stuk reeds eenigen tijd bij zijn vriend aan den muur hing, kwam een zwager van hem, die als machinist op de groote vaart werkzaam was, thuis en herkende, bij hem binnenkomende, onmiddellijk de Schotsche kust.

„Hoe kom je aan de Schotsche kust?" vroeg hij. „Heb je dit schilderij in Engeland gekocht?"

Maar Andrés vriend lachte slechts en liet hem verder spreken. „Wij varen," zoo vertelde de zeeman, terwijl hij gelijktijdig aanwees van welken kant, „zóó om de kust heen, om Holland te bereiken. Van verre zijn die rotspieken reeds zichtbaar en wij oriënteeren ons vaak daaraan. Aan boord zeggen wij dan: „De pieken zijn in zicht." Het is opvallend juist geschilderd, precies zooals het in werkelijkheid is."

Nadat hij had uitgesproken vertelde Andrés vriend hem, dat dit stuk ontvangen was door een medium, dat, ten eerste, in gewone omstandigheden niet kon schilderen, ten tweede, wanneer hij het wel deed dit niet wist, omdat hij dan in trance was en ten derde,

IERSCHE KUST

nooit Schotland, Ierland of Engeland had bezocht of gezien. De zeeman vond dit wonderbaarlijk en lang was hij naar het mooie schilderstuk blijven kijken.

Zoo werd toch wel bewezen, dat hier iemand anders aan het werk was geweest, dat niet hij, André, dit deed, maar dat een ander gebruik had gemaakt van zijn organisme.

Wolff maakte zes groote stukken voor hem, die alle prachtig waren.

André was gelukkig, zeer gelukkig met zijn gaven en met al zijn werk. Daarom wilde hij ook zoo gaarne, dat de menschen er dieper op zouden ingaan. Dit werk werd door hen uitgemaakt voor duivelswerk. Waren Alcar, Wolff en de andere geesten duivels?

Neen? Tot nu toe had hij hen als liefdegeesten leeren kennen. Laatst nog was het prachtig geweest, zooals Alcar hem beschermde en hoe zuinig hij op zijn gaven was.

André voelde zich ziek, hij had een flinke kou opgedaan. Toch had hij dien dag zijn werk verricht al verlangde hij naar zijn bed. Tegen den avond kreeg hij hooge koorts en dacht spoedig te gaan slapen, maar tot zijn groote ontsteltenis kreeg hij tegen zeven uur van Alcar bericht, dat hij wilde schilderen.

Toen zei hij in zichzelf: „Maar in 's hemelsnaam, ik ben ziek”, maar direct daarop hoorde hij Alcar voor de tweede maal tot hem zeggen: „Zorg dat je tegen acht uur gereed bent, wij schilderen, André!”

Hij zuchtte toen maar niet verder. Wat Alcar wenschte moest goed zijn.

Toen hij het aan zijn ouders vertelde, vonden zij het zeer vreemd en raadden hem ten sterkste af aan dien wensch te voldoen. Hoe zou hij met een ziek lichaam kunnen schilderen?

Hij verkeerde in twijfel, zijn ouders haalden hem tenslotte tot een weigering over en hij besloot naar bed te gaan.

Maar, waar niemand op gerekend had, gebeurde.

Plotseling kwam hij onder invloed, geraakte in trance en Alcar sprak door hem tot zijn ouders: „U ziet, mijn geliefden, wanneer wij willen, kunnen wij alles. Ik schilder zelf dezen avond

en ge zult eerst straks begrijpen, waarom ik juist nu zijn stoffelijk lichaam in beslag neem."

Hij begaf zich naar Andrés kamer, maakte alles gereed en begon te schilderen. Van kwart voor acht tot bijna tien uur bleef André in trance en toen hij ontwaakte voelde hij onmiddellijk, dat koorts en ziekte verdwenen waren. Hij vond dit heerlijk en spoedde zich naar vader en moeder om het hun te vertellen.

Even later zei Alcar tot hem:

„De bloemen, die ik schilderde, zijn niet zoo heel mooi. Het was mijn bedoeling je beter te maken en dit is mij volkomen gelukt. Ik kon dit niet beter doen dan door je lichaam in bezit te nemen. Zoo zie je, mijn zoon: geef je steeds, vertrouw mij altijd. Je stoflichaam is onder mijn hoede. Ik blijf over je waken."

André schreide dien avond van geluk en dankbaarheid, omdat de geesten zoo goed voor hem waren en ook zijn ouders dankten Alcar in hun gebed voor de groote hulp en voor het prachtige bewijs, dat zij van hem ontvangen hadden.

Dit was reine, zuivere liefde, geestenliefde uit hogere sferen. Hoe velen had hij al niet kunnen overtuigen door bewijzen, welke Alcar hun gegeven had. Moest men deze heilige zaak dan niet angstvallig bewaken? Waren dit geen goede duivels? Waren dit geen duivels, die de menschen liefhadden? Alles werd toch gedaan om hun bewijzen te geven, hen te overtuigen van een leven na den stoffelijken dood. Het spiritualisme en alles wat daarmee in verband staat, was voor hem een heilige zaak. Zij, die achter den sluier werken, zonder dank te verlangen, willen alles doen om den menschen het geluk te brengen en de waarheid. Moest men dan niet deemoedig knielen en alles in dankbaarheid aanvaarden? Zij willen de menschen toch gelukkig zien! Neen! het zijn geen duivels, deze geesten van liefde, hoewel de menschen op aarde, in hun waanwijsheid, hen meermalen als zoodanig beschouwen. Zij denken, dat ze met hun aardsche wijsheid het geestelijke kunnen begrijpen en dat is niet waar. Zij moesten op dit alles innerlijk zijn afgestemd dan konden zij het aanvoelen, maar zij zijn te veel verstoffelijkt. Aardsche wijsheid is

150

geen geestelijke kracht en heeft daarmee niets te maken. Alsof we niet allen gelijk zijn voor God!

Staat op aarde een koning geestelijk steeds hoger dan een timmerman? Neen, immers. Toch is men dikwijls deze meening toegedaan.

Hij had al zoo vaak gezien, dat zoogenaamd groote mannen, die op aarde geleerden, zelfs Godgeleerden waren en op seances doorkwamen, diep, diep ongelukkig waren en vroegen om geholpen te worden. Eerst dan begrepen ze, dat het spiritualisme iets moois is. Daar stonden ze dan met al hun studie en al hun wijsheid, welke hen geestelijk niet verder hadden gebracht. Ze hadden er immers niet naar geleefd. Toch waren er ook geleerden, die het licht en het geluk aan „gene zijde” wèl gevonden hadden, maar zij hadden op aarde ook beter geleefd; zij hadden God niet vergeten en waren goed voor anderen geweest. Dat was het goede, dat ze in zich droegen, zooals God het van hen wilde. Dezen droegen geen maskers, zooals anderen, wier tijd ook eenmaal aan „gene zijde” zal komen. Daar vallen de maskers af en zullen zij naakt staan, hun macht is dan verdwenen. Maar op aarde zijn zij de menschen, die alles bederven en voor wie Alcar hem altoos waarschuwde.

Hij vond dit nog niet zoo vreeselijk, maar wanneer ze het onder het mom van het geestelijke doen, dan is het veel erger en zijn ze verloren. Zij trekken dan een geestelijken muur voor zich op en daarachter vandaan schieten ze hun stoffelijke pijlen af, welke een eerlijk en eenvoudig mensch moeten treffen. Zoo zijn hun maskers voor deze wereld. Zoo leven ze onder het mom van geestelijke wezens. Voor hen is alles tijdverdrijf. Maar daarvoor is het geestelijke werk te heilig. Hun harten zijn en blijven koud voor alles en bij hen komt het mooie niet naar voren. De goddelijke vonk, waarmede ze op de hoogere sferen en al het mooie afgestemd konden zijn, gloeit niet meer, maar ze is langzaam verteerd en als een nachtpit uitgegaan.

Door zulke menschen had hij veel strijd doorleefd en nu hij eenmaal zoover was, dat hij begreep waarheen zij wilden, speelde hij met hen, omdat hij thans de kracht bezat.

Nu doorzag hij een ieder. Zoover had Alcar hem gebracht en zijn geestelijk gevoel ontwikkeld. Dit is het, wat deze menschen niet doen, want telkens en telkens weer vallen ze terug in hun stof-felijke wereld. Toch wilde Alcar, dat hij zich steeds geven zou, want er mocht niemand bij te kort komen, daar degenen, die zich eerlijk gaven, ook bij hem kwamen.

„Sta boven alles,” zei Alcar, „opdat niet voor de goeden je hart gesloten zij. Je zult spoedig kunnen aanvoelen wanneer een open hart je te gemoet treedt, want dat hart straalt je tegen. Wees steeds bereid, al komt er nog zoo'n groote strijd voor je, want door strijd zul je leeren. Heb dus vertrouwen, wij staan naast je en blijven je onzichtbare helpers.”

Zoo sprak Alcar veel met hem en dat deed hem goed, want het was hem soms te veel geworden en dan kon hij haast niet meer verder door zorgen en verdriet. De menschen wilden steeds meer, steeds meer, totdat alles ten slotte geen waarde meer voor hen had.

Wat zou er vanavond nu weer gebeuren? Misschien liepen ze weer met hem weg, om hem dan later hier of daar neer te smakken. Maar hij zou voorbereid zijn, al maakte men het hem nog zoo moeilijk.

Alcar en zijn vrienden deden dat nooit. Zij zijn fijn en zuiver in hun antwoorden. Zij kwetsen nooit iemand en gaan altijd één weg, den weg der liefde. Zij hebben alleen hun taak voor oogen: te werken voor het spiritualisme. De menschen begrijpen het maar half en ze willen er niet door leeren, al krijgen ze nog zulke mooie lessen. Toch ontvangen zij deze voor hun bestwil, want daardoor moeten zij zich ontwikkelen.

Het is niet voor sensatie, dat men in contact kan komen met degenen, die op aarde gestorven zijn. Dat is de bedoeling van de geesteswereld niet. De menschheid moet vooruit, omhoog, den weg naar God op. Maar, halverwegen gekomen, kunnen ze niet verder en vallen terug tot daar, waar het leven weer gemakkelijk voor hen wordt. Dat kost hun geen kracht, maar gaat vanzelf. Zoo sukkelen ze voort, het leven wordt volbracht en is voor hen niets anders dan een leven van aardsche genoegens.

Zijn sombere stemming wilde nog steeds niet wijken, maar in zulk een gemoedstoestand kon hij het groote leed van Christus zoo goed begrijpen.

Christus had zich voor de menschen gegeven. Steeds meer gaf Hij en toen Hij niet meer geven kon, sloegen ze Hem. Christus liet hen begaan en het werd steeds erger, want ze wilden nog meer. Ze moesten Zijn Vleesch en Bloed hebben. En toen Hij aan het kruis werd vastgenageld, zag het volk pas het echte kind van God in Hem. Toen de wolken vaneen scheurden en Gods Licht verscheen, zagen al die menschen, dat Hij de eenvoudige mensch was, die zich geheel had willen geven.

Christus was ook een zoon van een timmerman, maar Hij had veel grootere kracht dan hij. Christus deed groote wanderen. Christus was de Groote Geest. Hij, André, deed wonderen in het klein. Toch mocht hij hetzelfde werk doen en ook zieken genezen. Maar blinden kon hij niet ziende maken, zooals Christus deed, omdat hij maar een onvolmaakt mensch was, een mensch met vele fouten.

Christus was de Volmaakte mensch, hij was de Zoon van God, Die Zich voor de menschen geheel had gegeven; maar toch kruisigden ze Hem.

Al spoedig was men dat groote wonder vergeten en zondigde voort, steeds voort.

Wanneer hij droevig en somber gestemd was, dan kon hij zoo goed gevoelen en begrijpen wat dit lijden voor Christus geweest moet zijn. Christus, het eenvoudige hart, dat door zijn broeders en zusters gepijnigd werd en gegeeseld. Toen Zijn bloed vloeide, was het *nog* niet voldoende. Zoo zijn de menschen.

Alcar had hem Jezus tot voorbeeld gesteld en gezegd: „Tob niet en doe je werk, André. Wees voorbereid op alles en neem een voorbeeld aan Hem, Die voor ons allen geleden heeft. Je doet hetzelfde werk, mijn zoon, maar alles in het klein en tracht niet je met Hem te vergelijken. Wees tevreden met dit geluk en houd het op dezen weg.”

Hij moest nog veel leeren, dat wist hij wel en hij zou leeren, zoolang hij nog op aarde was.

Eens had hij de groote voldoening gevoeld, welke Christus gevoeld moet hebben en daardoor had hij alles nog beter begrepen. Men was hem komen halen bij een kindje van negen maanden, dat ernstig ziek, met hooge koorts, doodstil in het wiegje lag. Hoe het gekomen was wist hij niet en verbeelden wilde hij zich niets, maar toen hij bij het wiegje stond had hij tegen de ouders gezegd: „Nu zal ik u eens laten zien hoe Christus genas.”

Zij keken hem vreemd aan, maar zeiden niets, daarvoor was de toestand te ernstig. Hij knielde neer en bad innig, zooals altijd, wanneer hij een zieke moest behandelen. Hij smeekte God en Christus om hulp en bad: „Geeft Uw afgezanten de kracht, om mij met dit mooie werk te kunnen helpen. O, Jezus, help mij. In Uw naam wil ik deze kleine genezen, zooals U het deed.”

Plotseling, hij zal dit schoone, groote oogenblik nimmer vergeten, werd zijn arm lichtelijk opgeheven en door een vreemde kracht naar het hoofdje van het kind gebracht, terwijl een heerlijk gevoel van groot geluk hem doorstroomde. Na eenige minuten werd zijn arm weer teruggeleid en direct daarna opende de kleine de oogjes, begon te lachen, te schreeuwen en te trappelen en was genezen.

De ouders zagen hem vol bewondering aan en tranen kwamen hun in de ogen.

O, welk een dag was dat! Welk een groot wonder was geschied! Alcar zei hem: „Door je groote liefde voor Christus en voor ons werk heb je dit mogen doen.”

Hij voelde zich als in den hemel.

In zijn gebeden vroeg hij steeds om hulp, maar hij begreep wel, dat niet iedere zieke terstond genezen kon worden, want dan zou hij aan Christus gelijk moeten zijn en dat kon hij in duizenden jaren nog niet zijn. Maar voor hem was het een heilig gebod te zorgen, dat hij steeds bereid was de hoogere stroomen te ontvangen, om deze aan de zieken door te geven.

Door zijn hand op het hoofd van het kindje te leggen was het genezen. Zoo had Christus het gedurende zijn leven op aarde ook gedaan. Hij, André, werd nu wel niet gegeeseld, maar hij kon in de gevangenis opgesloten worden, omdat hij geen medi-

cus was en daarom, volgens aardse wetten, onbevoegd de geneeskunde uit te oefenen. Christus was vele eeuwen geleden de Volmaakte Mensch op aarde en niet weer zal een Christus op aarde verschijnen om zich voor de menschheid op te offeren, daar Jezus na al die honderden jaren nog niet begrepen wordt. Zoo piekerde hij dien dag maar door. Hij kon er niet van loskomen en was moe van al het denken. Maar nu moest er een einde aan komen, want de genoodigden waren reeds binnen en de seance zou zoo dadelijk beginnen. Alcar zou hem wel kracht geven, zooals steeds.

De seance nam een aanvang. Eerst werden met kruis en bord vele boodschappen opgenomen; voor een ieder kwam er wat en velen kwamen weer in contact met familieleden en vrienden, die zij tijdelijk verloren hadden. Zoo werd men gesterkt, geestelijk gesterkt en was gelukkig, omdat men met zijn dierbaren in contact kwam. Wat was het mooi!

Toen dit gedeelte van de seance afgelopen was, kwam er een oogenblik van rust, waarna Alcar hem in trance bracht en met zijn heldere stem de volgende woorden tot de aanwezigen richtte: „Goeden avond, mijn zusters en broeders, ik wil heden tot u spreken over de menschelijke klok.

Ik kan u helpen en zal u helpen. Ik wil u zoo gaarne helpen, maar hoe? Reeds vele malen, telkens en telkens weer, zei ik u: ik wil u helpen, zoo God het wil. Ge luistert nu vol aandacht naar alles wat ik zeggen ga en dat u eigenlijk reeds lang bekend is. Dat neemt echter niet weg, dat, al weet ge het en al denkt ge er al eens aan, gij menschen, met uw menschelijke gedachten, niet altijd naar die wetenschap handelt. Tik-tak, op en neer, dat is de tijd. Dat is de slinger van de klok. Hij gaat zoo regelmatig: tik-tak, tik-tak, zoo on-onderbroken: tik-tak. Ge denkt, dat ook uw leven zoo gelijkmatig zal blijven voortgaan als het uurwerk, dat door den klokkemaker opgewonden wordt. Maar gaat voor een ieder het leven zoo effen en regelmatig voort? Is dat voor iedereen, dat tik-tak-tik der dagelijksche beslommingen, werkzaamheden of opdrachten? Of zit daarin een klank, dien ge niet hoort? Zit daarin niet een klank, dien ge wel voelt

en die juist u, menschen, onderscheidt van dat dagelijksche, eentonige tikken van de klok? Is het niet juist de Goddelijke vonk in u, die u daarvan onderscheidt en die u plaatst boven alles wat mechanisch is? En ligt niet in die Goddelijke vonk de Goddelijke Liefdekracht? Is niet juist dat, wat de menschen liefde noemen, waard om te leven en waard om beleefd te hebben? Is dat niet het mooiste, het rijkste en het meest Goddelijke in den mensch?

Elkeen hunkert er naar, van klein kind af; ik zou haast zeggen: van ongeboren kind af hunkert men naar liefde. En die liefde groeit en die liefde wordt mooier, ze wordt krachtiger en verzet bergen. Zonder die liefde zou het leven een woestenij zijn.

Zij, die de liefde kennen, zij zijn de gelukkigen. Zij, die de liefde gekend hebben, zij leven daarin voort en zij, die de liefde niet gekend heben, zij zijn gelukkig, wanneer zij inwendig die groote kracht voelen, die groote, heilige kracht, de heiligheid van wat ze zouden kunnen geven. Begrijpt ge dat, vrienden? Voelt ge dat, vrienden? Dat uw leven een leven in gedachten zou kunnen zijn? Hoeveel ge zoudt *kunnen* geven? Wat in u is laat dat zijn het mooiste en het heiligste, ja, het aller-, allerheiligste, altijd. Heb ik vanavond veel nieuws verteld? Weet ge dat allemaal niet reeds lang? En toch vraag ik mij af: heb ik u niet geholpen, niet even wakker geschud, niet even naar voren gebracht het vele en het mooie, dat in den mensch is en dat hem van de machine onderscheidt? En wanneer God, in Zijn groote goedheid, u in uw aardsche leven deze liefde laat voelen, hebt dan vertrouwen, vrienden. Het is Gods wil, vergeet dat nooit, dat er zulke liefde heerscht en dat er zulk een liefdeband bestaat. Zou het dan ooit Gods wil kunnen zijn, dat zulk een band verbroken werd? Neen, zeg ik u. Weest dan vol vertrouwen op een leven van geheiligde liefde en laat het levensklokje met vertrouwen verder tikken. Het is Gods wil. Eens komt de tijd van het einde van elke machine, de tijd, dat zij uitgesleten en versleten is. Dan houdt de levensklok op met tikken. Dan hoort men niet meer dat tiktak en dan mist men dat. Dan laat dat een leegte achter bij zoevelen en dan is er groote droefheid in u om dien trouwen vriend,

die trouwe ziel, van wien ge hieldt. De trouwe ziel, die u steunde, die gij steunde, die u hielp, die gij hielp, wie gij en die u liefde gaf, mist men hier op aarde dan zoozeer. Dan komt de leegte voor u, omdat ge niet gelooft in het Hiernamaals. En als dat klokje niet meer slaat en niet meer tikt, gedenkt dan de vele liefde, die deze mensch uitstraalde. De vele liefde, die hij heeft gegeven, maar ook de vele liefde, die hij heeft willen, maar niet kunnen geven, omdat gij mensch, met menschenlijke gedachten, hem niet begreep en de liefde niet voelde, die hij u wilde geven. Gij hebt de handen niet gezien, die ze u brachten, maar die onbewust weggeduwd.

Veel kunt gij hem helpen met uw gebed tot God, waarin gij vergeving vraagt, dat gij zooveel liefde niet hebt willen zien. Gij kunt Hem in uw gebed vragen om Zijn Licht te laten schijnen op de ziel, die zooveel liefde gaf, of heeft willen geven. Gij kunt om vergeving voor zijn zonden vragen, want elke mensch zondigt, willens of onwillens. Een mensch zondigt, omdat hij maar een mensch is. En wanneer het zaover is, dat het God behaagt, ook bij u den slinger stil te zetten, mogen er dan ook voor u velen zijn, die een gebed tot God opzenden, om u spoedig in het Licht te brengen. Vertrouwt op God, vertrouwt op Gods liefde en gelooft in uw eigen liefde. Amen."

Alcar had uitgesproken en was stil heengegaan.

Het was een prachtige seance geweest en men voelde zich op heiligen grond. Allen waren gelukkig.

O, die mooie, heerlijke waarheid, straks voor eeuwig in het Hiernamaals te mogen leven!

De avond was voorbij. De gasten gingen huiswaarts en vroegen of zij bij de volgende zittingen weer tegenwoordig zouden mogen zijn, om andermaal te kunnen luisteren naar deze mooie, heldere stem, die met zooveel liefde tot hen gesproken had. Eenige dagen later kondigde Alcar reeds aan, dat hij weer een seance wilde houden en toen noodigde André ook nog anderen daarvoor uit, zoodat de kring nog grooter werd dan den vorigen keer. Allen hadden den geestelijken steun en de kracht nodig, welke hun van „gene zijde” werden geschonken.

Vader en moeder konden hem nu ook helpen, want de voorspelling, die hij aan zijn vader had doorgegeven, was uitgekomen, zooals Alcar ze hem, heel in het begin, had gedaan.

Velen kwamen ook dien avond in contact met hun geliefden, die reeds aan de andere zijde vertoefden en het eene bewijs, dat men kreeg, was al overtuigender dan het andere. Alles getuigde van waarheid en liefde. Hierop kon men bouwen, dit was zuiver weten. Heerlijk was het. Er werden geen dooden opgeroepen, maar de dooden kwamen uit zichzelf en spraken met degenen, die achtergebleven waren. Hier behoefde men niet meer te twijfelen; men *wist*, dat de dooden leven. Zij gaven heerlijke lessen, die vrij waren van eigenliefde of egoïsme. Rein en zuiver kwam alles door. Zoo brachten zij het, die vóór hen waren heengegaan. En zoo konden niet alleen zij, die nog op aarde leefden, gelukkig zijn, maar ook degenen, die reeds aan de overzijde vertoefden, omdat God hun toestond, hun geliefden, die in leed en smart op aarde waren achtergebleven, dit geluk te brengen, waartoe Hij hun de kracht en het contact geschonken had.

De vrienden aan gene zijde waren gelukkig, omdat zij konden uitroepen: „Wij zijn niet dood, wij leven. Treurt niet, wij komen tot u en helpen u. Wij zien door de stof heen en kunnen uw wegen door alle moerassen heenleiden. Wij zien het gevaar, omdat wij ontdaan zijn van de grove stof. Wij zijn nu fijnbesnaard en leven in het Licht. Dit is de kracht, welke wij, hier in de Eeuwigheid, van God ontvangen hebben. Sluit uw ooren niet, wij zijn bij u en willen u helpen. Zoekt ons niet te ver weg, wij zijn nabij. Zoekt ons niet in het graf, wij staan naast u en leven.”

André had deze woorden al zoo vaak vernomen, maar telkens en telkens weer klonk hem en allen anderen dit „wij zijn niet dood, wij leven,” als fijne muziek in de ooren.

Eerst werden de gegevens weer door het kruis ontvangen en daarna kwam Alcar door, die de aanwezigen aldus toesprak: „Hier ben ik weer. Goeden avond, mijn vrienden en vriendinnen, zusters en broeders. Ik wilde u vanavond spreken over Geloof, Hoop en Liefde.

Eens zullen wij voor eeuwig te zamen zijn. Gedenkt deze woorden, nu gij nog op de aarde leeft.

Het is zoo heerlijk tot u te komen om u het licht van „gene zijde” te brengen, het licht, dat God ons geeft. Gods liefde!

En waarom is het zoo heerlijk hier te mogen zijn? Omdat onder u harmonie heerscht; een samengaan van ziel met ziel, wat zoo noodig is. Want die harmonie schept een sfeer, die heilig is en mooi, zooals ze maar bij weinig menschen gevonden wordt. En daarom ben ik dan ook zoo dankbaar, dat ik in uw midden komen mag.

Begrijpt mij goed, als ik zeg: *mag*. Want het is niet mijn wil, maar het is Gods heilige wil, dien ik volbreng. En dankbaar ben ik, dat ik dien volbrengen mag. Het is zoo heerlijk, in uw midden te zijn, want ik voel al de door u uitgezonden stralen om mij heen en dat geeft mij zoo’n vertrouwen, dat er hier nooit iets anders dan het goede gebeuren zal. Van u allen gaat iets goeds uit, omdat ge weet en het goede wilt. Omdat gij vol verlangen zijt het hogere te doen en alleen het hogere te willen. En al merkt ge dat niet dadelijk en al weet ge dat zelf nog niet, ik zeg het u zoo gaarne, omdat dit misschien een aansporing voor u zal zijn om op dezen weg voort te blijven gaan, wat u sterken en opbouwen zal.

Ach, een ieder heeft in zijn leven steun noodig en ik weet, dat zulk een woordje van mij u goed zal doen. Daar, ziet allen omhoog.”

Alcar wees met zijn rechterarm naar boven.

„Daar ziet ge het Geloof, de Hoop en de Liefde en van de laatste zult ge het meest zien, dat is de Liefde en die is mooi. O, zij is zoo mooi. Geloofst daarin en handelt daarnaar, want zonder het geloof in het Hiernamaals, zonder de hoop op beter en zonder de liefde, die een band vormt, zou het leven troosteloos zijn. Die drie woorden, Geloof, Hoop en Liefde geven u een blik in de Goddelijke genade. Als God u Geloof, Hoop en Liefde schenkt, dan is dat meer dan een mensch verdient. En wanneer men deze niet bezat, zou het leven dan wel te dragen zijn? Geloofde men niet in God, geloofde en vertrouwde men niet, dat Hij ons dat

alles schenken zal, zou het leven hier op aarde dan niet diep en diep droevig zijn? Ze is zoo mooi, zoo heilig, die drieëenheid en zoo alles-zeggend voor de menschenziel. Ze is zoo groot, zoo rein. Het is meer, dan gij bevatten kunt.

Maar al neemt gij van dat alles slechts een heel klein deeltje tot u en al hebt ge ook maar een beetje geloof, een weinig hoop en een sprankje liefde, dan neemt en pakt u al iets van dat oneindig-heldere, van dat o, zoo mooie, van dat Goddelijke. En gij, mensch, moet zorgen, dat het groeit, dat het uitdijt, dat het krachtiger en mooier wordt; dat er in u een wolk van geloof, een wolk van hoop leeft en ge een zon van liefde stralen laat in blauwen glans.

Dan eerst hebt ge een etherische uitstraling om u heen. Dan gaat er zooiets moois, zooiets heerlijks van u uit en ziet God zijn kinderen, zooals Hij ze gaarne zien wil. Gelooft, hoopt en hebt lief, dan zal God u zegenen. En dan zult gij God kunnen aanroepen, in dankbaren ootmoed voor Hem neerliggen en Hem kunnen danken voor het mooie, het heilige en het Goddelijke, dat Hij in uw leven gebracht heeft. Dat is dan het mooie in het leven, dat is het Goddelijke Licht. Maar, helaas, er zijn nog zoo velen, die dat Licht niet zien of niet zien willen. En als men dan zelf wel het Geloof, de Hoop en de Liefde in zich draagt en men vindt ze niet op zijn weg, dan is deze zoo moeilijk, zoo zwaar, zoo dor; dan is hij als verloren. Dan vindt men overal braamstruiken over dien weg groeien en moet men met de handen de struiken uit elkaar trekken, wil men het goede pad vinden. Dan gaan die handen bloeden en moet men de doornen uit het vleesch trekken, omdat zij zoo'n pijn doen. Dan is de weg moeilijk. Maar in uzelfven moeten het Geloof, de Hoop en de Liefde groeien en ge moet beseffen, dat ge die struiken met Gods hulp van elkaar kunt buigen, omdat ge dan den weg zult vinden naar het mooie, naar het hooge en naar het heilige.

Ge moet vertrouwen, dat ge dien weg kunt vinden en eindelijk zult ge hem ook vinden.

Vertrouwt, vertrouwt. Hebt geloof in uzelfven, hebt hoop op beter en laat de liefde in u bloeien. Strijd is goed, vrienden,

strijd zal u sterken, maar de strijd moet u tot het hoogere, tot de drieënheden: Geloof, Hoop en Liefde voeren. Ge moet strijden, totdat ge dit doel bereikt hebt. Eens zult ge overwinnen. Maar zoolang ge u aan de moeilijkheden van den weg onttrekken wilt zal uw strijd steeds moeilijker worden en uw pad zwaarder. Dan zullen er niet alleen doornen van braamstruiken op uw weg zijn, maar alles wat doornen heeft zal er op groeien, als bergen zoo hoog.

En ge komt er niet door, voordat ge u buigt voor Gods wil, in ootmoed knielt en zegt: „God vergeef mij, ik heb verkeerd gedaan.” En wanneer ge dan uw blik verheft en ge ziet in de verte de schitterende kleuren, waarin dat „Geloof, Hoop en Liefde” geschreven staat, dan zullen alle doornen voor u verdwenen en het pad effen, glanzend en, als een lichtweg, open zijn. En dan zult ge met open armen op het licht toetreden en dankbaar zijn, dat ge dat hebt mogen bereiken. Hebt geloof, hebt hoop en kent liefde. Kent liefde voor uw naaste, kent liefde voor alle schepselen Gods, kent liefde voor hen, die van u zijn heengegaan. Kent liefde voor God en kent liefde voor hen, die u niet begrijpen.

Uw weg is niet altijd gemakkelijk, maar met Gods hulp, met het Geloof, de Hoop en de Liefde, die Hij in uw hart legt, zult ge in het Licht komen. Vertrouwt daarop, vertrouwt daar altijd op. Het is zoo heerlijk om in uw midden te zijn en u dit alles te kunnen geven; u te kunnen zeggen, wat er op het hart ligt, een oor te vinden, dat luistert, een gemoed, dat begrijpt en een ziel, die naar het hoogere zoekt. Mogen mijn woorden, die zoo eenvoudig zijn en toch zooveel willen zeggen, een klein beetje van Gods almachtige kracht in uw harten leggen. Moogt gij allen in moeilijke oogenblikken gelooven, hoop hebben en in Gods liefde leven. Dat God u moge zegenen! Amen.”

De seance was voorbij en allen keerden stil en in zichzelf gekeerd huiswaarts.

Weer had een afgezant van God tot hen gesproken en men voelde zich daardoor gesterkt, geestelijk en lichamelijk, want Alcars woorden hadden hun weldadige rust geschonken en heilige kracht voor den geest.

Dit was de invloed van „Gene Zijde”, die door de „dooden” werd gebracht.

Allen hadden weer bewijzen van hun voortleven ontvangen en waren er dus van overtuigd, dat dood *niet* dood is. Men voelde de heiligheid en de zuiverheid van deze mooie avonden aan.

„Nog meer zulke avonden zullen er volgen, André,” zei Alcar, „en wij zullen voortgaan den menschen kracht te brengen vanuit het Hiernamaals.

Wees sterk en bid God, dat wij steeds die kracht zullen mogen ontvangen om haar door jou aan de menschheid te schenken. Ik dank je, mijn zoon. Nu ga ik heen.”

Alcar had opgehouden met spreken, maar toch voelde André hem naast zich, wat wel altijd zoo zal blijven, zoolang hij nog op aarde is. Hij zal er ook steeds God om blijven smeecken, dat hij Alcar behouden mag, daar zijn werk hem heilig is en lief.

HOOFDSTUK VIII

Echte helderziendheid en het gevaar van zien

ANDRÉ werd bij een dame geroepen, die hem wilde consul-
teeren. Hij vroeg aan Alcar of hij het goedvond en deze
antwoordde: „Welja, we gaan er heen.”

Op het vastgestelde uur was hij aanwezig. De dames waren niet
thuis, maar konden elk oogenblik komen. Degene, die hem wil-
de consulteeren, kwam daarvoor van buiten de stad en logeerde
bij een vriendin.

Hij wachtte eenigen tijd, maar toen het hem wat al te lang
duurde wilde hij heengaan, omdat hij thuis patiënten moest
behandelen, doch Alcar zei, dat hij wachten moest; het zou iets
bijzonders worden.

Hij dacht na. Iets bijzonders worden! Dan moest Alcar dit dus
reeds weten. Hij voelde een sterke inwerking, Alcar deed iets.
Wat dit was kon hij nog niet duidelijk zien.

De dames kwamen thuis en hij werd aan de logée voorgesteld.
„Ik heb veel over u gehoord, mijnheer Hendriks, daarom wil ik
u raadplegen. Laten we naar boven gaan, we worden dan niet
gestoord.”

Boven gekomen legde ze een foto en een das voor hem neer en
vroeg, of hij daarvan iets kon vertellen over den gezondheids-
toestand van haar echtgenoot.

Hij nam de foto in zijn handen.

„Ik zal mijn best doen, mevrouw, maar u moet mij niets zeggen.
Alleen als ik u wat vertel van hetgeen ik zie, dan kunt u mij
zeggen of dit juist is, of niet.”

Na eenige oogenblikken vertelde hij welke indrukken hij kreeg
omtrent haar man. Een sterke drang om te slapen overviel hem
en daarna kreeg hij het benauwd. Toen deze drang op zijn
lichaam inwerkte, deelde hij dit ook aan de dame mede en zij
antwoordde, dat deze symptomen zich bij haar man voordeden.

„Ik heb dit dus goed aangevoeld, mevrouw?”

„Ja zeker, dat heeft u.”

„Goed, dan zal ik u zeggen waarmee dit verband houdt. Ik zie eenige doctoren bij uw man; ook zie ik, dat de medicijnen, welke zij hem geven, voor zijn hart zijn. Is dat zoo?”

„Ja,” antwoordde zij.

Vervolgens beschreef hij haar het karakter van haar man en ook nu kon zij niet anders zeggen, dan dat het volkomen klopte.

„Ik zie de plaats, waar u woont, de omgeving, waarin uw man elken morgen zijn wandeling maakt, de straten, welke hij moet passeeren om zijn kantoor te bereiken. Ook zie ik den naam van de straat, waar dit zich bevindt.” Hij noemde de namen en bijzonderheden.

De dame moest toegeven, dat alles juist was. Daarna zag hij niets meer en wachtte op de dingen, die komen zouden.

Na eenige oogenblikken vroeg de dame: „Ziet u nog iets anders?”

„Nee, mevrouw, maar wacht u nog even.”

Zij werd ongeduldig, maar André was voorbereid en bleef rustig. Alcar had hem reeds vaak gezegd, dat hij den invloed, dien de menschen op hem afzonden, van zich af moest houden, anders zou deze hem in de war brengen en dan zou hij niet zuiver zien, maar door de menschen beïnvloed worden. Rustig moest hij zijn, zei Alcar steeds. De menschen zonden vele gedachten naar hem toe, welke hij telepathisch overnam. Hij kon hun dan wel bewijzen geven, maar dan berustten deze op hetgeen zij zelf wisten en dachten. Daarmede kwam hij niet verder.

Zoo was het ook nu. Met kracht weerde hij deze gedachten af.

Plotseling zag hij heel duidelijk vier menschen voor zich. Het waren drie dames en een heer. Zoodra hij dit beeld voor zich zag, hoorde hij Alcar zeggen: „Dit zijn vier helderzienden, die zij geraadpleegd heeft. Zij hebben de foto en de das in handen gehad en daardoor zit hun invloed nog aan deze voorwerpen vast.”

Hij gaf dit bericht door. Ook dat was goed gezien.

Toen zei Alcar: „Zie naar haar hoofd, André, concentreer je sterk en neem haar gedachten over.”

Hij keek haar aan en zag, dat uit haar hoofd een lichtstraal tot hem kwam. Het was als een flits, zoo snel was het gebeurd. Alcar vervolgde: „Je ziet nu haar gedachten in licht. Telepathie, André, wees voorzichtig. Al deze helderzienden hebben haar gedachten overgenomen en nu wil ik je laten zien hoe een helderziende beïnvloed wordt, hoe hij de gedachten opvangt van den persoon, die hem raadpleegt.”

André wist, welke de beteekenis was van het licht, dat naar hem toekwam. En toen de dame hem vroeg, of hij nog iets anders zag, kon hij haar vertellen wat hij gezien en overgenomen had. „Ja, mevrouw, ik zal u zeggen, wat ik zie. De vier helderzienden, die u raadpleegde, hebben u allen gezegd, dat uw man vóór December sterven zal. Ik hoor duidelijk de woorden, die zij tot u hebben gesproken en die ik nu van u heb overgenomen. Woordelijk zal ik ze herhalen: „Weet u, dat u spoedig weduwe wordt?” Zij schrikte en begon te snikken. Het was nu voor de vijfde maal, dat dit door een helderziende werd vastgesteld. Vier anderen hadden het haar reeds eerder voorspeld en een van hen was iemand van Europeesche vermaardheid. Het moest dus waar zijn, daar zij allen den indruk hadden gekregen, dat haar man niet lang meer leven zou.

André had medelijden met haar, omdat men zoo pertinent gezegd had, dat haar man spoedig sterven zou en omdat zij dat geloofde, maar hij ging verder:

„Dus, wat ik u verteld heb is hetzelfde wat de andere helderzienden voorspelden?”

„Ja, beslist, uw uitspraak klopt met hetgeen zij gezegd hebben.”

„Prachtig, mevrouw, maar ik verzeker u, dat zij slechts telepathisch uw gedachten overnamen en u vertelden waaraan u dacht, omdat u een sterk concentratievermogen bezit en hen zodoende beïnvloedde. Zij hebben u ook niets anders kunnen vertellen omtrent den gezondheidstoestand van uw echtgenoot dan datgene, wat u zelf wist en waar u vol van was. Ik sta nu alleen tegenover de vier andere helderzienden en ik voel, dat u mij niet gelooft. Toch wil ik mijn best doen, mevrouw, en probeeren of ik de zuivere waarheid voor u mag ontvangen. Ik zal

mijn leider, die bij mij is, vragen of hij mij die kan laten zien." Hij vroeg het aan Alcar en deze antwoordde: „Geef je over en we zullen zien wat de waarheid is."

Hij gaf zich gewillig aan Alcar over, doch voor hij zich concentreerde bad hij God, of hij de waarheid, de geestelijke waarheid, zou mogen ontvangen. Het kwam er nu op aan om zuiver te zien, niet alleen voor den zieke, om wien het ging, doch ook voor deze arme vrouw, die reeds zulk een vreeselijken angst had doorgegaan door hetgeen men haar gezegd had. Hij smeekte om kracht voor zijn leider, opdat deze, door hem als zijn instrument te gebruiken, haar de zuivere waarheid in alles zou mogen geven. Naast zich hoorde hij Alcar eveneens bidden en om kracht vragen.

De vier helderzienden moesten eens weten hoeveel kwaad hun werk reeds gedaan had en hoe voorzichtig zij met hun gaven moeten zijn. De arme vrouw verkeerde in een zoo groote zenuwspanning, dat zij, wanneer deze nog lang duurde, zeer zeker nog eerder zou overgaan dan haar echtgenoot.

Na zijn gebed viel hij in trance en in dezen toestand werd de sluier, welke de waarheid bedekte, voor hem opgelicht. Toen hij mocht zien, hoorde hij Alcar zeggen: „Vertel haar, wat je ziet." Hij verzocht haar eerst alles op te schrijven wat hij zeggen zou en vervolgde toen:

„Luister, mevrouw. Ik zie 1 December voor me; achtereenvolgens zie ik alle data van December aan mij voorbijgaan. Het lijkt haast een film. Nu zie ik Januari en ook zie ik uw echtgenoot, die er nog gezond uitziet, terwijl hij, volgens het zeggen van de helderzienden, reeds gestorven had moeten zijn. In Januari zie ik ook niets gebeuren, maar uw man zie ik wel. Telkens wordt mij getoond, hoe het met hem is. Nu komt Februari aan de beurt en de eerste week gaat langzaam aan mij voorbij. Acht Februari staat de film stil. Dit beteekent iets. Nu zie ik uw man ziek, hij ligt te bed; maar maakt u zich niet ongerust, de film gaat weer draaien. Tien, twaalf, veertien, zestien Februari; nu zie ik, dat hij weer beter is. Het was slechts een kleine ongesteldheid. Nu is Februari voorbij. Ik zie vier Maart,

achtereenvolgens de overige dagen van deze maand. April. Nu gaan de dagen en de maanden steeds sneller voorbij. Niets, niets gebeurt er. Nog steeds zie ik uw man naast u, frisch en gezond. Ook de maand November gaat aan mij voorbij en het is nu een jaar later dan de datum, waarop u weduwe had moeten worden, doch ik zie, dat het nog niet zoover gekomen is. De film wordt opgerold, mevrouw; mijn leider zegt, dat dit voldoende is. Alles is voorbij. Ik zie niets meer en u kunt weer gelukkig zijn."

Doch de dame wist niet wat zij er van denken moest. Zij had ook bitter weinig opgeschreven; alleen: 8 Februari. Zij keek André aan, maar zei niets en hij voelde, dat ze hem niet geloofde. Hij stond hier als een tegen vier en wien moest zij gelooven? De anderen konden in haar oogen ook gelijk hebben en daarvan scheen zij overtuigd te zijn. Het was een onhoudbare toestand voor hem en Alcar zei: „Maak er een eind aan, mijn jongen. Het heeft voor haar geen waarde en al zien wij nog zoo veel, het helpt ons niets."

„Luister eens, mevrouw, u kunt denken wat u wilt en aannemen wat u verkiest, maar ik verzoek u vriendelijk: schrijf mij alles, wat er ook met uw man gebeuren zal. Het is voor mij van zeer veel belang te weten wie hier goed gezien heeft."

„Ik beloof u dat."

„Dan zal ik u vertellen, wat er gebeurd is.

Wat de andere helderzienden telepathisch van u overnamen heeft met echte helderziendheid niets te maken. Echt zien, mevrouw, is doorgeven wat we van onze leiders ontvangen. Wij moeten ons sterk concentreeren om zuiver datgene te kunnen ontvangen, waarmee onze leiders ons verbinden. Wanneer mijn leider mij niet had gewaarschuwd voor uw sterk concentratievermogen, dan zou u mij ook beïnvloed hebben en had ik eveneens verkeerd gezien. Wat ik gezien en u verteld heb neem ik als waarheid aan.

Het zal niet spoedig gebeuren, dat men mij beïnvloedt, mevrouw. En waarom niet? Omdat ik nooit zal trachten bewijzen te geven door telepathie, d.w.z. door het overnemen van gedachten. Zooals ik u zeide, is dit geen zien, doch alleen aanvoelen. Een hel-

derziende moet zeker weten, of de indrukken, welke hij ontvangt, van zijn leiders dan wel van stoffelijke menschen afkomstig zijn. Dit moeten we uit elkander kunnen houden, want hierin schuilt het groote gevaar. Vooral bij ziekte is het noodig de telepathie absoluut uit te schakelen en alles te controleeren wat onze leiders ons geven. Dit mag immers niet verkeerd zijn. Voelt u, hoe gevaarlijk het is? Wanneer we dat niet doen, zal ons zien zeer gevaarlijk worden voor degenen, die bij ons om raad komen. Ziet u nu zelf het gevaar niet in van hetgeen die menschen u verteld hebben? Misschien nog niet, omdat u mij niet gelooft, maar later zult u aan mijn woorden denken, aan alles, wat ik u nu gezegd heb.

Uwe vriendin kent mij reeds lang en zij weet, dat ik eenvoudig wil zijn en slechts als instrument wil dienen. Ik ben geen dweper, mevrouw. Het gaat mij er alleen om u te helpen met alles wat in mij is. Alles, wat wij in een geval als het uwe zien, moet geestelijk zijn. Dit zegt mij, dat een leider, een geest, een van onze helpers dus, door wien we alles doen en van wien we alles krijgen, ons moet bijstaan. Ik zeg u dit alleen, omdat ik op mijn leider bouw; dat beteekent, dat alles waar is, wat hij u gegeven heeft, omdat hij mij steeds het zuivere in alles geeft. Maar ook, omdat hij nooit den spot drijft met de gezondheid van een mensch, welke hem heilig is. Ik vind het vreeselijk voor u, dat men u zoo van streek heeft gemaakt. De helderzienden, die daaraan schuld hebben, weten zelf niet goed meer of ze in zuiver contact met hun leiders zijn, anders hadden ze u dit nooit mogen vertellen. Een hoogere geest, die in het licht is, zal zooiets niet doorgeven. En al ware het de waarheid en waren de gegevens ook betrouwbaar, dan nog zou ik u nooit gezegd hebben, dat u spoedig weduwe zou worden. En wanneer deze menschen durven beweren, dat zij het zien, dan spreken zij onwaarheid en schakelen hun leiders uit. Wij mogen nooit vergeten, dat wij werktuigen zijn en wij moeten oppassen, dat onze eigen gedachten niet op den voorgrond komen, niet naar voren dringen. Dit is een zware taak voor de media. Elk medium werkt met een geestelijken dokter, maar dien hebben zij in dit geval uitgeschakeld. En

168

wanneer de helderziende niet eerlijk blijft, ik bedoel, wanneer hij geen verschil kent tusschen helderziendheid en telepathie, dan wordt onherroepelijk alles een mislukking. Dan geeft hij u bewijzen van datgene, waarvan uw gedachten vol zijn. Begrijpt u nu, mevrouw, hoe eenvoudig alles is? Wanneer u niet door uw angst, uw man te zullen verliezen, deze vier menschen beïnvloed had, dan zouden ook zij u andere mededeelingen hebben gedaan. Zoo werd deze angst u noodlottig. De helderzienden namen uw gedachten over en meenden dat ze goed hadden gezien. Daarvoor moest ik waken. Uw gedachten hadden mij op een dwaalspoor kunnen brengen; daarom houd ik gedachten, welke naar mij toegezonden worden, van mij af. Voelt u, wat ik bedoel, mevrouw?"

„Ja, ik begrijp u.”

„Ik zal u nog een prachtig bewijs van mijn leider vertellen. Eenigen tijd geleden kwamen — op een Zaterdagmiddag — een heer en een dame bij mij en de heer vroeg of ik iets over de gezondheid van zijn vrouw zou kunnen vertellen. Om contact te krijgen nam ik haar hand in beide handen, dan gaat mijn leider zien en geeft mij het geziene door. Wij controleeren dit drie keer, want dit is noodig om telepathisch overnemen van gedachten, waarvan men zich vaak niet bewust is, uit te schakelen. Ik ontving de mededeeling, dat zij aan het rechteroor doof was en op hetzelfde moment werd het stil aan mijn rechteroor.

Daarna zag ik haar inwendig en toen volgde de derde contrôle; dan zegt mijn leider mij of ik goed gevoeld en gezien heb. Deze contrôle passen wij op onszelf toe en wanneer mijn leider zegt, dat het goed is, dan kan ik er van op aan, dat alles, wat ik gezien heb, juist is. Ik vertelde die dame dan ook, dat ze rechts doof was en ze gaf toe, dat het zoo was. Ze vond het prachtig, maar dit was nog niet alles. Ik moest haar helpen en magnetiseerde haar oor vijf minuten. Gedurende den tijd, dat ik haar behandelde, liet mijn leider mij zien, dat het abces in haar oor Maandagmorgen, om kwart voor negen, zou doorbreken, en zij dan genezen zou zijn. Ook dit vertelde ik haar, zonder aan mijzelf, noch aan mijn leider te twijfelen.

„We zullen zien, of het uitkomt,” zei ik.

Den volgenden dag — Zondag — dacht ik veel aan die dame. Wel zat ik in spanning, maar ik vertrouwde volkomen op mijn leider.

Het werd Maandag en in den morgen, kwart over negen, werd er gebeld en de echtgenoot kwam mij vertellen, dat alles precies gebeurd was, zooals ik gezegd had en dat zijn vrouw weer hooren kon. Hij vond het heerlijk en was zeer gelukkig, dat de voor-spelling was uitgekomen.

Deze menschen ontvingen wel een prachtig bewijs, niet alleen van het zuivere zien van mijn leider, maar ook van de spontane wijze van genezen.

Vele doctoren hadden, zonder succes, hun krachten aan haar gegeven en hier was in eenige minuten de ziekte van haar weggenomen. Vindt u dit niet prachtig? En dacht u dan, dat ik twifelen zou aan wat u nu gezegd is, terwijl ik reeds honderden bewijzen van de kunde en het zien van mijn leiders aan de menschen heb mogen geven? Neen, mevrouw. Ik vertel u dit, om u meer zekerheid te geven en meer vertrouwen in hetgeen u is medegedeeld, want het gaat hier om uw rust. Ik vind het onverantwoordelijk, dat de andere helderzienden u hebben medegedeeld, dat uw man van u zal heengaan. Het is onvergeeflijk, te durven zeggen: „Weet u, dat u spoedig weduwe wordt?” En wanneer het ook werkelijk zoo ware, dan nog is het niet noodig u dat maanden van te voren te voorspellen. Ik voel uw angst en begrijp uw toestand zoo goed. Ik kan mij niet indenken, dat een dergelijke mededeeling van „gene zijde” afkomstig zou zijn. Dit is geen helpen, maar afbreken. Het pleit niet voor hun menschenliefde. Wij hebben onze gaven ontvangen om de menschen, die tot ons komen, te steunen. Maar in plaats van u te helpen en te steunen, heeft men u onnoodig een grooten angst bezorgd, welke nog twee lange maanden zou moeten duren. O, mevrouw, zet dien angst toch van u af. Geloof me, het komt niet uit wat ze voorspeld hebben. Bid, dat God u mijn overtuiging moge schenken, bid veel; u kunt het zóó niet uithouden. Het gebed zal u troost geven en u helpen. Ik kan

170

niet meer voor u doen en andere bewijzen kunnen u niet gegeven worden."

André ging heen en buiten gekomen voelde hij zich opgelucht, omdat hij zijn lieven leider naast zich zag, die hem zei, dat hij goed gesproken had.

„Je hebt je best gedaan, mijn jongen, maar ik vrees, dat zij door onze gegevens niet te overtuigen is. Wees echter niet ongerust, alles zal uitkomen, zooals ik het je heb laten zien. Ik zal je vertellen waarom het uitkomt.

Ik wist van te voren waar het om ging. Hun gedachten bereikten mij en je weet, dat ik die kan opvangen. Ik zag alles en zorgde, dat ik onmiddellijk contact kreeg met mijn meester. Ik kon het je op dat moment niet zeggen, doch mijn meester liet het mij zien. Omdat het iets geestelijks betreft, mocht ik het hem vragen. Zoo gaf ik het jou en jij gaf het haar. Dit is de groote keten, waarvan wij allen schakels zijn. Mijn meester ziet het en kan de waarheid geven. Mijn vraag en mijn gedachten bereiken bliksemsnel degenen, die het weten kunnen en gaan vervolgens tot God omhoog, daar alles, wat geestelijk is, door Zijn hulp gegeven wordt. Wees steeds bereid het te ontvangen. Bid veel om wijsheid, waarheid en kracht. Je ziet, ze worden ons gegeven, omdat wij om geestelijken steun, vrij van stoffelijke belangen, vroegen. Vraag daar steeds in allen eenvoud om."

Een maand ging voorbij en André hoorde niets. Het geval liet hem geen rust. December was voorbij; de fatale tijd, waarin de man zou overgaan, was aangebroken. Hij kreeg echter geen bericht. Toen belde hij de vriendin der dame op en ontving het geruststellende antwoord, dat alles nog goed ging. Zij begon aan de fatale voorspelling te twifelen en zei, dat zij al dadelijk voor zijn uitspraak gevoeld had.

Januari ging voorbij, nog hoorde hij niets. Den achtsten Februari belde hij weer op, maar men kon hem niets zeggen. Eindelijk, in Maart, kreeg hij een schrijven, dat luidde:

„Waarde André.

Volgens mijn belofte van laatstleden najaar, ten huize van mevr. V., zend ik even bericht, dat ge, wat den gezondheids-

toestand van mijn echtgenoot betreft, toch blijkbaar goed gezien hebt. Hij slaapt wel heel veel, maar verder zijn er geen veront-
rustende symptomen. Indien een der helderzienden gelijk heeft
met het getal drie, dan zou dit *over drie jaar* kunnen beteekenen.
Ge kunt mij niet rechtstreeks schrijven, daar mijn echtgenoot
natuurlijk niet van mijn onderhoud met u op de hoogte is.

Met vriendelijke groeten,

B. v. H."

Alcars voorspelling was weer uitgekomen. Waarom moest men
zich nu aan fantasieën, welke kant nog wal raakten, overgeven?
Omdat een der helderzienden het getal drie genoemd had, moest
er „over drie jaar” iets gebeuren!

Menschen, die hun verbeelding vrij spel laten, zijn niet te
helpen.

In het begin zijner ontwikkeling had Alcar gezegd: „Je zult zien,
wat ik je wil laten zien,” hetgeen toch wel bewijst, dat een me-
dium zelf niets kan doen. Het groote vertrouwen van een me-
dium in zijn leider, de wil om alleen als instrument te dienen,
zullen het voor fouten en verkeerde berichten behoeden. In het
bijzonder moeten zij, die de gave van genezen bezitten, zich daar-
voor wachten, daar de dood er mee gemoeid kan zijn. Deze media
dragen een zeer groote verantwoordelijkheid. Alcar zei tegen
André: „Eenvoud is de kracht van deze groote gave. En dan:
Waarheid boven alles. Geen gebruik maken van telepathie om
de menschen door hun eigen gedachten te overtuigen. Ziehier
het groote gevaar van zien. En wordt niet ijdel, want dan zou je
binnen zeer korten tijd verloren zijn, hoe groot je gave ook moge
zijn, omdat je geen zuiver onderscheid meer zou kunnen maken
tusschen hetgeen ik je geef en je eigen gedachten. Het is je
niet mogelijk een gedachte in licht te zien, wanneer ik je niet
help. Wees voorzichtig, wanneer je voor groote dingen komt te
staan, omdat er menschenlevens mee gemoeid kunnen zijn.
Naar ons luisteren, dat is de hoofdzaak voor allen, die deze gave
bezitten.”

Eens werd hij bij een jongen van acht jaar geroepen en toen hij

er eenige keeren geweest was, zei Alcar, dat hij hem niet meer helpen mocht. Hij luisterde niet en dacht: „Waarom mag ik hem niet meer helpen? Het kind gaat toch vooruit?” Toen hij zich niet aan de waarschuwende stem stoorde en toch nog een keer naar hem toegegaan, zei Alcar: „Je moet luisteren, André. Je deed net, alsof je mij niet hoorde, maar je zult niets doen buiten mijn wil. Dit kind gaat over en om je alle onaangenaamheden te besparen trek ik je terug. Er is een dokter bij den jongen en dat is voldoende. Wij kunnen daar niets meer doen, ons werk is afgelopen. Leer hieruit en doe alles, zooals ik het wil, hoe vreemd dit je ook moge schijnen. Ik zie door alles heen en heb met alles mijn bedoeling.”

Veertien dagen later ging de kleine over en Alcar sprak: „Je ziet, mijn zoon, dat het uitkomt. Wij, aan onze zijde, zien door alles heen. Door groot vertrouwen moet je den band, welke jou met mij verbindt, steeds sterker maken, totdat hij eens een liefdeband geworden zal zijn. Dan zul je werken, zooals ik het wil en dan kan ik je in alles helpen, al lijkt het je ook nog zoo gevaarlijk.

Blijf eenvoudig, dat zal je ontwikkeling ten goede komen. En vergeet nooit, dat je een werktuig bent, zooals allen, die deze gave bezitten.

Een ieder moet zijn eigen strijd strijden en zijn eigen weg vinden. Maar niet alleen in je daden, ook in gedachten. Hierover zal ik je iets vertellen. Dit geldt voor iedereen, want voor den een is die weg het pad naar de duisternis en voor den ander is het de weg, welke langs vele kronkelingen naar Gods Licht voert.

Ik heb je reeds zoo dikwijls gezegd en zoo vaak uitgelegd hoe moeilijk die weg voor je kan zijn.

Gij, aardbewoners, die uw werk te verrichten hebt, gij, die den weg naar het Licht zoekt en den heiligen wil, om het goede te doen, in u draagt, ik zeg u vanaf deze zijde, dat gij nog zoo dikwijls dwaalt en zoekt en dat uwe wegen nog vol kronkelingen zijn.

Maar hoe zal de weg van degenen, die het groote licht niet zoeken, aan wel zijn? Zijn dat geen arme menschen. Velen dwalen

en zoeken. Ik zeg dit niet als een verwijt, want wij, aan onze zijde, weten, dat ge dolen zult en dolen moet. Want wanneer ge eenmaal den weg naar het licht bereikt hebt, dan behoort ge tot een der onzen en dan hebt ge met het aardse leven afgedaan. Dit dolen is niet een opzettelijk langs verkeerde wegen gaan. Neen, het is meer een afdwalen der gedachten van den goeden weg.

Niemand belet u te denken wat ge wilt. Zoo kunnen uw gedachten in een verkeerde richting uitgezonden worden, dan doolt ge en ge weet dat vaak niet eens. Maar wanneer ze in de goede richting gaan, dan zult ge gelukkig zijn en het ons gemakkelijk maken u te bereiken.

En zijn de menschenlijke gedachten wel altijd goed? Zit er niet in u allen een drang naar het kwade, naar het slechte? En is er, als ge zulk een gedachtenbeeld gevormd, dus uitgezonden hebt, niet iets, dat u van den verlichten weg naar het goede afvoert? Is het dan zoo vreemd, dat ik op deze wijze spreken moet? En doe ik dat niet om je te helpen den rechten weg te blijven volgen en je, door reine gedachten bezielde, te blijven geven voor het goede? Is het dan wreed, wanneer ik tot een ieder zeg, dat ge, ondanks uw goeden wil om den weg naar het licht te volgen, doolt? En dan, wanneer gij, die het hoogere wilt, reeds zooveel moeite hebt met u zuiver af te stemmen, u een met ons te maken, hoeveel moeilijker is het dan niet om den weg van het licht te volgen. En hoe oneindig moeilijker moet het dan niet zijn voor hen, die niet met geheel hun ziel den weg naar het hoogere willen bewandelen. Wij, bewoners der geestenwereld, roepen u toe: Gij allen, die op aarde leeft, weest niet alleen voorzichtig met uw daden, maar ook met uw gedachten. Want de gedachten, die je uitzendt, zijn als wolken zoo groot en vooral je slechte gedachten rollen als zwarte massa's langs en over de aarde. Ze zijn ondoorzichtig en voelen koud, klam en vuil aan. Dit maakt u menschen, angstig, wanneer ge in zoo'n zwarte wolk terecht komt. Wanneer ge die zwarte massa's ziet schrikt ge hevig. Dan zullen, wanneer ge dit zuiver hebt gevoeld, uw eerste gedachten zijn: Hoe kon ik zoo denken? En het is noodzakelijk,

dat ge u dit afvraagt. Dan komen er lichtende gedachten over de zwarte wolken en verlichten die door hun glans. Dat is het goede, dat ge innerlijk draagt en waarmede ge op het geestelijke zijt afgestemd.

Uw zuivere gedachten werpen dan hun lichtschijn op de donkere en verlichten dan al dat duistere, maar dan komen toch nog steeds van die donkere gedachten, van dat zwarte, te voorschijn, totdat het licht, het licht van het goede, ook dat heeft weggevaagd.

Zulke slechte gedachten kunnen als zwarte wolken een ander omstuwen en vernietigen.

Maar gelukkig zijn er ook de schitterende stralen, welke vanuit het diepste des harten naar God gaan. En liggen er tusschen die blauwe, witte en gouden stralen geen duizenden nuances? Wanneer een donkere wolk door deze heilige kleuren, dit licht van het goede, beschenen wordt, dan hebt ge weer een kromming van den weg achter u en kunt ge moedig voorwaarts gaan. En langzaamaan zullen alle donkere gedachten voor het goede wijken.

Dit is dan uw strijd om het hogere te vinden. En al denkt gij vaak, dat ge het licht bezit, toch zeg ik u vanaf deze zijde, ge doolt en ge zoekt nog zoo dikwijls. Vergeet dit nooit, mijn zoon, want het is niet goed, dat er zwarte gedachten zijn en daarmee bedoel ik niet alleen gedachten, die onrein en slecht in je oogen zijn, maar ook die van hoovaardij, van ijdelheid en waan. De gedachten van het godmenschje. De drang om sensatie te geven, de drang om iets te willen zijn, wat je toch niet bent. Al deze gedachten, die ook donker zijn, mogen niet van je uitstralen.

Donkere, slechte gedachten kunnen zoo oneindig veel onheil stichten. Denkt hier steeds aan, gij allen, die aan uzelf moet werken, uzelf moet leeren kennen en vergeet niet, dat juist zulke booze gedachten dien Eenen omringd, dien Eenen gekruisigd hebben; de groote figuur, den eenvoudigen mensch, voor wien wij ons in deemoed moeten nederbuigen.

Al die donkere wolken pakten zich samen boven het hoofd van Gods Zoon. Maar toen men Hem gekruisigd had, scheurde boven

Golgotha de zwarte wolkenmassa vaneen en Gods Heilig Licht vertoonde zich aan den Hemel.

O, menschenkind, wanneer binnen in u duisternis heerscht, vouw dan de handen en bedenk, dat ge in deze duisternis den weg naar God moeilijk zult kunnen vinden. Vouw de handen, buig het hoofd, dank Hem voor Zijn gaven, bid, dat Hij u, door de donkere wolken heen, den weg naar het Licht moge wijzen en dat dit, nog tijdens uw aardsche leven, van u moge uitstralen, omdat de wereld het zoo noodig heeft. Ook wij zullen u dan in alles helpen, vergeet dat nooit. En wanneer het dan licht in u geworden is, moet ge God smeeken om dat licht voor altijd in u te doen schijnen. Geve God, dat deze woorden, welke uit het diepst mijner ziel kwamen, u de kracht mogen schenken, om steeds het hoogere te willen doen. Vraag Hem, dat blauwe, dat witte en dat gouden licht steeds in uw ziel te doen schijnen, opdat het ook anderen, die tot u komen, moge verlichten en het hen nader brenge tot Gods Eeuwig, Heilig Licht.

Mijn lieve jongen, wanneer ge alleen zijt, geheel alleen en het hoofd deemoedig buigt, vraag dan jezelf af of je elken dag meer licht gaf dan duisternis. Maar zeg ook, dat je geestelijk wilt stijgen, zeg het eerlijk in jezelf. Voel dit goed aan en zeg dan: „Vandaag was ik beter dan gisteren. „Bid God om hulp en zeg, dat je morgen beter wilt zijn dan heden. Verheerlijk jezelf niet, maar schat je ook niet te laag. Onze Vader weet alles, ziet en begrijpt alles. En wanneer ge dan met geestelijke vragen tot ons komt, dan kunnen wij omhoog, tot onze meesters gaan, opdat wij door hen de waarheid zullen ontvangen en doorgeven.

Media, gebruikt uw gaven in liefde tot God. Dan zal de wereld door uw hulp, uw kracht en uw liefde vooruitgaan, het spiritualisme steeds meer verbreid en de menschheid op den weg naar het Licht gebracht worden.”

HOOFDSTUK IX

Zwarte magie

ANDRÉ ontving onderricht in de occulte verschijnselen; zoowel in de mooiere, hoogere krachten, als in de donkere machten. Alcar wilde dit, opdat hij zich in deze wereld tegen alles zou kunnen wapenen.

„Ik zal je nu iets over zwarte magie meedeelen,” zei zijn leider. „Daarover wordt veel gesproken, maar slechts weinigen weten, hoe zij zich tegen deze gevaarlijke kracht moeten weren. Zij is vooral gevaarlijk op ons terrein, daarom zal ik je het noodige leeren, om te kunnen onderscheiden wat op je afgezonden wordt. De mensch kan onder invloeden worden gebracht, die direct tot krankzinnigheid leiden. Dit moet een ieder, die de occulte verschijnselen onderzoekt, weten, om zich daartegen te kunnen beveiligen. Luister goed, mijn zoon, ik zal trachten het je duidelijk te maken.

Magie bestaat uit witte en zwarte magie. De uitoefening van zwarte magie is onder de Europeanen niet, althans weinig bekend. Dat ligt aan de raseigenschappen der volkeren. Men hoort dan ook in de Tropen, in Indië, veel meer van „Zwarte kunst” dan in Europa.

Voor zwarte magie zijn bepaalde eigenschappen noodig, bepaalde karaktereigenschappen en een bepaalde omgeving. Zij valt, in de eerste plaats, uiteen door wilsconcentratie, in de tweede plaats, door mediumschap, voorts door materiele of geestelijke ontwikkeling en ten slotte door de kracht van dengene, tegen wien zij gericht is. De zwarte magie kan, in haar volle kracht, alleen gericht worden tegen personen van het blanke ras en, in zwakkeren vorm, ook tegen een ander gekleurd ras. De blanken zijn dus het sterkst vatbaar voor de zwarte magie, als gevolg van hun geestelijk leven, door hun constitutie en, vooral, door hun levensomstandigheden. Het concentreeren van den wil

is niets anders dan het overheerschen van den geest, dat wil zeggen, dat de sterke wil vast gericht wordt op het doel, waarvoor men hem wenscht te gebruiken. Iedere gedachte wordt geschapen, is dus iets persoonlijks en daarom ook reëel. Zoo is het concentratievermogen een verzameling van krachten. De wilconcentratie is het doelbewust scheppen uit de gedachtenkrachten, welke in voorraad zijn. Men zendt doelbewust gedachten naar een persoon of personen uit, met den drang, dezen kwaad te doen.

Dit doel kan in zeer sterke mate worden bereikt, maar de media-mieke gave is een vereischte, om als overbrenger van dezen krachtenvoorraad te kunnen dienen.

De zwarte magie heeft als aanhangers geesten van lagere orde; dat zijn de ongelukkige geesten, die direct onder de macht staan van hen, die de wilconcentratie beheerschen, waardoor deze alles kunnen bereiken. Zij schakelen zich dan uit en kunnen verschillende zoogenaamde wonderen verrichten, welke ontstaan door sterke wilconcentratie en het beslagleggen op de gedachten van degenen, die zij als werktuig willen gebruiken. Dit is hun mogelijk, omdat geesten van lagere orde geen eigen wil of bestaan hebben.

Deze ongelukkige geesten behoorden tot onontwikkelde rassen en zijn het gemakkelijkst voor hun doel te gebruiken. Zij blijven aan het land, aan de omgeving, waarin zij gewoond hebben, hangen, daar zij daar niet vandaan wenschen te komen. Vooral de oude, zwarte geesten, die daar eenmaal als vrijen woonden, haten de Europeesche indringers. Zij zijn gemakkelijk te lokken en te dwingen. De magiër kan het den geesten alleen door zijn uittreding mogelijk maken voorwerpen op te heffen, omhoog te slingeren, af te breken of aan te raken, ja, zelfs zwevende te maken. En niet alleen voorwerpen kunnen op deze wijze tot zweven worden gebracht, maar ook de zwarte-magiër zelf, daar hij met het materieele lichaam verbonden blijft en door absolute wilsuittreding er in slagen kan, zijn fluïde zoo te verdichten, dat het voor ons, geesten, zichtbaar is, hoewel het voor het stof-felijke oog onzichtbaar blijft. Hij heeft dan zijn helpers alleen

noodig, om andere invloeden af te houden van het werk, dat hij verrichten wil.

Waarom kunnen Europeanen nu eerder door deze krachten beïnvloed worden dan inlanders? Ten eerste, omdat blanken, die te midden van inlanders leven, spoedig aan degeneratie onderworpen zijn, die hen vatbaar maakt voor slechte invloeden.

Ten tweede, omdat de Europeesche wil verzwakt wordt door klimatologische omstandigheden, hetgeen voor de blanken in de Tropen zeer gevaarlijk is. Ten derde, omdat hun lichaamsgesteldheid, door verzwakte zenuwen van dien aard is, dat zij spoedig ontvankelijk zijn voor de beïnvloeding van booze geesten. Ten vierde, omdat de blanken niet op strijd berekend zijn en in Oostersche landen meestal minder hulp van geestelijke zijde ontvangen dan in Europa, wijl zij daar niet gemakkelijk te bereiken zijn, wat ook weer een gevolg van hun gedrag is. Zwarte magie kan echter te allen tijde opgeheven worden en wel door:

A. Wilsconcentratie van den persoon of de personen, die aangevallen worden. Dit kan alleen door goede helderzienden met betrouwbare leiders gecontroleerd worden.

B. Zich te onthouden van alcohol, kaartspel, rooken, bespottling van den Godsdienst en verschillende vergripen.

C. Kalm te leven en het goede te doen.

D. Veel te bidden, op het erf, vóór de woning, een kruis te plaatsen en in huis wierook te branden.

Ziehier datgene wat je weten moet, want hoewel je er in Europa niet veel last van ondervinden zult, moest ik je toch voor deze slechte krachten waarschuwen, want wanneer zulke mensen, die met „zwarte kunst” omgaan, naar Europa mochten komen, dan zouden zij wonderen kunnen verrichten, welke op spiritische verschijnselen gelijken, maar in werkelijkheid niets daarmede te maken hebben. En dan zouden degenen, die zoiets meemaken, op bijzondere wijze tegen slechte invloeden beschermd moeten worden.

Alleen zij, die onder de leiding van hun hogere beschermers

staan, kunnen door deze intelligenties achter de waarheid komen.

Anders zouden zij zeer zeker meenen met echte occulte verschijnselen te doen te hebben. Dit is het groote gevaar voor menschen, die het onderscheid tusschen spiritische verschijnselen en zwarte magie niet kunnen constateeren, waardoor het spiritisme vaak een minder gunstigen naam gekregen heeft. Het was mij vergund je dit te zeggen, mijn jongen. Tracht het goed te begrijpen, opdat je tegen deze machten gewapend moogt zijn.

De zwarte magie voert den mensch omlaag, maar de witte magie voert hem omhoog en verbindt hem met leiders en geesten, die omhoog willen, dus trachten God te naderen."

HOOFDSTUK X

Crematie en begrafenis

ALCAR had André beloofd, dat hij hem eens op een reis naar een crematorium zou mogen vergezellen, waar zij dan een crematie zouden bijwonen.

„Maar,” had Alcar gezegd, „ik moet je eerst nog van eenige toestanden en occulte verschijnselen op de hoogte brengen, dan is je geesteslichaam beter bestand tegen alle droevige emoties, welke je op die reis zult moeten doorstaan.”

Nu verlangde hij naar dien tocht met Alcar, want hij hunkerde naar wijsheid en er was een drang in hem, om alles te weten wat met het leven na den dood verband houdt. Dit interesseerde hem bovenal en hij wilde er alle aardsche genoegens voor laten varen. De gedachten aan het Hiernamaals namen een groot gedeelte van zijn leven in beslag. Wat Alcar beloofde kwam hij steeds na. Nooit stelde hij hem teleur, op hem kon hij bouwen. De band tusschen hen beiden was reeds zoo sterk, dat hij precies wist, wanneer Alcar naar zijn huis in de sferen zou gaan, waar hij zoo gelukkig is.

Vaak zei hij: „Toe, Alcar, ga nu naar uw mooie huis, naar dat mooie licht, ik zal niets doen. Ge kunt gerust gaan en zult, evenals ik, moe zijn van al het werk.” Maar dan antwoordde Alcar, dat hij niet moe werd.

„De stoffelijke mensch wordt spoedig moe, maar de geest niet en eenmaal zal hij zelfs zoover komen, dat hij tegen alles bestand is. Dit hangt weer van de hoogte zijner geestelijke ontwikkeling af.”

Daarover liep André dan weer na te denken, want alles wat Alcar hem leerde verwerkte hij innerlijk, omdat hij het goed begrijpen wilde. Hij hield zoo innig veel van zijn leider, want Alcar was zoó goed voor hem en week haast nooit van zijn zijde. Hij vertelde het wel eens aan moeder, wanneer Alcar een enkele

maal naar zijn huis in de sferen was gegaan, maar dan liep zij weg. Dat was te veel voor haar, zoover kon zij niet denken. Zij vertelde het dan aan vader, maar ook hij kon het niet begrijpen. „Toch is het zoo, moeder, Alcar is naar zijn huis in de sferen en ik mag in dien tijd niets doen; anders trek ik verkeerde invloeden naar mij toe.”

Maar moeder schudde het hoofd; zij was er wel van overtuigd, dat er geen dood is, maar dat de geesten huizen zouden hebben, neen, daar wist zij niets van af en zij kon zich zooiets ook niet indenken.

Alcar had hem verteld, dat hij in een huis tusschen de bergen woonde, met veel water, bosschen, bloemen, tuinen, vogels en andere dieren om zich heen. Maar moeder kon dit niet gelooven, het was te veel voor haar oude hoofd.

Op een middag verraste Alcar André met de mededeeling, dat hij zich den volgenden dag gereed moest houden voor een tweede reis naar de sferen.

„Wij gaan 's morgens, André; zorg dat ge vrij zijt, want hetgeen wij zien zullen zal in de morgenuren plaats vinden.”

Na de ontvangst van dit bericht voelde hij zich dadelijk rustig en kalm; de spanning der laatste dagen was geheel geweken.

Den volgenden morgen was hij om tien uur op zijn kamer. Vader en moeder had hij verzocht daar niet te komen. Hij mocht niet gestoord worden, wie er ook kwam, en zou uit zichzelf wel weer beneden komen.

Nadat hij zich te bed gelegd had, begon al spoedig die vreemde gewaarwording weer over hem te komen. Wanneer hij uittrad, werd hij altijd koud vanaf den onderkant zijner voeten. Daarin kreeg hij dan een gevoel alsof het leven er uit verdwenen was. Op seances gebeurde het zoo vaak, dat zijn geest naast zijn lichaam stond en wanneer hij dan later uit den trance-toestand ontwaakte, kon hij zich alles herinneren en wist precies, wat hij gezien had. Als geest had hij zichzelf zien zitten en ook zag hij, welk licht hij uitstraalde. Wanneer hij was uitgetreden was dit voor hem wel het grootste bewijs, dat het leven een voortbestaan heeft. Hij kon alles zien; alleen was het licht anders dan

182

dat, hetwelk hij met zijn stoffelijke oogen waarnam. Later zou Alcar hem uitleggen wat de beteekenis daarvan was en hoe van „gene zijde” de verbinding met de menschen tot stand gebracht werd.

Wanneer deze gevoelloosheid tot boven de knieën gevorderd was kon men hem prikken en knijpen, zonder dat hij daar iets van voelde, daarna overviel hem een gevoel van slaap. Dit was voor hem het teeken, dat zijn geest het lichaam ging verlaten. Langzaam trok deze zich omhoog en wanneer hij voor de helft het lichaam verlaten had begonnen zijn gedachten minder helder te worden, totdat hij zich ten slotte geheel vrij gemaakt had. Alcar zei, dat dit langzaam kon geschieden maar ook gelijk een flits.

Zoo zakte hij ook nu dieper en dieper weg. Het rumoer op straat kon hij nog maar even hooren; het was, alsof het op verre afstand aan hem voorbijging. Tot zoover wist hij alles. Daarna werd het stil om hem heen en kon hij niet meer denken.

„Zie, mijn zoon,” waren de eerste woorden, welke, na het verlaten van zijn stoflichaam, tot hem doordrongen en tegelijkertijd zag hij zijn leider, die hem weer met vaderlijke liefde aan de borst drukte.

„Kom hier, mijn jongen.”

André schreide. Hij kon zich niet inhouden. Het waren geen tranen van verdriet, maar van geluk en een gevoel, dat niet te beschrijven is, doorstroomde hem. Tusschen hen beiden werd dan ook niet gesproken. Eerst moest hij kalm zijn en dat werd hij ook heel spoedig door de sterke kracht en de heerlijke magnetische uitstraling van Alcar. Wie hiermede omsluiert en omstraald werd moest wel kalm worden.

„Zoo, André, nu zijn wij weer samen in het Hiernamaals. Ik heb je opnieuw omwikkeld met mijn fluïde en je zult dus weer bestand zijn tegen alles wat wij dezen morgen gaan beleven. Kom, wij gaan maar dadelijk heen, dan zal ik je onderweg wel het een en ander vertellen. Wij zullen dezen morgen geen hogere gebieden betreden; alles wat wij zien zullen ligt in de sfeer der aarde. Je zult nu op aarde met je geestelijke oogen

waarnemingen kunnen doen, omdat je van je stoffelijk lichaam bevrijd bent en het zal je verbazen, dat alles voor je bestaat, zooals je het gewoonlijk met je stoffelijke oogen beziet. Het licht is evenwel veranderd. De aarde bezit nu een geheel ander licht. Dit is niet meer het licht van de zon, daar zij bij de stoffelijke aarde behoort en daar door stoffelijke oogen gezien wordt. Je weet, dat wij een crematie gaan bijwonen. Je geesteslichaam bezit nu zooveel kracht, dat het de ellende daarvan zal kunnen verwerken, zonder er onder te bezwijken. Zoo komt alles langzaam, beetje voor beetje, schrede voor schrede en zal je eens op eigen beenen kunnen staan, om je geestelijke werk op aarde te verrichten."

„Gaaf u dan heen, Alcar?"

„Dat niet, mijn zoon; maak je niet ongerust. Ik bedoel het anders. Je zult dan op aarde alles beter kunnen doorzien, zelf handelend kunnen optreden en mij niet steeds om raad behoeven te vragen. Ik kan dan rustig meer aan je overlaten, waardoor mijn taak verlicht zal worden."

„Bent u over me tevreden, Alcar?"

„Zeker, André, ik mag tevreden zijn, hoewel je dingen gedaan hebt, welke ik anders gedaan zou willen hebben. Je luisterde dan niet lang genoeg en sloot mij af. Je dacht dan, dat het goed was; doch ik had het anders bedoeld, anders willen doorgeven. Ik zag scherper dan jij en zoo konden wij de dingen niet voldoende controleeren. Daarom waarschuw ik je, jongen, handel nooit te vlug en wees vooral uiterst voorzichtig en niet voorbarig waar het genezingen betreft. Je zult dan voor veel leed gespaard blijven.

Veel media denken, dat het gemakkelijk is om onder contrôle te staan, doch ik zeg je, hoe meer je ontwikkeld wordt, des te gevaarlijker zal het voor je worden. Stel je alleen voor mij open. Je voelt mij, kent mij, hoort en ziet mij. Laat dus alles aan mij over. Ik doorzie alles en zal je er veilig doorheen leiden.

Voordat wij naar de crematie gaan zal ik je andere toestanden laten zien, daar je dan alles beter kunt begrijpen."

Al loopende en zwevende hadden zij zich nu al eenigen tijd over

pleinen en door straten voortbewogen. André herkende alles en wist precies, waar zij zich bevonden. Hij zag, dat de menschen verschillend licht om zich heen hadden en bemerkte, dat zij Alcar en hem niet zagen, wanneer zij tusschen hen door liepen. „Is het licht, dat om hen heen is, hun uitstraling, Alcar? Ik zie het bij sommigen heel helder en bij anderen weer niet.”

„Ja, André, je hebt goed gezien, zij stralen in meer of mindere mate licht uit en sommigen hebben in het geheel geen licht om zich heen. Dit hangt samen met de sterkte hunner geestelijke kracht.”

André zag vele arme menschen, maar ook velen, die kostbaar gekleed waren. Hij wees naar een man, die vlak naast hem liep en zeer armoedig gekleed was.

„Kijk eens, Alcar, welk mooi licht die arme man om zich heen heeft.”

„Goed opgemerkt, mijn jongen, het is prachtig licht, dat die mensch uitstraalt. Zulk licht is niet te koop; anders zou het er voor arme menschen treurig uitzien. Dit licht heeft hij zelf ontwikkeld, het is zijn eigen bezit.

Het is een groot geluk, dat we in de hogere wereld niet naar ons stoffelijk bezit beoordeeld worden; voor God zijn alle menschen gelijk. Wanneer men dit maar wilde begrijpen, dan zou de aarde spoedig van al het lage en slechte verlost zijn. Een bedelaar kan innerlijk zeer rijk zijn, terwijl de rijkaard geestelijk arm kan zijn en dan niets van dit mooie licht bezit. Geestelijke rijkdom heeft veel meer waarde dan stoffelijke eigendom en voor den arme, die dit licht bezit, beteekent dat veel meer dan geld, weelde en alle gemakken, welke men voor zijn aardsch geluk meent noodig te hebben.

Maar dat zien wij alleen. Aan onze zijde zien wij de uitstraling der menschen, welke zij zelf niet kunnen zien. Zij weten niet hoe hun uitstraling is; zij kennen hun eigen licht niet.

Toch zijn er onder de rijken gelukkig velen, die, goud om zich heen hebbende, toch ook goud in zich dragen; hiermee bedoel ik: innerlijk licht. Dit houdt verband met de taak, welke zij op aarde te vervullen hebben en hoè zij deze vervullen.

Men hoort vaak door minder met aardische goederen bedeelden over hun rijke medemenschen de opmerking maken: „Zij hebben het toch maar goed.” Maar ook deze rijken hebben hun zorgen en het leven is voor hen niet zoo gemakkelijk als het anderen wel eens toeschijnt, want de wijze, waarop deze stoffelijke rijkdommen beheerd moeten worden, brengt zware zorgen met zich.

Geef mij nu een hand, dan zullen we door deuren en muren heen gaan.”

André voelde zich onmiddellijk iets lichter worden; daarna zweefden zij eenige meters boven de hoofden der menschen en er was niets, dat hen tegenhield. Door alles, wat stoffelijk was, gingen zij heen.

„Dit is allen geesten mogelijk, André, ook den ongelukkigen, met dat verschil evenwel, dat de laatsten in het geheel geen licht om zich heen hebben en slechts afgaan op het geluid, dat tot hen doordringt. Wij daarentegen kunnen alles waarnemen.”

Zoo zweefden zij het eene huis in, het andere weer uit en zagen door alles heen.

André vond het zeer interessant.

„Wat zouden de menschen vreemd opkijken, Alcar, wanneer zij dit konden zien.”

„Het is mijn plan je veel te laten zien, opdat je een zuivere voorstelling zult krijgen van de manier, waarop wij ons voortbewegen. Ook zul je dan opmerken, hoe gevaarlijk het is, om seances te houden, welke niet zijn afgesloten door leiders van onze zijde, want een kamer is een open veld voor den geest. Dat zie je nu zelf. Alles komt daar op af en de geesten staan naast een mensch, zonder dat hij het weet. In deze toestanden kan de stoffelijke mensch zich zeer moeilijk verplaatsen, omdat hij niet verder ziet dan de muren, welke hem omringen.”

Zoo gingen zij steeds verder, totdat Alcar zei: „Ziezoo, hier zijn we, waar ik allereerst naar toe wilde.

Wij zijn nu toeschouwers en worden zelf niet gezien. Hier zullen wij blijven, althans voorloopig. Neem alles goed in je op. Wij zijn hier in een van de weelderig ingerichte vertrekken eener

villa. Kom, wij zullen eens zien waar de bewoonster is, ik ken haar reeds lang. Dit geval interesseert mij en nu wilde ik zien of de toestand nog dezelfde is gebleven. Ga gerust mee, voor ons behoeft men niet open te doen. Wij komen ongevraagd, of men het goed vindt of niet en gaan naar boven; daar zal zij wel zijn."

Het was druk in huis; veel bedienden, oude en jonge, liepen heen en weer.

„Je ziet, André, dat niemand ons ziet of voelt. Probeer het maar eens en geef dezen bediende een duw, je zult door hem heen gaan en hij zal dit niet merken. Een fijn besnaard mensch zou het zeer zeker wel voelen, omdat hij op geestelijke aanraking is afgestemd."

André gaf den bediende een duw, waardoor de man, naar hij dacht, zeker van de trap moest vallen. Hij liep echter rustig door.

„Zie je wel, André? Hij voelt niets. Roep nu maar eens, hij zal je ook niet hooren."

André schreeuwde zoo hard hij kon, de man hoorde niets.

„Zoo is de mensch in het algemeen. Toch is het gemakkelijk voor ons, hem te beïnvloeden, wanneer wij maar weten, hoe wij in zijn gedachten moeten indringen."

Veel kamers waren ze reeds doorgegaan en eindelijk bleef Alcar staan.

„Kijk, André, hier is de vrouw, die ik bezoeken wilde."

André zag, dat zij zich in een slaapkamer bevonden. Op een prachtig bed lag een nog jonge, zeer schoone vrouw en naast haar lagen drie hondjes, die begonnen te brommen, terwijl een van hen naar Alcar keek.

„Zie je dat, André? Het beestje ziet mij. Veel dieren zijn helderziend en dit hondje heeft een fijnere intuïtie dan zijn meesteres."

Alcar keerde zich nu van het bed af en het hondje zag hem niet meer.

Op het moment, dat het beestje hem gezien had, hoorde André de vrouw zeggen: „Stil, Mollie, stil, mijn schattekind. Wat is er? Kom hier! Tegen wien brom je? Wat zien je groote oogen?"

En het hondje kroop naar haar toe en likte haar de handen.
„Is zij niet mooi, André?”

Hij knikte bevestigend.

„Ja, zij is mooi, jongen. Zij is bekend om haar schoonheid en doet niet anders dan deze laten bewonderen. Zij voert niets anders uit en heeft slechts interesse voor zichzelf, haar honden, haar stand en haar moderne leven. Zij is mooi, zeer zeker, maar dit schoone schepsel bezit niets, dat maar eenigszins met het geestelijke te maken heeft. Er is niet de minste warmte in haar. Zij speelt piano, maar ook haar spel is koud. Nergens is maar een greintje gevoel in. Zij is een arm, nietig, grofstoffelijk wezen. Voor haar dieren is zij lief en goed, dat denkt zij ten minste.

Daarover zal ik je aanstonds nog iets vertellen, dat verband houdt met het leven in de sferen. Ons bezoek geldt evenwel niet haar, maar hoofdzakelijk haar moeder, die aan onze zijde leeft en die tracht haar te beschermen en van den slechten weg af te brengen. Ik zie haar nog niet, maar zij zal wel spoedig komen, want zij probeert alles om haar tot een ander leven te brengen. Wij zullen rustig nog wat wachten, daar wij allen tijd hebben voor het eigenlijke doel van onze reis. Zooals ik je zei, brengt de jonge vrouw haar tijd door met het verzorgen harer lichamelijke schoonheid. Zij is niet gehuwd, maar wordt onderhouden door iemand, die daar rijk genoeg voor is. Maar deze mensch lijdt zeer onder de koude van haar innerlijk wezen. Zijzelve denkt, dat zij het slecht heeft en haar gedachten zijn zoo intens op zichzelf gericht, dat zij ook niets anders ziet dan zichzelf.

Zoo leeft zij haar gemakkelijk, maar slecht leven en ik acht haar tot alles in staat. Het behoeft dus geen betoog, dat je met haar en hem diep medelijden moet hebben.

De man ziet niets anders dan het schoone kleed, dat haar innerlijk wezen verbergt.

Ik wil je nu iets met betrekking tot haar dieren vertellen. Wanneer zij eenmaal, bij het verlaten dezer aarde, eenig licht mocht uitstralen, dan zou zij, wanneer zij dit wilde, haar hondjes bij zich kunnen houden, daar dit in de sferen evengoed mogelijk is

als in de stoffelijke wereld. Gaat zij echter over in denzelfden toestand, waarin zij nu verkeert, dan zal zij de treurige onder-vinding moeten opdoen, dat haar geliefde diertjes niets meer van haar willen weten."

„Hoezoo, Alcar?"

„Dat zal ik je uitleggen. Je weet dat een dier, evenals een mensch, uit geest en stof bestaat, nietwaar? De mensch acht zich hooger dan het dier en dit is hij ook, maar toch zouden verscheidene menschen veel van de dieren kunnen leeren, wanneer zij vanuit dun diepste innerlijk, in zuiver aanvoelen, een vergelijking zouden willen maken tusschen hun eigen liefde en die der dieren.

Deze vrouw zou dan bemerken, dat haar honden zich tot die personen aangetrokken voelen, die hun ware liefde betoonen. Van dit alles weet zij echter niets en zij zal daarvan ook wel niets weten, voordat zij naar hier komt. Toch komt het daar straks op aan.

Het dier geeft zich geheel zooals het is, de mensch echter niet. Daarom zal het dier zich ook tot den innerlijk volmaakteren mensch aangetrokken voelen en onder diens invloed komen:

Aan onze zijde volgen zij den volmaakten mensch. Eens zal ook zij dit ervaren.

Ik heb je vroeger al verteld, dat ook ik mijn dieren heb, maar denk niet, dat zij om ons heen zijn. Toch leven zij in onze nabijheid; maar in een andere sfeer. God heeft ook hierin voorzien. Zijn Leiding en machtige Wijsheid zijn in alles merkbaar.

De dieren zien in hun sfeer, hoe hun meesters en meestereszen er in werkelijkheid uitzien. Deze vrouw zal later denken, dat de honden haar niet meer kennen, maar zij zien en voelen haar dan heel anders.

Wij zullen eenmaal de dieren, waarvan wij gehouden hebben, terugzien en je zult vreemde oogen opzetten, wanneer je hen te samen zult mogen zien.

In hun hemelsche rijk zijn alle soorten van dieren bijeen en zij leven daar in harmonie en in liefde voor elkander. Geesten, die in het licht zijn kunnen gerust tot hen gaan, hun zal geen

kwaad geschieden. Het is Gods bedoeling, dat al Zijn schepselen in vrede en harmonie met elkander zullen leven, maar het zal nog eeuwen en eeuwen duren, voordat dit op uw aarde het geval is.

De liefde is het heiligste wat God ons heeft geschonken. Zijn Schepping is geheel daarvan doordrongen. Zij is het hoogste, wat Hij in alles heeft gelegd, de Goddelijke Vonk: het begin der Volmaking. Ook de dieren voelen de warmte en de ware liefde, welke van een mensch kunnen uitstralen. Kan je dit begrijpen, André? Of moet ik het duidelijker uitleggen?"

„Nee, Alcar, ik begrijp het, want zooals ge me alles uitlegt en laat zien, krijg ik een zuiver beeld van Gods Liefde en Almacht."

„In alles is Leiding, mijn jongen; in alles ligt Gods heilige kracht.

Deze jonge vrouw wil haar hondjes voor zich alleen hebben en niemand mag de onschuldige diertjes aanhalen. Zij geeft meer voor hen uit, dan voor een harer ondergeschikten, die het zwaarste werk voor haar moeten doen. Alles uit eigenliefde, André. Nooit waardeert zij de goede zorgen van haar personeel. Het zou een zegen voor haar zijn, wanneer zij haar stoffelijk bezit verloor, want door al deze weelde gaat zij ten onder. Zij leeft niet met de stof, doch zij wordt door de stof geleefd, zooals zoovelen met haar, die nog op de aarde vertoeven. Werkelijk, het zou een geluk voor haar zijn, wanneer zij al haar aardse schatten verloor. En dit zie ik nog wel gebeuren ook.

Ieder huisje heeft zijn kruisje. Ook het hare zal wel komen. En zij zal het moeten dragen, of zij wil of niet. Zij kan haar leven veranderen, wanneer zij dat wil. Doet zij dit niet, dan zal zij dieper en dieper zinken. Straks zal ik nog meer over haar vertellen, maar ik zie nu haar moeder binnenkomen. Wees niet ongerust; zij kan ons niet zien, omdat zij ons licht niet bezit. Zij komt en gaat, doch meestentijds is zij hier, aan de zijde van haar kind. Ik zal je laten zien, hoe het kwaad zichzelf straft.

Deze moeder is nog niet lang over; pas kort geleden heeft zij de aarde verlaten, waar zij denzelfden weg bewandelde als

190

haar dochter nu. Ook zij was zeer schoon te noemen en zij heeft veel, zeer veel leed gebracht dáár, waar zij geluk had kunnen brengen. Ook zij speelde met de liefde en wie daarmee speelt zal zwaar gestraft worden, omdat de liefde Gods grootste scheping is. Grooter nog dan het heelal met al zijn planeten en sterren.

Zij spotte met alles wat Gods leven is en zooals vanzelf spreekt, heeft zij niet veel fraais voor haar kind achtergelaten en haar nooit iets aan innerlijke kracht gegeven. Hier wil ik even terugkomen op het geval van de twee broeders, die zich inspanden voor het uitvinden van ontploffingsmiddelen. Zooals de eene broeder den anderen beschermt, zoo tracht deze moeder haar dochter te beschermen. Beiden willen zij hun beschermelingen bevrijden uit de handen van het kwaad, dat hen omringt. De moeder is niet verder gezonken, toen zij aan onze zijde kwam. Dit heeft zij te danken aan de hulp van haar ouders, die haar weer beschermen. Ze begreep haar toestand heel goed en zag het vreeselijke er van in. Geheel verloren was zij nog niet. En toen zij tot inkeer kwam heeft zij God om vergeving gevraagd voor al het leed en al het kwaad, dat zij heeft achtergelaten. Het werd haar toegestaan te gaan waarheen zij wilde. Natuurlijk niet naar de hoogere gebieden, maar in haar eigen sfeer. Het is haar veroorloofd naar de aarde terug te keeren en alles in het werk te stellen om haar taak te volbrengen, haar dochter te bevrijden uit den toestand, waarin zij verkeert en waaraan zij, door haar wijze van opvoeden, zelf schuld heeft.

Door haar dochter in aanraking te brengen met alles, wat wereldsch en ijdel is, heeft zij haar bedorven. Reeds geruimen tijd tracht zij haar te beïnvloeden om dit losbandige leven vaarwel te zeggen. Maar je ziet, dat zij nog niet zoo-ver gekomen is. En zij zal haar doel in den eersten tijd ook nog niet bereiken. Je voelt zeker wel hoe zwaar de taak is, welke zij, na den stofelijken dood, op aarde moet vervullen; een taak, die zij zichzelf heeft opgelegd en die zij gaarne op zich nam, om de zonden goed te maken, welke zij in het aardse leven heeft bedreven.

Haar taak is een der zwaarste, welke door een geest op aarde

volbracht kunnen worden, want op alle manieren wordt de arme moeder tegengewerkt in haar streven om haar kind te verlossen. Overal volgt zij haar kind. Waar de dochter is, daar zien wij ook haar moeder. Soms wint zij terrein, maar dan verliest zij het weer bij groote stukken tegelijk. Zij strijdt niet alleen tegen den onwil van haar kind, maar ook tegen de lagere geesten, die het haar vreeselijk moeilijk maken. Velen van ons trachten haar moed in te spreken en zeggen, dat zij volharden moet. Dit doet zij dan ook, maar soms wordt het haar toch te zwaar en dan grijpen wij in en helpen haar, zonder dat zij ons zien kan. Wij zijn onzichtbaar voor haar, omdat zij niet op ons is afgestemd. Zoo ontvangt ook zij dan weer hulp van hogere geesten, die deze taak op zich genomen hebben. Alles wordt door Gods wijsheid geregeld.

Zij werkt nu onder den invloed van het hogere, daar haar sterk verlangen om goed te doen de hogere sferen bereikt. Zoo wordt er dus vanuit de sferen op aarde gewerkt. Wij wachten steeds tot het uiterste; dan grijpen wij in en onherroepelijk wordt gedaan wat wij willen.

Je hebt het gezien met mijnheer Waldorf. Tot op het laatste oogenblik moest hij in contact blijven met dat andere medium, wilden wij onze laatste kans niet verliezen om het van zijn voetstuk te kunnen neerhalen. Je ziet nu, André, wat stoffelijke schoonheid is, wat stoffelijk bezit beteekent. Niets dan koude, niets dan aardisch bezit. Door geestelijke oogen bezien natuurlijk. Koud is alles, wat in en om deze vrouw is. Haar stem, welke voor aardische ooren nu nog heel gewoon klinkt, zal eens een krijschen worden, een hard schreeuwen, waarvoor men zich liefst de ooren dichtstopt. Over dit alles is zoo eindeloos veel te vertellen en het is zeer zeker de moeite waard om onderzocht te worden.

Vertel op aarde wat je ziet, André, en hoe de toestanden hier zijn, wanneer een mensch zich vergeten heeft.

Zie, er is nu een dienstbode binnengekomen; zij schijnt iets niet naar haar zin gedaan te hebben, want hoor, ze wordt onbarmhartig afgesnauwd.

Is het niet vreeselijk? Die arme tobber is twintig jaar ouder dan zij en wordt om een kleinigheid zoo hard toegesproken. Lang zal zij dit niet meer kunnen uithouden, want aan zooiets gaat de sterkste mensch ten onder. Dit is nu de liefde, die zij aan haar medemenschen schenkt. Maar God heeft het *zoo* niet bedoeld. Wij moeten geven en ontvangen, tenzij het niet gewenscht of gewaardeerd wordt.

Maar kom, jongen, wij gaan verder; we hebben hier lang genoeg vertoeft.

Zie, haar moeder bidt; waar zij maar gelegenheid vindt, bidt zij. Wij zullen haar helpen, voordat wij van hier gaan. Ook jij moet voor haar bidden, wanneer je in je lichaam teruggekeerd zult zijn. Vraag God dan in je gebed om steun en kracht voor haar. Zie die arme moeder! Zij ligt voor het bed harer dochter geknield, maar dit aardsche wezentje ziet weer niets anders dan haar eigen lichamelijke schoonheid.

Arme moeder! Dit is één geval uit millioenen, een voorbeeld van al het leed en al de ellende, welke op aarde en in de lagere sferen geleden worden.

André had de dochter wel willen toeroepen: „Ziet ge dan niet, dat uw moeder verdriet heeft, ongelukkig schepsel?” Maar zou het iets uitwerken?

„Dat helpt je niets, André, al zou je haar slaan; je zou slechts uitgelachen worden.”

„Ge weet weer wat ik dacht, Alcar. Wat is dit alles droevig. De moeder is diep ongelukkig. Zie, zij weent. Helpt ge haar, Alcar?”

„Ja, mijn jongen, ik zal haar nieuwe kracht geven; onmerkbaar zal zij die ontvangen.”

André zag, dat Alcar zijn fijne handen op het hoofd der arme vrouw legde en haar eenigen tijd magnetiseerde. Toen hij daarmee ophield keek zij achter zich, als meende zij iets te zien.

„Zien kan zij mij niet, maar wel voelt zij mij.”

Alcar wenschte haar kracht toe en daarna gingen zij heen.

„Kom, jongen, hierover niet tobben. Het is nu eenmaal niet anders. Je zult dezen morgen nog meer beleven. Vooreerst gaan wij nog niet terug, want je zult nog veel meemaken, waaruit je

zien zult, dat de mensch zichzelf in het ongeluk brengt en dat elke begane zonde zichzelf straft.

De moeder voelt, hoe verkeerd haar leven is geweest en ook, hoe koud het in haar was tijdens haar leven op aarde. Nu ziet zij wat zij heeft aangekweekt en zij zou heel wat willen doen, wanneer zij het ongedaan kon maken."

„Zou zij haar taak voltooid zien, Alcar?"

„Wanneer zij volhoudt zal zij slagen; maar dan moet haar kind eerst alles ontnomen worden, wat zij op aarde bezit. Eerder kan men niets met haar bereiken, omdat zij te ver is afgedwaald. Natuurlijk zijn er ook nog andere wegen, maar die hebben voor haar geen nut.

Het is alles zoo waar, André. De mensch zit vast in de stof en hij voelt de waarde van zijn eigen geestelijk bezit niet meer.

Het bezit van geld is voor hem een eerste vereischte, zonder geld heeft niets waarde voor hem.

Maar houdt dit voor oogen, André: wanneer je je voor de menschen geeft en door je gaven voor hen werkt, dan zal dit gewaardeerd moeten worden, al is het voor hen niet zichtbaar.

Je gaven zijn mij heilig en ik zet iedere toenadering stop voor degenen, die ons niet willen begrijpen. Je gaven kosten ons beiden leed en strijd en daarmee laat ik niet spotten.

Ik zei je reeds vroeger, dat Gods licht niet voor geld te verkrijgen is. Dit moet de mensch zelf verdienen, een ander kan het hem niet geven. En de stof, welke het hem dikwijls gemakkelijker zou kunnen maken, is, integendeel, maar al te vaak een belemmering voor hem. Toch kan ook hij, die in weelde leeft, geestelijk licht in zich dragen, wanneer hij God maar tracht te vinden in eenvoud en gebed. Maar dit is een taak, welke niet gemakkelijk te volbrengen is. Verlang niet naar rijkdom, André, het bezit van veel geld zou je tegenvallen.

Is het je niet voldoende te weten, dat men in het Hiernamaals voor eeuwig gelukkig kan zijn? En zou men dan niet, zoolang men nog op aarde is, aan de verhooging van zijn geestelijk peil werken, zooveel men kan? Moeten sommige menschen zich zoo laten gaan, zoover afdwalen en al hun geestelijk geluk op het

spel zetten ter wille van het nietige beetje schijngeluk, dat het leven hun biedt? Toch gebeurt dit maar al te vaak.

De rijke mensch moet een sterken wil bezitten om weerstand te kunnen bieden aan zijn stoffelijk bezit, opdat hij de macht er over zal behouden en niet de stof macht over hem zal verkrijgen. Hij heeft veel kracht noodig om zijn rijkdom zoo te kunnen beheeren, als God het van hem wil. Hij moet steeds op zijn hoede zijn, om niet door de stof geleefd te worden. De mensch, die niet hunkert naar geestelijk bezit, zal absoluut verloren zijn, omdat hij slechts belang stelt in de stoffelijke dingen der aarde en zijn geestelijk peil, zijn geestelijke kracht daardoor te weinig voedsel ontvangt. Wat zegt het rijk te zijn aan geld, maar arm aan geestelijk goed? De mensch draagt de mogelijkheid tot geestelijke kracht, tot rijpheid in zichzelf en wanneer hij die bezit zal dat naar buiten blijken. Innerlijk kan de mensch zeer rijk aan licht en kracht zijn en stralen als de schitterendste diamant. Dan is het aardse leven niet zoo moeilijk en kan men zich in alles beter oriënteeren. Hierover zal ik je iets vertellen.

Toen ik nog op aarde leefde, ging ik eens met vrienden naar een plaats, waar ik nog nooit geweest was. Toch kon ik mij daar oriënteeren en het viel hun op, dat ik zoo goed den weg wist.

Een van hen vroeg, hoe dat mogelijk was en dacht, dat ik er reeds vroeger was geweest.

Ik ontkende dit en hij begreep daar niets van. „Dit is mijn oriënteeringsvermogen,” zei ik, „men moet dit innerlijk bezitten,” en-zonder er bij te denken voegde ik daar nog aan toe: „U voelt dat niet en u heeft dat niet.”

„Zoo,” antwoordde hij, „maar ik heb liever mijn centen.”

Later gingen onze wegen uiteen. Toch heb ik hem op aarde nog wel eens ontmoet en dan dacht ik: „Zou hij zich reeds kunnen oriënteeren, of zou hij nog steeds liever zijn centen hebben?”

De goede man stond in stoffelijk opzicht ver boven mij en liet mij dit gaarne voelen, ofschoon hij niet wist of het mij interesseerde.

Ik bezat alles en niets, d.w.z., dat ik rijk was aan innerlijke

strikken gevangen en wanneer hij zichzelf niet bevrijdt zal hij verloren zijn.

Ik ben hier naar toe gegaan om je te laten zien, dat een gave, zooals deze schilder bezit, geestelijk moet worden aangewend.

Zijn oogen zijn echter slechts op haar uiterlijke schoonheid gericht en zij weet dit en wakkert den hartstocht aan, waaraan hij te gronde gaat. Hij is geheel in haar macht en deze begaafde mensch, die een gave Gods bezit en bekend staat als een der beste schilders van zijn tijd, zal verloren gaan door den slechten invloed van deze verleidelijke vrouw.

Het stuk, waaraan hij bezig is, stoot af door de minderwaardige uitstraling van haar, die er voor poseert. Dit zien stoffelijke menschen niet, maar wij wel. Voor ons is beider uitstraling te zien, die van de vrouw en die van den schilder. In de hare zien wij alles, haar geheele leven ligt er in vast.

Zij heeft er haar zinnen op gezet den schilder in haar macht te krijgen en zij zal hem vernietigen.

Hij is zich van dit gevaar niet bewust, omdat hij alleen het mooie wezen in haar ziet, dat hem inspireeren zal. Niets anders ziet hij. Ik wil je laten zien, André, hoe alle gaven Gods worden aangetast en vernietigd, wanneer de mensch zijn oogen slechts op stoffelijke dingen gericht houdt. De Goddelijke vonk, de vonk van het genie zal uitdooven en van zijn gave zal niets van beteekenis overblijven, wanneer hij zijn geestelijke kracht verloren heeft. Dan zal het hoogere in hem veranderen in haat, jaloezie en hartstocht; allemaal door den slechten invloed van dit aardse wezen. Zoo zijn er duizenden, die op deze wijze te gronde gaan. Deze vrouw bezit niets van dat heilige, dat mooie, dat een mensch kan doen stralen; wij weten wie zij is. Zij is slechts stof, grove stof, in- en uitwendig. Innerlijk is zij koud en dor en wanneer hij haar niet ziet, zooals zij werkelijk is, zal hij spoedig zijn gave verloren hebben. Zij staat onder den invloed van het kwaad en door het kwaad gaan beiden ten onder, zooals alles, wat onder den invloed daarvan komt.

Wanneer zijn kunst niet de afspiegeling is van de warmte, welke hij innerlijk draagt, dan zal zij niets meer zijn dan een koude stof.

De Goddelijke vonk, welke in hem is, moet hem *een* doen zijn met den Vader.

Bezieling ontstaat door sterk verlangen en geestelijke kracht. Zoodra hij deze kracht verloren heeft, doordat hij zichzelf vergeet, dan is zijn talent uitgebluscht.

Begrijp je dit, André? Voel je wat ik bedoel, mijn jongen? Dat elke gave een gave Gods is, beteekent, dat men dit licht, deze kracht, inwendig draagt en wanneer men zijn gave door zoo'n wezen, als zij is, laat verknoeien, dan heeft men dit toch aan zichzelf te wijten.

Hij moest zichzelf kennen, maar hij vergeet zichzelf in zijn hartstocht voor dit stoffelijke wezen en ziet ook niet de heiligheid van zijn geestelijk bezit. Hij lijdt door haar, want zie, wanneer wij zijn gedachten volgen, dan vormt zich aan het eind daarvan haar beeld. Nu kan hij niet meer werken zonder haar — dat denkt hij ten minste — omdat hij door haar invloed wordt verteerd.

De klanken van een orgel zouden hem kunnen inspireeren. Door die trillingen zou hij worden opgenomen; door heerlijke melodieën zou hij in een verheven toestand worden gebracht en wanneer hij zich dan afstemde op deze trillingen, zou hij een hooge sfeer kunnen bereiken en de menschen zouden zich aangetrokken voelen tot het licht, dat zijn kunst zou uitstralen. Deze zou dan gezegend zijn door zijn heiligen wensch en zijn smachtend verlangen om reine kunst te mogen geven. En die zou hij dan door inspiratie ontvangen, omdat hij *een* zou zijn met den kosmos, met God.

Hij denkt echter dit hoogere in haar te vinden, door haar te bereiken. Zoo gaan vele Goddelijke gaven verloren, welke een openbaring hadden kunnen zijn voor de menschheid. Hij, die den weg omhoog had moeten zoeken, gaat nu te gronde en wordt door de stof vernietigd.

Nu zit hij daar en heeft verdriet en wanneer de menschen hem zoo zien, dan hebben ze medelijden met hem, omdat hij lijdt. Zij weten niet, dat dit lijden stoffelijk is en dat hij het zelf zoo wil. Het heeft met geestelijken strijd niets te maken, omdat het

aardsch is. Dit is leed, dat in werkelijkheid niet bestaat. Dit is geen smart, die God hem heeft opgelegd; hij zoekt deze zelf. Zoo zal, wanneer hij niet wakker wordt geschud, ook zijn leven voor niets geleefd zijn.

Het kwaad, dat begonnen is met het slechte leven der moeder, woekert voort en zoo gaan ze allen stoffelijk, maar ook geestelijk ten onder. En aan al deze mensen, die door de stof worden verteerd, roep ik deze woorden toe: Mensch, mensch verlies uw wil in stof. Hiermede bedoel ik, André, dat zij het geestelijk moeten zoeken.

„O, mensch, wordt wakker, ontwaak uit deze duisternis, die ge zelf zoekt. Toe, ontwaak; wij brengen u nieuw licht. En schrei niet, want het is uw eigen schuld. Stel u open en ge zult zien. Werkelijk, verlies uw wil in stof en zie omhoog. Laat uw innerlijk gevoel u brengen tot God, Die u het Licht geeft. Voel uw smart en ken uw leed. Bezie dit niet door uw aardsche oogen. Maak u niet *een* met somberheid en smart, welke niet bestaan. Zie de reden, waarom gij moet lijden en gij zult haar erkennen. Weet, o mensch, waarom al dit leed over u gekomen is. Weet, waarvoor gij moet lijden. Durft gij met betraande oogen tot God op te zien? Weg met dat leed en ween van geluk, want uw leed bestaat niet. Laat God uw kranke ziel zien, Hij alleen kent uw hartzeer en voelt uw pijn. Vraag Hem om steun, die u gegeven zal worden in licht en in liefde, in kracht en geluk. Eens zal dit licht u omstralen en ge zult u *een* voelen met Hem. Dan zult ge gelukkig zijn en reine liefde bezitten. Neem uw last op; wij roepen u toe: o, mensch, durf te leven. Bezie alles, wat stoffelijk is, met uw innerlijke kracht en tracht uzelf te kennen. Dan zult ge bereid zijn om alles te dragen en vertrouwen hebben in het hoogere.

Kijk, André, het is, alsof er iets in hem ontwaakt en ik hoop, dat hij zal leeren zichzelf te zien. Ik betreur het ten zeerste, dat hier niet te helpen is. Hij moet zelf willen om uit dezen poel verlost te worden.

Kom, mijn zoon, nu moeten wij naar de plaats gaan, waar het eigenlijke doel van onze reis begint.”

André was weer zeer onder den indruk van dit alles. Zij zweefden vele menschen voorbij, die, zonder het te weten, hun beschermengelen bij zich hadden, die hen in alles trachtten te steunen. Weldra kwamen zij in een straat, waar vele rouwauto's stonden tot voor een huis, waarvan de gordijnen waren neergelaten.

Zij waren in een voorname buurt, dat was aan alles zichtbaar. „Kom, we gaan naar binnen. Ook hier zal niemand ons zien. Voor andere geesten zijn wij verborgen, in zooverre zij niet op ons afgestemd zijn en degenen, die in het licht zijn, hebben dezelfde bedoeling als wij en zullen ons dus niet tegenwerken, omdat zij weten en gelukkig zijn en een taak te volbrengen hebben, evenals wij.”

Zij moesten eenige kamers door om in de sterfkamer te komen, waar velen om hun overgeganen vriend heen stonden.

„Dit zijn zijn vrienden, die straks zullen zingen en hem een afscheidsgroet brengen. Hoor, daar beginnen ze al.”

Ze zongen met volle kracht, uit volle borst en wilden hierdoor toonen, hoe dierbaar de afgestorvene hun was en hoe vreeselijk zij dit afscheid vonden.

„Hij was hun dirigent, André en nu zingen zij een van zijn liederen.”

André zag, dat vele kransen en bloemstukken van verschillende muziek- en zangvereenigingen om de baar lagen.

„Kom dicht bij, André, dan zal je zoo aanstonds, wanneer zij hun klaagliederen — welke zijn lijden nog vergrooten — geëindigd hebben, kunnen hooren, wat de werkelijke waarheid is.” Het gezang was ten einde en allen gingen een voor een langs de baar, om van hun leider en vriend afscheid te nemen.

„Hoor je niets, André?”

„Ja, Alcar, maar ik weet niet, vanwaar het komt. Ik hoor een zacht gejammer, is dat van de achterblijvenden?”

„Ten deele, mijn jongen. Kom naderbij.”

Zij gingen nu vlak naast de kist staan en André zag daarin een man van ongeveer zestigjarigen leeftijd liggen.

„Hoor je nu iets?”

Het gejammer drong nu veel sterker tot hem door.

„Ja, Alcar, het is verschrikkelijk en ik zie ook het geestes-
lichaam, dat zich heen en weer wentelt. Het wil weg Alcar, ziet
ge dat?”

„Ja, jongen. Het wil weg, maar het kan niet weg. Het wordt
vastgehouden. Daar, voor je, mijn jongen, wordt de grootste
smart geleden en deze ongelukkige heeft ze zichzelf bereid.
Hij, die daar vastzit aan zijn stoffelijk lichaam, zal verbrand
worden, André.”

„O, Alcar, wat is dat vreeselijk! Moet hij dat doormaken, terwijl
hij leeft?”

„Dit is het juist, mijn zoon en straks zal hij nog veel meer
moeten lijden. Zijn stoffelijk lichaam zal verbrand worden, ter-
wijl hij dit geestelijk zal moeten ondergaan. Nu kan je zien, hoe
onmenschelijk wreed zijn broeders zijn, al handelen zij uit on-
wetendheid. Deze man was geëerd en beroemd, maar de gave,
welke God hem schonk om zijn gevoelens in muziek te kunnen
omzetten — zooals de schilder dit in kleuren doet — werd ver-
knoeid, geestelijk verknoeid. Ook hij dacht niet aan een God en
nu er velen om hem heen zijn, die bidden, voelt hij het ware en
grootte gemis van de Goddelijke liefde, welke hij nooit heeft
gegeven en nooit heeft willen zien.

Niet alleen miste hij de Godsliefde, maar hij spotte bovendien
met alles, wat met het geestelijke in verband staat. Ook van hem
kenden de menschen slechts zijn uiterlijk, stoffelijk kleed. Zij
zagen niet den mensch in hem, die alles haatte, alles vervloekte.
De bewijzen van vereering, welke hij voortdurend ontving,
brachten hem in een toestand van zelfverheerlijking en zelf-
overschatting. Zijn naam lag op ieders lippen, maar door de
triomfen, welke hij behaalde, vergat hij, dat hij zijn gave van
God ontvangen heeft. Sterke beenen moeten het zijn, die zulk
een weelde kunnen dragen. En toen hij eenmaal zoover gekomen
was, werd ook hij gemakkelijk een werktuig van het kwaad. Dit
was het begin van zijn ondergang.

Vanaf zijn hoogte probeerde hij zijn collega's te verpletteren
en menig musicus heeft hij door onrechtvaardige critiek te
gronde gericht. Hij vergat geheel, dat ook zijn tijd eens zou

202

komen, al was het niet meer op deze aarde, dan toch aan gene zijde van het graf.

Toch zijn er nog menschen, die hem als hun broeder en vriend beschouwden. Menschen, die niet door het masker heen konden zien en hem niet kenden, zooals hij geestelijk is. O, als zij wisten, wat er nu met hem gebeurt, dan zouden zij van afgrijzen vervuld worden. Zoo ziet men, dat aardsche eer maar tijdelijk is en voor de Eeuwigheid van geen beteekenis.

Zoo oogst de mensch wat hij gezaaid heeft. Zijn haat jegens anderen keert tot hemzelf terug en het leed van anderen wordt zijn eigen leed, daar hij alles, wat hij een ander toewenscht, vroeg of laat aan zichzelf teruggezonden ziet. Ik behoef je dit niet nader uit te leggen, André, je begrijpt het zeker.

De „overledene” verkeert nu in een eenigszins verdoofden toestand, maar straks, wanneer wij in het crematorium zijn, zal hij zich als een razende willen wreken.”

„Is daar niets aan te doen, Alcar? Kunnen wij dien armen man niet verlossen?”

„Nee, André. Hier kan alleen God helpen. Geesten noch menschen kunnen hieraan iets veranderen, omdat hij zichzelf in dezen toestand heeft gebracht. Hem is voorgehouden anders te leven. Dit gebeurt ons allen tijdens ons aardsche leven; dan worden wij wakker geschud door Gods wil. Zoo wordt de mensch gewaarschuwd, maar hij voelt dit veelal niet. Toch was het Gods Hand, welke hem tweemaal waarschuwde. Dit weet ik. Eens viel hij en men dacht, dat hij sterven zou, maar eenigen tijd daarna, toen hij zijn gezondheid weergekregen had, begon het oude leven opnieuw en hij haatte de menschen en God, Die hem zijn kruis te dragen gaf. Een tweede maal werd hij neergeveld en aan zijn bed gekluisterd. En toen hij wederom hersteld was, was zijn haat nog feller geworden en van onze zijde kon men hem niet bevrijden, omdat hij niet naar ons wilde luisteren. Zijn vader is reeds lang in de geestenwereld, maar ook hij kon hem niet bereiken. Alles heeft hij geprobeerd, om hem zijn toestand onder het oog te brengen, maar het is hem niet mogen gelukken. Vaak heeft hij getracht hem door middel van het spiritisme bewijzen

van ons voortbestaan te verschaffen, maar hij lachte daarom en dreef met alles den spot. Hij was totaal verstoffelijkt en geestelijk zóó diep gezonken, dat hij zich aan deze waarheid niet kon vastklampen.

God alleen zou hem kunnen redden en denk nu niet, dat Hij ooit wreed zou zijn. De mensch is de schepper van zijn eigen lot. Wanneer deze ongelukkige op de gewone wijze begraven werd, dan zou hij zoo lang aan zijn stoffelijk lichaam gebonden blijven, totdat dit verteerd zou zijn. Het fluïde-koord, dat hem met de stof verbindt, kan nu door geen geestelijken dokter verbroken worden, omdat hij door eigen toedoen in dezen verschrikkelijken toestand geraakte. Hij had moeten leeren te gelooven en God te vinden. De mensch moet niet denken, dat God zelf voor zijn oogen zal verschijnen, maar Hij laat ons voelen, dat wij een Goddelijke vonk bezitten, om *een* te kunnen zijn met Hem.

Wij zijn verantwoordelijk voor onze daden en — volgens de wet van oorzaak en gevolg — zullen wij maaien, wat we gezaaid hebben.

Deze man heeft dit niet begrepen en hij heeft evenmin gevoeld, dat in alles Gods Leiding te bespeuren is. Dit is de reden, waarom wij hem thans niet te hulp kunnen snellen. Deze mensch is niet de eenige, die op deze wijze gemarteld zal worden. Men wil nu eenmaal de waarheid niet zien. Zoo laat God ons handelen volgens onzen eigen, vrijen wil; dit is noodig voor onzen groei. Wij moeten leeren en wanneer wij niet willen, zullen wij de kwade gevolgen daarvan ondervinden.

Van dit oogenblik af zullen wij te samen trachten de menschheid te helpen, André, door haar met nadruk te wijzen op de gevaren, welke de lijkverbranding met zich brengt, welke waarschuwing natuurlijk in de allereerste plaats bestemd is voor degenen, die niet volgens Gods geboden geleefd hebben. Dit kunnen zij weten, door zichzelf te leeren kennen. Welk een zware straf moeten dezulken ondergaan, wanneer zij zoo diep gezonken zijn, dat zij de verassing van hun lichaam moeten doorstaan, terwijl zij daarmee nog verbonden zijn door den levensdraad. Welk een ondraaglijke kwelling moeten zij gedurende het verbrandings-

proces ondergaan, terwijl het fluïde-koord hen gevangen houdt en zij niet van hun plaats kunnen, tenzij zij hun stoffelijk omhulsel zouden meedragen. Dat is evenwel uitgesloten, daar de stof het voertuig is van den geest en niet de geest het voertuig van de stof; dit geldt natuurlijk alleen voor dit gebeuren. Wanneer wij eenmaal afscheid genomen hebben, dan is het gedaan met onze macht over ons stoffelijk kleed en hiermede wordt dan in den regel volgens ons eigen verlangen gehandeld. Wanneer deze mensch op de hoogte was geweest van een leven na het aardse leven, dan zou hij in zijn laatste wilsbeschikking bepaald hebben, dat zijn stoffelijk overschot volgens Gods eeuwige wetten aan den schoot van moeder aarde zou moeten worden toevertrouwd. Volgens deze eeuwige wetten wordt de mensch uit stof geboren en zal hij tot stof wederkeeren, maar het is niet de bedoeling, dat dit gewelddadig geschiedt, doch langzaam, geleidelijk, volgens den natuurlijken weg.

Straks zal je zien, waarom het noodig is, dat het stoffelijk kleed op de gewone wijze begraven wordt. Deze arme, ongelukkige man wenschte na zijn dood verascht te worden en nu zal aan dien wensch gevolg worden gegeven.

Voortaan zal het onze taak zijn, de menschen hiertegen te waarschuwen en wanneer zij weten, hoe afschuwelijk het is, dan bereiken wij misschien dit, dat zij zullen besluiten, zich later niet te laten verbranden. Dit zal ons werk zijn en daarom neem ik je mee, mijn zoon. Deze crematie moet je bijwonen, hoe zwaar het je ook moge vallen, om later over dit gebeuren te kunnen spreken. Toch zullen er velen zijn, die zich niet aan onze woorden storen, maar al zijn het er maar enkelen, die dit wèl doen, dan zullen wij al heel dankbaar zijn. Overtuigende bewijzen kunnen wij niet geven, hoe gaarne wij dit ook zouden willen. Maar men moet ons gelooven. Slechts een op vele duizenden heeft de gave om te kunnen zien, zooals jij, en zulk een feit te kunnen beleven.

En helderzienden, die niet uitgetreden zijn, moeten zich zeer sterk concentreeren om het moment te kunnen vasthouden, waarop een mensch verbrand wordt. Toch kan hun dit mogelijk

zijn door de hulp van hun leiders. Zij zullen de crematie dan niet alleen kunnen zien, maar, indien zij tevens helderhoorend zijn, zullen zij den gemartelde ook hooren jammeren en gillen van pijn en angst. Voor de wereld is al deze ellende verborgen. God zelf zou ze den mensch kunnen laten zien, maar er zijn op aarde nog geen geleerden, die Zijn wetten in hun geheelen omvang kunnen begrijpen, want de bewoners van deze planeet zijn menschen en geen godheden, al denken zij dit dikwijls en al bezitten zij een goddelijke vonk. Wanneer zij deze wilden ontwikkelen, dan zouden zij vele waarheden kunnen aanvoelen, om ze anderen mede te deelen en zodoende aan de wereld te geven wat haar ten goede zou komen en vooruit zou brengen. Maar de mensch is verdiept in zijn stoffelijke belangen en het geestelijke, onze Godsvonk, wordt vergeten. Wanneer hij dit kon inzien zou hij veel ontvangen en in staat zijn veel te begrijpen, omdat hij dan *een* zou willen zijn met alles, met God en omdat hij zou willen trachten een volmaakt kind van God te zijn.

De mensch, die zich geestelijk wil verrijken, zal veel ontvangen. Maar er zijn maar enkelen op aarde, die zich met deze studie bezighouden en door het goddelijke in zich, door hun goddelijke afstemming, leeren zich geestelijk op te bouwen. Dit is niet gemakkelijk, maar voor dezen zullen er helpers zijn; echter niet, voordat zij zich geheel willen geven. Dan zullen zij de geestelijke waarheid ontvangen, dan zullen zij geestelijk stijgen.

De aardsche geleerden zijn te veel van stoffelijke gedachten vervuld en daarin zal geen verandering komen, voordat ook zij de geestelijke waarheid willen ontvangen, op Gods wijsheid vertrouwen. De mensch vraagt om waarheid en wijsheid, maar hij vergeet, dat deze hem niet gegeven kunnen worden, zolang hij den verkeerden weg niet verlaat. Hij bouwt zelf, maar vergeet, dat zijn bouwsel niet op een geestelijk fundament rust en vroeg of laat ineen zal storten. Hij zal moeten inzien, hoe eenvoudig het had kunnen zijn. Dan zullen er helpers opstaan, die hem op den goeden weg brengen. Zoo gaat het in alles.

Dit geldt ook voor de geneeskunde. De chirurgen maken b.v. veel te veel gebruik van hun messen, waar vele patiënten door

het magnetisme of door de natuurlijke geneeswijze in leven zouden blijven. Het geheel berust op de Goddelijke kracht in elk voorwerp, maar in alles is het goddelijk beginsel verstoffelijkt en van geestelijk gevoel ontdaan. Dat beteekent, dat het te eeniger tijd vergaan zal. Het zuivere voedsel, waarvan de mensch moet groeien, is opgeteerd, dus niet meer voorradig. De wetenschap, waar men op bouwde, is ontdaan van alle geestelijke kracht. Zoover is het op aarde met de geestelijke waarheid gekomen. En wanneer wij vanaf onze zijde niet zouden helpen en probeeren de menschheid op te heffen, dan zou zij hier op voorteren en de wereld zou niet vooruit, maar steeds achteruit gaan, totdat het einde van alle beschaving gekomen zou zijn.

De beschaving is reeds ten deele met voeten getreden en ligt zwaar gewond terneder door de vele klappen, welke zij ontvangen heeft. Deze wantoestand werd door den mensch zelf geschapen en het moet zoover komen, dat hij inziet, verkeerd gehandeld te hebben. Er zijn wel geleerden, die getracht hebben hem hiertoe te brengen, maar deze wisten ook niet, of zij de juiste draden gevonden hadden, welke den mensch verbinden met de groote Almacht, die God is. De menschen verzetten zich in hun onwetendheid vaak tegen God. Het is dan niet hun vooropgezette wil om zich te verzetten, maar onwetendheid en ijdele waan spelen hun parten. En zij worden daarin geholpen door de enkelingen, die zichzelf een godmensch wanen en denken de wereld vooruit te brengen met een nieuwe wetenschap, welke echter ook geen waarde heeft, omdat het contact met het geestelijke maar gering is. Ook voor hen gelden deze woorden: Mensch, verlies uw wil in stof. Want door eigen willetjes komen de wereld en onze groote zaak, het spiritualisme, niet vooruit. Christus gaf hun de waarheid. Alles in eenvoud, maar de menschen maakten al het eenvoudige ingewikkeld en onbegrijpelijk, zoodat niemand het meer kan begrijpen.

Zoo is alle geestelijke waarheid vervormd en niemand weet het begin nog te vinden. Zoo dolen en dwalen zij. En waar is het einde? Waar moet het heen, wanneer de menschen niet willen begrijpen en geen moeite doen om liefde te geven.

Maar kom, mijn jongen, de stoet zet zich in beweging, maar wij zullen met ons beiden naar het crematorium gaan. Wij zijn er spoedig en voordat de anderen daar aankomen zullen wij het een en ander onderzoeken."

Als door den wind gedragen zweefden zij het crematorium te gemoet.

„Kijk, André, dat mooie gebouw, daar op dien heuvel, is de pijnbank voor den geest. Voor hen, die zich op aarde misdragen hebben, neemt het leven na den dood daar een gruwelijken aanvang. Het heet een huis des vredes te zijn, maar in werkelijkheid is het het huis der smarten. O, mensch, begrijp in uw onwetendheid, dat gij uzelf en anderen op die pijnbank legt en dat gij degenen, die van u heengaan, daardoor niet alleen niet eert, maar dat gij hen martelt op de vreeselijkste wijze, die er bestaat. Geloof in ons en neem deze waarschuwing ter harte, want gij spot in uw onwetendheid met Gods wetten. Wij, die in het land aan de overzijde des grafs leven, wij willen u den goeden weg wijzen, welke naar de waarheid leidt. Wij hebben geen egoïstische verlangens, wij verlangen slechts u te helpen. Wij willen u de waarheid brengen, omdat wij weten hoe ontzettend hier geleden wordt, hier, in dit huis der smarten. Wij roepen u nogmaals toe: Blijf op Gods wegen. Ga zelf geen wegen bouwen, welke slechts stoffelijk zijn en donker, omdat zij door de duisternis gaan en de bouwers blind waren en het geestelijke licht dus niet konden zien. Wij roepen u toe: Maak een eind aan deze vreeselijke toestanden en keer terug tot de natuur, die gij reeds zoo lang verlaten hebt. Open uw oogen en zie hoe wij u willen steunen. Zie, hoe uw vrienden bij u staan, uw zusters en broeders, die vóór u heengingen. Wij willen u helpen en wij willen hen helpen, die op deze wijze gefolterd worden. Wij zijn om u heen, maar uw stoffelijke oogen zien ons niet, omdat gij u afgesloten hebt en de waarheid niet wilt zien. Open uw oogen en uw ooren en ge zult ons niet alleen zien, maar ook hooren spreken. Voorwaar, wij kunnen dat, omdat wij de kracht daartoe van God ontvangen hebben. Wij zijn naast u, om u te beschermen, wanneer ge bescherming behoeft. O, zoek niet verkeerd, zoek op duistere

208

dagen niet naar zonnelicht, dat er niet is, maar wacht, totdat het weer licht wordt. Dan zult ge ons zien, want wij zijn dat zonnelicht.

En wanneer wij u geholpen hebben en ge weet, dat uw wegen stoffelijk zijn, luister dan naar onzen raad, want een geestelijke wind draagt de waarheid in alle eeuwigheid met zich mede. Eens zult ge haar tegenhouden en de schatten, welke zij meevoert, in ontvangst nemen. Neem dan in de eerste plaats het weten tot u en leg uw onwetendheid ter zijde. Dan zult ge verder kunnen komen, steeds verder, totdat alle verkeerde daden herzien zijn en veranderd in betere, welke de waarheid in zich dragen.

Kijk, André, hier zijn reeds vele vrienden tegenwoordig, wier stoffelijk hulsel verbrand werd en die allen meer of minder daaronder geleden hebben. Zij bidden met mij: „Vader, vergeef hun hun fouten, want zij weten niet wat zij doen.”

„Waar zijn wij hier, Alcar?”

„In de verbrandingskamer, André; wij zijn weer ongemerkt binnengekomen. Aanstands zul je een geestelijken dokter zien, die den armen musicus door magnetische passen zijn hevige pijnen zal helpen verzachten. Zie, daar is hij reeds, want het is in de sferen bekend, wanneereen ongelukkige verbrand zal worden. Maar niet alleen voor ongelukkige geesten is crematie af te keuren, ook de gelukkige hebben er nog eenigszins onder te lijden. Dit hangt geheel af van de mate hunner innerlijke kracht; maar zelfs wanneer zij in de eerste of de tweede sfeer thuisbehooren, dan nog is crematie voor hen af te raden. Alles komt dus hier op neer, hoe zij innerlijk zijn en op het geestelijke zijn afgestemd. Zooals dus hun licht is, dat zij bezitten, zoo zal hun geluk en kracht zijn. Zoo ook hun leed en smart, zoo hun lijden.

Een geest, die van de aarde onmiddellijk naar de derde of de vierde sfeer gaat, zal zoogoed als niets van de crematie voelen, maar hoewel deze geesten niet meer aan hun lichaam vastzitten, zullen zij — bij aankomst in hun sfeer — toch voelen, dat zij iets missen en daarvan last ondervinden.

Door de ontzettende hitte van den verbrandingsoven wordt het stoffelijk lichaam verteerd met een geweld, dat tegen de natuurwetten indruischt en volkomen tegen Gods bedoeling is. Moge deze gewelddaad dus eerlang — tot heil der menschheid — geheel hebben afgedaan en voor de gewone teraardebestelling plaats maken.

Hierover zou ik nog lang kunnen spreken en honderden gevallen kunnen aanhalen. Het gaat ons nu echter om dezen armen zondaar, die nog met zijn lichaam verbonden is en aanstonds zwaar zal moeten lijden.

Wij zullen niet tot het einde daarvan hier blijven, André. Ik bedoel, totdat het lichaam geheel verascht zal zijn, omdat dit te veel voor je zou worden en te afschuwelijk om aan te zien.

Hoor! De eerste orgelaccoorden. De stoet is dus aangekomen. Kom, wij gaan naar boven. Dit is treurmuziek, André, en van alle kanten komen de menschen, die de plechtige verassing willen bijwonen en later zullen vertellen hoe mooi het was, nu binnen. Kijk, André, de arme wordt reeds op de katafalk, welke hem naar beneden zal brengen, geplaatst. Wij noemen haar de doodenlift."

Een laatst vaarwel werd hem door alle aanwezigen toegeroepen en onder de tonen van het statige orgel zakte de lift omlaag. „Wij zullen hem volgen, mijn jongen. Wees sterk, want de foltering zal nu een aanvang nemen. Zie je hem en hoor je hem schreeuwen?"

„Ja, Alcar."

„Hij ziet en voelt reeds wat er zoo straks met hem gebeuren gaat."

André hield Alcar krampachtig vast.

„Kom hier bij mij staan, mijn jongen."

Er ging iets vreeselijks gebeuren. Zij hoorden den armen man schreeuwen: „Beulen, moordenaars, is dat iemand eeren?"

Doch deze scheldwoorden troffen hen daar boven niet, allen stonden daar met starre gezichten en waren vol van medelijden, zonder te weten hoe gruwelijk het lot van dezen armen mensch was.

„Hij voelt nu reeds de helsche pijnen, André, welke zijn geestes-lichaam zal moeten doorstaan.”

De lift was intusschen in de verbrandingsruimte neergedaald. „Het is niet erg om te sterven, mijn zoon; want de dood is een machtig verlosser, maar om op een dergelijke wijze, welke op aarde haar weerga niet vindt, gemarteld te worden, is ontzettend.

De geest voelt, hoort en ziet alles, al heeft hij zijn lichaam verlaten, want hij blijft daarmee verbonden door het fluïde-koord. Dit geldt alleen voor hem, die vastzit aan zijn lichaam, die zich in het aardse leven heeft vergeten. Ook andere toestanden zijn er, doch deze zijn allen van hun stoffelijk lichaam gescheiden. Hij daarentegen blijft aan zijn lichaam geklonken, totdat de band wordt verbroken.”

„Hoe vreeselijk, Alcar, voor dien armen man.”

„Dit is nu eenmaal zoo en ook weer het gevolg van zijn onwetendheid. Hij kan zich niet concentreeren, omdat hij de materie te veel heeft liefgehad en het geestelijke in zich heeft verwaarloosd. Wanneer hij tijdens zijn leven op aarde God gevonden had, dan zou alles nu heel anders voor hem zijn en zou hij deze foltering niet moeten ondergaan, omdat hij dan geestelijk anders afgestemd zou zijn. Zijn aardse leven is voor niets geweest, hij toch had zich geestelijk moeten ontwikkelen. Dit geldt voor ieder mensch, voor rijk en arm.

Zoo zou hij echter, wanneer het lichaam niet werd verbrand, de vertering van zijn stoffelijk kleed moeten doormaken. Ook dezen toestand zul je straks zien. Is je alles duidelijk, André?”

„Nee, Alcar. Het is mij niet heelemaal begrijpelijk.”

„Kijk dan maar eerst, mijn jongen; straks zal ik je alles nog duidelijker trachten te maken.”

André keek en kon met zijn geestelijke oogen duidelijk het lichaam in den verbrandingsoven waarnemen. De hitte, welke er heerschte, was geen belemmering voor hen, daar het stoffelijke hitte was.

Nog steeds werd het orgel bespeeld, maar de menschen, die den „overledene” de laatste eer bewezen hadden, waren heengegaan.

André zag nu, dat het lichaam ineenkromp, zich heen en weer wentelde en zich kronkelde als een levend mensch, terwijl hij daarbij een schreeuwen, brullen en huilen hoorde, dat hem van ontzetting deed beven. Het was niet om aan te zien en aan te hooren. Hoe afgrijselijk werd hier geleden!

Daar voor hem bevonden zich twee lichamen, het stoffelijke en het geesteslichaam. Het eene oogenblik stonden ze, dan vielen ze en kronkelden dan weer om elkaar heen.

„O, Alcar, ik kan niet meer; laat ons hier weggaan.”

Alcar legde zijn arm om Andrés schouders, hem op deze wijze steunende en zoo gingen zij heen. Nog klonken hem de woorden in de ooren: „huichelaars, schelmen” en nog veel meer.

„Het is vreeselijk, Alcar, afschuwelijk.”

„Dat is het. Kom, mijn jongen, ik zal je helpen, anders kom je hier niet doorheen.”

„O, Alcar, hoe ontzettend! Zooiets wil ik nooit meer zien. Dit kan geen mensch verdragen. O, wat lijdt die man.”

Alcar legde hem de handen op het hoofd, omdat hij zoo geschokt was door al het vreeselijke, wat hij gezien had.

„Al heeft een mensch ook nog zooveel kwaad gedaan, Alcar, en nog zooveel zonden bedreven, dan is dit toch wel een zeer zware straf voor hem.”

„Er zijn nog zwaardere straffen; dit is er een van de vele, welke men aan zichzelf te wijten heeft. Vergeet dit nooit, André.”

André bad, dat God den armen zondaar genadig mocht wezen.

„Zoo is nu de crematie, mijn zoon, voor degenen, die aan het stoflichaam vastzitten. Het geesteslichaam zal eerst dan loskomen, wanneer de stof geheel vernietigd is. Je zult nu begrijpen, hoe noodzakelijk het is, dat den menschen ook in dit opzicht de oogen geopend worden, opdat zij voortaan het kerkhof boven het crematorium zullen verkiezen.

Dit proces zal eenige uren duren en wanneer het vonnis voltrokken is zal de geestelijke dokter hem naar een plaats in de sferen brengen, waar hij tot inkeer kan komen. Daar zal hij kunnen besluiten wat hij wil: omhoog of omlaag.

Maar wanneer hij na een tijd van bewusteloosheid ontwaken

212

zal, want hij houdt dit niet uit, dan zal hij zijn eigen weg willen gaan en door fellen haat gedreven, zal hij de menschen vervolgen, omdat hij denkt, dat zij hem dit lijden hebben aangedaan. Dan komt de tijd, dat hij moet ronddwalen met de vreeselijke litteekens — door de verbranding ontstaan — waarmede zijn geesteslichaam bedekt is.”

André was droevig gestemd. Het was een gruwelijke marteling. Hij had gezien, dat de arme man niet los kon komen, toen hij weg wilde. Eerst moest zijn lichaam verbrand zijn, dan pas zou het fluïde-koord breken.

Hij had de beide lichamen gezien; het eene gevoelloos, het andere des te sensitiever en hij had gezien, dat deze lichamen zich om elkander heen kronkelden, de stof en de geest, daar, in dien verschrikkelijken oven.

„Ge hebt gelijk, Alcar. Dit is geen huis des vredes, maar een huis der smarten.”

„Daar wordt op aarde toch niet aan gedacht, André. Het geesteslichaam moet niet alleen aanzien, dat zijn stoffelijk voertuig verbrand wordt, maar het moet ook de pijn en de smart, welke de verbranding veroorzaakt, ondergaan. Dit is geen suggestie, maar droevige werkelijkheid, een werkelijkheid, welke geheel aan gebrek aan geestelijk gevoel te wijten is.

Maar de materialisten gelooven dat niet. Hoe zou deze ongelukkige dan nu aan een God kunnen gelooven, terwijl hij deze smarten moet doorstaan!

Spreek nu eens met hem over God. Hij zou niet naar je luisteren en daarom is hij nog niet te helpen. Hij wordt door haat verteerd, welke nu nog feller en intenser is geworden dan tijdens zijn leven op aarde.

Wanneer een mensch in dezen toestand werkelijk in God kon gelooven, dan zou hij van deze foltering bevrijd worden en kunnen gaan, waarheen hij wilde, al zou hij niet hoger kunnen gaan dan tot de sfeer, waarop hij innerlijk is afgestemd.

Is de toestand je nu duidelijker geworden, André?”

„Ja, Alcar, nu begrijp ik alles.

Waar gaat deze man nu heen, nadat hij ontwaakt zal zijn?”

„Zijn sfeer ligt in de diepte. Daar bevinden zich de donkere sferen. Daar zal hij heengaan, wanneer hij niet tot inkeer komt. En wanneer hij daar eenmaal is aangekomen, dan zal hij makers genoeg vinden, die hem in zijn wraakzuchtige plannen willen steunen. Dan zal hij met zijn nieuwe kameraden naar de aarde terugkeeren en op elken mensch, die niet vaststaat in zijn liefde tot God en geen vertrouwen in het goede heeft, een vernietigenden invloed uitoefenen.

Men mag geen kwaad met kwaad vergelden, doch daar zal hij zich, als gevolg van zijn gedachtengang, weinig van aantrekken, vrees ik. Zoo woekert het kwaad steeds voort. Zoo straft het kwaad zichzelf. Wanneer hij op de gewone wijze begraven was, dan zou hij, na beëindiging zijner straf, gelegenheid gekregen hebben om zich te ontwikkelen, daar zijn haat dan niet gevoed zou zijn door dit gruwelijke verbrandingsproces. Toch zal hij moeten knielen en God om vergiffenis vragen. Ook die tijd zal komen, doch dat kan nog lang duren, wellicht eeuwen en eeuwen. Maar wat zijn duizend jaren in de Eeuwigheid? Op aarde denken de menschen, dat zij, wanneer zij een — voor de aarde — hoogen leeftijd bereikt hebben, vreeselijk oud zijn. Maar wat zijn die paar jaren tegenover de Eeuwigheid? Een flits slechts. Wij zullen nu naar de donkere sferen gaan, de plaats, waarop deze mensch is afgestemd. Ook deze moet je zien, om er een duidelijk beeld van te ontvangen. Blijf sterk, André, het is een zware reis voor je.”

Hand in hand verlieten zij zwevende de aarde.

„Gevoel je je wat beter, mijn jongen?”

„Ja, Alcar, maar zonder uw groote kracht zou ik dit alles niet kunnen verwerken.”

„Wij zullen niet lang in de donkere sferen blijven. Slechts zal ik je de plaats laten zien, waar onze vriend zal leven.”

Weer zag André de aarde als een kleine schijf, maar nu kon hij alles veel beter begrijpen.

„Zie, André, daar waren wij zooeven en hebben er al dat vreeselijke meegemaakt. Hoe nietig is de aarde tusschen al deze groote planeten. Hoe gemakkelijk zou het voor God zijn haar te helpen.

Denk niet, dat Hij haar vergeten zal. Zij ontvangt genoeg aan geestelijk voedsel. God laat de menschen begaan, want zij moeten leeren. Zij vragen immers zelf om al dat leed en moeten nu zelf den weg vinden om vooruit te komen, een ander kan hen daarmede niet helpen. Zoo zullen zij eens tot ontwikkeling komen.

Je ziet, het wordt al donkerder en donkerder; wij zijn nu het schemerland genaderd. Deze grauwig-grijze hemel is de sfeer, welke grenst aan de donkere gebieden. Wij hebben echter nog een schemerland; maar dat grenst aan de sferen van licht, daar waar de hoogere gebieden beginnen; dat wordt echter voor louteringssfeer gebruikt. Dit schemerland behoort bij de donkere sferen en wanneer wij er aanstonds doorheen zijn, zullen wij ons op de plaats bevinden, waarheen onze vriend zal gaan. Ge zult den hemel telkens van kleur zien veranderen, André.” „Wat is dit vreemd, Alcar. De hemel is steeds donker gekleurd, hoewel de tinten het eene oogenblik iets donkerder zijn dan het andere.”

„Dit duidt aan, dat wij dicht bij de donkere sferen zijn gekomen. Alles loopt hier ineen. Het licht verandert van kleur, totdat het eindelijk zijn vaste kleur behoudt.”

Zij zweefden steeds verder.

„Zoo, nu zijn wij op de plaats van bestemming aangekomen. Deze donkerbruine lucht, welke door een rooden gloed beschenen wordt, is het licht dat deze sfeer, dit land van haat en nijd, bezit.

De millioenen, die hier leven, zijn daar innerlijk op afgestemd. Op onze eerste reis hebben wij het licht der derde sfeer gezien. Je kunt dus nu een vergelijking tusschen beider uitstraling maken en daaruit concludeeren, hoe diep de bewoners van deze sfeer gezonken zijn.

Hier zijn wij aan de grens gekomen, waar het land van den haat begint. Kom, wij zullen een plaatsje op dezen hoogen berg zoeken.”

André keek om zich heen. Daar vóór hem, diep in de duisternis, in dien donkeren gloed, onderscheidde hij een groote stad. Vele

torens staken scherp af tegen de roodbruine lucht. Het was, vanaf hun plaats gezien, een prachtig, maar tevens somber panorama, dat zich daar voor hen uitstreckte.

„In deze groote stad heerschen niets dan smart en ellende, welke de menschen zichzelf bereid hebben, omdat zij God niet willen leeren kennen en liefhebben.

Velen zijn daar al honderden jaren en hebben in al dien tijd nog niet den drang gevoeld om het reinere licht te vinden. Zij leven er voort in denzelfden roes als waarin zij op aarde leefden.”

De stad strekte zich uit tot aan den horizon waar André een weinig meer licht dacht te ontwaren.

„Is deze stad niet te overzien, Alcar?”

„Neen, André, zij is in geen duizenden jaren te overzien, omdat zij zich oneindig ver uitstrekt. „Tot in eeuwigheid” durf ik niet te zeggen, omdat ik hoop, dat ook deze sferen eens het hoogere licht zullen bezitten.

Je ziet, dat de geesten ook daar, evenals in de hoogere gebieden, hun huizen en tempels bouwen.”

„U zei, Alcar, dat dit de plaats is, waar de arme man, dien wij vanmorgen zagen verbranden, voorloopig zal leven, niet-waar?”

„Ja, André, dit is de sfeer, waarop hij is afgestemd.”

„Wat zal hij doen, Alcar, wanneer hij daar aangekomen is?”

„Dan begint zijn verwildering eerst recht en zal hij trachten zijn wraakzucht bot te vieren tegenover de menschen, van wie hij onderstelt, dat zij hem alle ondergane martelingen berokkend hebben.”

„Leven allen daar te samen, Alcar? Arm en rijk?”

„Ja, André; allen zijn daar *een*. Koningen en koninginnen, prinsessen en prinsessen en de armsten der armen. Dit geldt voor alle gebieden. Maar wanneer er iemand komt, die zich laat voorstaan op zijn vroeger bestaan, op wat hij eens geweest is, dan wordt hij door allen uitgelachen. Hier regeert hij, die een ander kan beïnvloeden, die de massa beheerscht door concentratie.

Ik heb daar beneden lang gewerkt om ongelukkigen te helpen.”

„Gaan wij daar nu niet naar toe, Alcar?”

„Neen, mijn jongen, nu niet. Later. Het wordt anders te veel voor je. En denk ook niet, dat het zoo eenvoudig is daar binnen te gaan. Voordat men afdaalt in deze sfeer van haat, hartstochten en geweld, moet men alle noodige voorzorgsmaatregelen treffen.

Vergeet niet, dat daar niet het geringste spoor van liefde te vinden is. Het is niet gemakkelijk om daar te werken. Alleen degenen, die sterk staan, die een sterke geestelijke kracht en een sterken wil bezitten en zich overal oriënteeren en concentreeren kunnen, zijn daartoe in staat.

Zij moeten in alle opzichten boven deze geesten staan en dat zegt veel, zeer veel, daar het kwaad listig te werk gaat.

Intelligenties uit de hoogere gebieden dalen in vele colonnes en groepen in de donkere sferen af, om daar beneden — volgens aardschen tijd — drie à vier maanden hun liefdewerk te verrichten.”

„Maar hoe vindt men de ongelukkige geesten tusschen al deze millioenen, Alcar?”

„Hun smart- en hulpkreten bereiken de hoogere gebieden en van daaruit worden de helpers, die beneden zijn, daarvan in kennis gesteld. Dan gaan zij er heen. Zij moeten een oneindige menschenliefde bezitten, anders houden zij het daar niet lang uit. Door dit liefdewerk ontwikkelen zij zich ook weer en winnen zoo aan geestelijke kracht. En wanneer zij iemand gevonden hebben, die uit het diepst van zijn hart om hulp roept en God smeekt, om uit dien donkeren poel verlost te worden, dan wordt hij naar een sfeer gebracht, die hooger ligt en, als het ware, is ingericht om als louteringssfeer te dienen. Er wordt veel voor de ongelukkigen gedaan, doch het is zwaar werk.

Op een mijner reizen naar de donkere gebieden ontmoette ik een prinses, die op aarde dezen titel voerde. Zij was pas kort geleden daar aangekomen en pochte op haar schoonheid, waarom zij door iedereen werd uitgelachen. Maar zij begreep dit niet en wilde alles doen om de lachers te straffen; doch zij gaven haar geen gelegenheid daarvoor. En toen men genoeg om haar gelachen had, liet men haar in een spiegel zien, opdat zij zich-

zelve kon bekijken. Je had haar moeten zien, André. Zij schreeuwde het uit en bedekte haar gelaat met de handen. Toen vluchtte zij weg, want het was een vreeselijk masker, een afschuwelijk verminkt gezicht, dat haar uit den spiegel tegenblikte. Zoo was haar geestelijke schoonheid.

Later zag ik haar eenzaam en verlaten terug. Zij wil zich niet meer laten zien en zal vooreerst niet meer pochen op datgene, wat zij eens op aarde was.

Maar wanneer zij God om hulp en om vergiffenis wil vragen en zij wil hard aan zichzelf werken, dan zal zij eens een schoonheid terug ontvangen, welke verre boven haar aardse schoonheid staat."

„Toch is het zielig, Alcar."

„Zoo, vind je dat zielig, André? Zij was nog dieper gezonken dan de vrouw, bij wie wij vanmorgen waren. Zulke wezens voeren niets uit en waar zij komen brengen zij leed en smart, waar geluk en liefde gebracht behoorden te worden. En in het leven na den dood pochen zij nog op alles wat zij op aarde bezaten. Maar wat beteekenen aardse schoonheid en aardse bezit voor haar, wanneer zij het geestelijke, haar zieletoestand verwaarloosd hebben! Al het aardse is maar tijdelijk en heeft geen waarde. Toen tante overging hebben wij gezien hoe mooi zij werd, zoodra zij haar stoflichaam had verlaten. Later zul je zien, hoe mooi zij nu in de sferen is, terwijl zij op aarde toch geen schoonheid was te noemen. Maar zij was geloovig, gaf liefde en leefde, zooals een kind van God behoort te leven. Zulke toestanden, als die van de prinses, zijn zielig, omdat zij leed en ellende met zich brengen en omdat men zijn eigen toestand niet wil inzien. Geloof me, wanneer ik je vertel, dat daar beneden duizenden zijn, die niet eens weten, dat zij op aarde gestorven zijn."

„Niet eens weten, dat zij gestorven zijn, Alcar?"

„Zoo is het, André, en dat is wel een bewijs, dat men in denzelfden zieletoestand in de sferen aankomt, als waarin men op aarde verkeerde en dan naar de plaats gebracht wordt, welke met zijn innerlijk in overeenstemming is.

Later zal ik je dergelijke zieletoestanden nog duidelijker uitleggen en dan zullen wij samen de donkere sferen bezoeken; maar je moet eerst nog sterker worden, wil je dat, als uitgetreden geest, kunnen verdragen. Je moet ook nog andere toestanden zien, om alles in zijn geheelen omvang te kunnen begrijpen.

Wanneer we op de aarde teruggekeerd zijn, zul je goed kunnen voelen, wat er dezen morgen met je gebeurd is. Maar ik zeg je, tracht er doorheen te komen en bid veel. Denk hieraan, André. Niets voor niets. Je gave is je rijkdom, dat weet je en het is een genade voor je dit alles te mogen aanschouwen. Daarom moet je er voor willen strijden, om die arme menschenkinderen te helpen."

„Dat wil ik gaarne, Alcar; ik ben blij, dat u mij wilt meenemen en beloof u, dat ik mijn best zal doen en zal trachten alles te begrijpen."

„Goed zoo, mijn jongen, dit zal je sterken en aan geestelijke kracht doen winnen. Daarom zullen wij steeds nieuwe reizen gaan maken."

„Dit moet, volgens aardsche leer, de hel zijn, nietwaar, Alcar?"

„Ja, André, volgens aardsche leer is dit de hel en de millioenen, welke ze herbergt, zouden, volgens deze leer, voor eeuwig verdoemd zijn. Dit wordt op de aarde geleerd, maar deze hel ziet er heel anders uit, dan het den menschen verteld en voorgehouden wordt. De ongelukkigen lijden er toch al genoeg. Stel je voor, dat zij eeuwig moesten branden.

Vanmorgen is de arme musicus — in den waren zin des woords — tijdelijk in een hel geweest.

De duistere sferen vormen de hel in het Hiernamaals, maar de geesten die daar leven, behoeven er niet voor eeuwig te blijven, daar ook zij eenmaal de hoogere gebieden zullen bereiken; want God verdoemt niemand. Geen enkel kind Gods gaat verloren. Dit zijn allemaal onzinnige praatjes en de geestelijken, die gedurende hun aardsche leven steeds over hel, duivel, vagevuur en verdoemenis hebben gesproken, zullen — na hun overgang — tot de erkenning moeten komen, dat zij wartaal hebben ge-

sproken, omdat zij de waarheid niet kenden. Zoo is er zooveel, dat zij als waarheid verkondigen en dat toch slechts eigen ver-zinsels zijn.

Wat hebben dergelijke preeken over hel en verdoemenis voor nut? Later zul je zien, hoevelen van deze godgeleerden beneden zijn, omdat ook zij niet vrij waren van haat en nijd en menig mensch hun geluk, hun geloof, hun hoop en hun liefde ont-nomen hebben."

„Alcar, kijk, daar gaan geesten."

„Ik zag hen reeds lang, André, maar ik wachtte, totdat jij hen zien zou. Blijf gerust zitten. Zij kunnen ons niet zien, omdat zij niet op ons zijn afgestemd."

„Wat zijn dat voor geesten, Alcar?"

„Dit zijn wachters, die den ingang van deze sfeer bewaken. Zij loeren op alles, wat hier aankomt en weten niets beters te doen, dan verdwaalde reizigers te overvallen en naar beneden te sleuren. Maar dit kan ons niet overkomen. Dit geldt alleen voor geesten, die zich nog niet van hun innerlijke krachten bewust zijn en deze dus nog niet ontwikkeld hebben.

Ons kunnen zij niet zien, maar je zult begrijpen, dat men daar niet zoo maar naar binnen kan gaan. Kijk, ze gaan heen, André. Je kunt dezen toestand vergelijken met dien van de arme moeder, die wij vanmorgen gezien hebben. Zij zag ons immers ook niet en toch stonden wij achter haar."

„Is haar toestand dan even ongelukkig, Alcar?"

„Nee, dat niet, want zij kent geen haat meer. Zij bezit nu reine liefde en geeft deze. Dat is weer geheel iets anders. Begrijp je dit, André? Deze zieletoestanden moet je zuiver kunnen aanvoelen. De hare staat reeds ver boven dien van deze wachters. Zij ziet haar fouten in en weet wat zij misdaan heeft. En omdat zij zich daarvan bewust is, tracht zij zich op te heffen door liefde te geven. Zij kan gaan waarheen zij wil, terwijl er hier velen leven, die aan hun plaats geketend blijven, totdat zij verlost zijn van den haat, die hen gevangen houdt. De moeder zal spoedig het licht zien, want wanneer men liefde geeft vindt men God.

Zoo gaat zij langzaamaan in ontwikkeling vooruit."

„Hoe lang zou onze vriend in de duisternis moeten blijven, Alcar?"

„Dit kunnen jaren zijn, André, doch ook eeuwen."

„Blijft hij dan steeds op deze plaats, ook wanneer hij het goede wil?"

„Wel neen, natuurlijk niet. Ik heb je toch verteld, dat geesten, die verlangen naar het hogere gaan voelen, door de hulp van degenen, die hier werken, naar andere plaatsen worden gebracht.

Daar moeten zij leeren en eerst wanneer zij dit willen laat men hun zien wat zij op aarde misdreven hebben. Dit weet men hier van een ieder. Daarna komt de wroeging, welke ieder mensch, vroeg of laat, zal gevoelen. Dan treedt bij dezulken vaak de gedachten aan reïncarnatie naar voren, als hulp en genade van God. Zij mogen en kunnen dan naar de aarde terugkeeren en zullen gedurende het nieuwe aardsche leven al het leed en al de smart, welke zij veroorzaakt hebben, weer goed kunnen maken.

Den drang om goed te doen dragen zij onbewust in zich, omdat zij aan onze zijde in dien verhoogden toestand zijn gekomen en daarvoor gestreden hebben, al kleven hun nog vele fouten aan. Dit is een groote genade voor hen, wanneer er een heilig verlangen in hen gekomen is om goed te mogen maken wat zij misdreven hebben. Deze wet is een der grootste wetten Gods, omdat Zijn oneindige liefde daaruit spreekt.

Over reïncarnatie is ook zeer veel te vertellen. Op aarde wordt er door velen aan geloofd, maar men weet niet, hoe zij geregeld wordt.

Indertijd ging een schrijver over, die, toen hij hier aankwam, om alles lachte en pochte op hetgeen hij verricht had. Vele jaren gingen voorbij eer ook hij eindelijk berouw gevoelde en het verlangen kreeg om het goede te doen. Toen werd hem voorgehouden, wat hij tijdens zijn leven op aarde gedaan had en vreemd keek hij er van op, dat men dit wist. Elke letter, welke hij geschreven had, kon hem worden voorgelegd, omdat alles,

wat geestelijk verricht wordt, blijft bestaan. Ook onze gedachten blijven bestaan, wanneer men ze eenmaal gevormd heeft. De inhoud van de werken, welke hij geschreven had, was van laag gehalte en ging lijnrecht tegen alles in, wat met het geestelijke te maken had.

Toen hij naar de aarde terugkeerde volbracht hij dat leven, zooals God het van hem verlangde, want hij had God liefgekregen en leerde Hem in alles kennen. Zoo kwam hij in een kort aardisch leven tot het licht, hetgeen anders eeuwen had kunnen duren. Dit is slechts een kleine verduidelijking, André, want over reïncarnatie zou onnoemelijk veel te vertellen zijn.

Ik zei je, dat zij voor lagere geesten een groote genade betekent, maar degenen, die geestelijke kracht bezitten en weten hoe schoon, rein en heerlijk het in de sferen van licht is, verlangen niet naar de aarde terug te keeren, omdat zij het aardische leven niet meer liefhebben. Wanneer onze vriend zoover gekomen zal zijn, dan staat ook voor hem, indien hij dit wil, dit pad open. Zoo heeft God voor Zijn kinderen vele paden bereid, welke alle omhoog gaan en uitkomen op den weg, welke hen zal voeren naar Zijn Vaderhuis.

Voor al de ongelukkigen kunnen wij woorden aanhalen, welke uit ons hart komen. Zoo weet ik nog, dat mijn meester eens de volgende woorden tot mij sprak:

„Ik zeg u, de eene mensch verdrukt den anderen, maar in het leven na dit leven zal men voor den eenigen Rechterstoel verschijnen en dan zal blijken wat men een ander misdaan heeft. Wee den mensch, die een ander opzettelijk leed veroorzaakt.

Er zijn op aarde weinigen, die hiermede rekening houden. Daarom kom ik naar hier, naar u allen toe en nooit zal ik u loslaten, omdat gij het goede wilt. Dit begrijpt gij later pas goed.”

Wij waren in andere gebieden, om daar werk te verrichten en ik heb hem begrepen, André. Ik herhaal deze woorden duizenden malen, want zij hebben mij gesterkt en ik begrijp hoe ze bedoeld waren, hoe ik God kon bereiken en hoe ik den mensch moet liefhebben.

Mijn meester, die voor meer dan tweeduizend jaren op de aarde

leefde, daalde uit de hoogere gebieden tot ons af en schonk ons deze woorden, welke voor een ieder bestemd zijn.

Hieruit ziet men, André: eenvoud en deemoed in alles; dat betekent kracht en liefde. O, het is zoo noodig, dat de mensch dit weet. Hoe wordt er gezondigd en hoe wordt er geleefd! De geestelijke warmte wordt op aarde niet gevoeld, daar men stoffelijk aanvoelt en stoffelijk ziet. Velen, bij wie wij samen geweest zijn, mijn zoon, hebben ons uitgelachen, wanneer wij vol waren van al onze geestelijke schatten. Zij zullen later, wanneer zij aan onze zijde zijn, gaarne willen, dat wij ons weer met hen bezig zullen houden, maar dat kan dan niet meer. Onze wegen loopen dan te veel uiteen, want wij gaan verder, steeds verder. Ook ik krijg mijn bevelen; nieuwe wegen zullen ons gewezen worden en andere menschen moeten geholpen worden, die de waarde daarvan *wel* inzien. Eenmaal zullen zij groote oogen opzetten, maar dan zijn wij voor hen niet meer zichtbaar. Eenmaal komt de tijd, dat hun klok wordt stilgezet en dan staan zij geestelijk naakt en worden door een ieder uitgelachen, wanneer zij pochen op een leven, dat geheel voor niets geleefd is. Heb medelijden met menschen, die zich laten voorstaan op hun stoffelijk bezit en die denken, dat zij daardoor meer zijn dan hun broeder. Hierboven is dat afgeloopt; daar regeert God en moeten zij de knieën buigen, wanneer zij het licht willen zien. Eens komt de tijd, dat een rechtvaardige macht hen oordeelt. Dan is de hunne voorbij en zijn zij onderworpen aan Gods Almacht. Eens zullen zij de waarde erkennen van de geestelijke schatten, die men hun op aarde wilde geven, maar die zij toen niet zien wilden, omdat zij de stoffelijke dingen liefhadden en aanvaardden. Zelfs hun denken was volkomen verstoffelijkt. Eens worden hun egoïstische plannen doorzien en komt er een einde aan alle komediespel. Dan zal iedereen kunnen zien, wat voor vrienden zij waren, wat zij onder vriendschap verstonden en welke vriendschap zij liefhadden. Al het aardsche gaat voorbij, André. En zouden wij dan niet jubelen? Zouden wij dan God niet danken, dat wij eenmaal onze liefde en onze bedoelingen naar waarde geschat zullen zien?

Dan zullen onze liefde en onze bedoelingen niet meer gesmaad worden door jaloersche en onwetende menschen. Is het dan niet heerlijk, André, te weten, dat wij eens voor de rechtvaardigheid Gods zullen staan?

Eens zullen wij God zien en Hij alleen kan ons helpen. Hij weet, hoe de mensch zijn leven op aarde heeft willen leven. Eens zal men begrijpen, hoeveel liefde wij *wilden*, maar niet *konden* schenken, omdat men onze gevende handen niet wilde zien. Eens zal men hunkeren naar de geestelijke waarheden. Eens zal men de waarheid inzien van alles wat geestelijk werd gegeven. In de eeuwigheid zullen onze bedoelingen begrepen worden. Daar regeert alleen God, ons aller Vader, want weet, mijn zoon, er is maar een macht, die alles bindt en alles vasthoudt, namelijk God. Van alles wat geestelijk wordt verricht, kan niets verborgen worden, noch tenietgedaan. Alles staat dan onbedekt, in zijn ware gedaante, in dat groote, heilige, eeuwige Licht."

„Dit moesten de menschen kunnen hooren, Alcar."

„Zij zullen het hooren André. Ik zal het hun door jou vertellen. Ook zal ik probeeren deze sferen in kleuren weer te geven. Wanneer dat stuk komt, zul je het dadelijk herkennen. Maar het zal niet gemakkelijk voor mij zijn, ze *juist* weer te geven. Ik zal evenwel mijn best doen; je zult het stuk ontvangen."

Zij hadden nu langen tijd op den hoogen berg doorgebracht.

„Kijk nog maar eens naar beneden, André, want wij komen hier vooreerst niet terug."

„Hoe groot is Gods Almacht, Alcar, dat Hij den zieletoestand kent van al Zijn millioenen kinderen."

„Dit is zeer goed opgemerkt, André. God weet alles, God ziet alles, *God is in alles*. Daarom is Hij ook almachtig en kent ieders zieletoestand. God is kracht, God is liefde, God is licht, God is leven.

Om je nog duidelijker te maken hoe Hij alles weet en elken zieletoestand kent, zal ik je iets vertellen, wat daarmee in verband staat.

Lang geleden bezocht ik op aarde een kring, waar men wekelijks seances hield. Ik was niet aan dien kring verbonden, doch kwam

er veel als toeziende geest. Het gebeurt immers zoo vaak gedurende seances, dat wij zien, doch niet herkend worden en dat men niet weet met welk doel wij naar de aarde komen.

Mijn vrienden brachten er geestelijk voedsel, dat door middel van kruis en bord doorden kring ontvangen werd. Acht aardse personen namen aan deze wekelijksche seances deel, onder wie zich een moeder bevond, die haar zevenjarig kind na een kort, maar hevig ziekbed verloren had.

Toen de kleine eenigen tijd in de sferen was, werd zij — daar de moeder voortdurend om haar lieveling riep — door haar grootvader mee naar de aarde genomen en naar de zittingen gebracht, om haar met haar moeder in contact te brengen. Zoo kon de moeder — door het spiritisme — weer met haar kind spreken.

Dit gebeurde gedurende eenige jaren en ik behoef je wel niet te zeggen, André, hoe verheugd de moeder was, toen ze geregeld door haar kind werd opgebeurd.

De kleine paste zich al spoedig aan haar nieuwen toestand aan en ontwikkelde zich buitengewoon snel.

Na vier jaar, toen het meisje, volgens aardse berekening, elf jaar geworden was, ging ook de moeder over en de eerste gedachten van de achterblijvenden waren: Nu is zij bij haar lieveling, nu zal zij gelukkig zijn.

Toen zij eenigen tijd aan onze zijde was bracht men haar naar de aarde om, nu als geest, bij de seances tegenwoordig te zijn. Men zei haar: Nu zul je Rietje — zoo heette haar dochttertje — wel gezien hebben, zij moest bekennen, dat dit nog niet het geval was. Men begreep aanstonds wat daarvan de reden was. Zij was nog niet afgestemd op den geestelijken toestand van haar dochttertje. Zij leed zwaar onder dit verdriet, zwaarder nog, dan nadat de kleine op aarde van haar was heengegaan. Daar had zij van tijd tot tijd nog contact met haar mogen hebben, maar nu zag zij haar niet en mocht ook niet met haar spreken. De arme moeder leed daar zeer onder, maar zij begreep, waarom de omgang met haar kind haar ontzegd was en nam zich voor het hogere te zoeken."

„Waarom mocht zij haar kind dan niet zien, Alcar?”

„Dat zal ik je zeggen, André. Vroeger heb ik je al eens verteld, dat men — alleen door aan seances deel te nemen — geen geestelijk wezen kan worden. Men moet zich geestelijk ontwikkelen. Voor sensatie wordt al dat werk niet gedaan en het geestelijke voedsel niet gegeven. Dit moet dienen om den mensch te verrijken. Hij moet trachten door middel van deze waarheid God te vinden en alles lief te hebben wat door Hem geschapen is.

Alhoewel zij aan de seances deelnam, bleef zij iemand, die zich meer tot de stof aangetrokken voelde en alles gemakkelijk opnam. Men wordt van onze zijde tot niets gedwongen, André, maar men moet zelf leeren aanvoelen. Uit liefde tot de menschen willen wij hen helpen, zonder daarvoor dank te verlangen. Zij voelde echter de groote genade niet, welke haar geschonken werd, toen haar kind tot haar werd teruggebracht en zij dacht er niet aan, dat ook haar tijd eens zou komen en zij dan, bij aankomst in de sferen, een zelfde licht zou moeten uitstralen als haar kind, wilde zij haar kunnen zien. Nu zijn zij beiden in de sferen, maar niet te samen. Eens zal het echter zoover komen en dan zullen zij voor eeuwig gelukkig zijn.

Begrijp je nu alles, André? Kun je nu voelen, dat dit een overtuigend bewijs is van Gods Almacht? Wordt het je nu duidelijk, dat alles door Zijn Almacht bestuurd en geregeld wordt? Met geen mogelijkheid zou de moeder hier, aan onze zijde, zonder hulp haar kind kunnen vinden, omdat zij het geestelijk licht en de kracht daarvoor mist. *God is in alles*. Daarom kent Hij elken zieletoestand. God is *alomtegenwoordig*, zoowel in de hoogste Hemelen, als op de aarde en in de duistere sferen.”

„Wat is dit alles mooi en heilig, Alcar.”

„Zeker is het heilig, André. Eens wordt ons klokje stilgezet en dan zullen wij weten of wij God op de juiste wijze hebben liefgehad.

Wij gaan nu naar de aarde terug, André. Vergeet niet voor den ongelukkige te bidden, die straks hier zal komen.”

In snelle vaart zweefden zij de aarde te gemoet en weer zag André onze planeet met de andere planeten om zich heen. Al

dichter en dichter naderden zij haar en telkens zag hij, dat het hemellicht van kleur veranderde.

„Zoo, nu zullen wij ons verder loopende voortbewegen.”

„Waar gaan wij heen, Alcar?”

„Dat zul je spoedig bemerken. Kom maar.”

André zag vele menschen om zich heen, die bloemen en kransen bij zich hadden en denzelfden weg gingen als zij.

„O, ik zie het, Alcar, wij gaan naar een kerkhof. Daar is het al.”

„Juist. Dit is een kerkhof en je ziet, dat veel menschen bloemen gaan leggen op de graven hunner geliefden. Veel troost vinden de achtergeblevenen daar niet, maar de mensch, die niet weet, kan zich ook geen voorstelling maken, geen beeld vormen van de werkelijkheid. Hij denkt, dat zijn geliefden inderdaad onder de zerken liggen en hen te bezoeken is zijn eenige troost; hij denkt hen daarmee te eeren en lief te hebben.

Kom naast mij, André. ik zal je zoo aanstonds iets droevigs toonen. Je moet nog meer zien, maar, wees sterk.”

Nadat zij vele graven voorbijgelopen waren, bleef Alcar staan.

„Zoo, hier blijven wij even. Dit is het graf van een meisje van vijf-en-twintig jaar. Kijk goed om je heen en luister.”

Op het graf zag André een engel staan, uit sneeuw wit marmer gehouwen. Hij hield een palmtak in de rechterhand en stond voorovergebogen, alsof hij het graf wilde beschermen.

André las: Hier rust onze geliefde dochter, kleindochter en zuster, Anna Maria H., geboren te H., 14 September 1901, gestorven 7 Augustus 1926. Zij was ons geliefd kind; zij ruste in vrede.

„Kijk, André, de beide menschen, die voor het graf staan, zijn haar ouders. Zij hebben deze mooie bloemen als teeken hunner liefde op de zerk gelegd. Ik zal je nog meer laten zien, maar spreek niet.”

André moest zich inhouden om geen geluid te geven, want naast de ouders zag hij een jong meisje, als een engel zoo schoon en geheel in het wit gekleed. Zij hield de armen om haar moeder heen geslagen, waarvan deze blijkbaar niets voelde en

evenmin hoorde zij de zachte stem, die tot haar zei: „Moeder, moeder, ik ben bij u. Treur niet ik ben gelukkig.”

André keek van haar naar de moeder, maar zij hoorde deze zachte stem niet, die toch heel duidelijk klonk en op verren afstand werd gehoord door verschillende geesten, die allen met hun geliefden gekomen waren.

Weer riep zij: „Moeder, moeder!” En nu lag er een smartelijke klank in haar stem. Zacht trachtte zij haar moeder heen en weer te schudden. maar dat gelukte haar niet. Nogmaals riep zij: „Moeder, moeder!”, maar deze bleef doof voor haar. Daarop werd zij zeer bedroefd en toen Alcar naar haar toekwam, hoorde André, dat zij hem vroeg of hij haar niet helpen kon.

O, wat is zij schoon, wat is zij rein, dacht hij. Haar gelaatskleur was nog mooier dan die van den wit-marmeren engel op haar graf. Het was, alsof zij uit den hemel was neergedaald, zoo engelachtig rein en teeder was zij.

„O, broeder”, hoorde hij haar zeggen, „hoe kan ik mijn ouders bereiken! Is hier niets aan te doen?”

„Ja, lieve zuster, ik zal u helpen, maar op een andere wijze. Wat doet gij hier in de sfeer der aarde? Uw huis ligt immers in de sferen van Licht?”

„Ja, broeder, zoo is het, maar ik vind er geen rust. Zij trekken mij terug naar hier. Ik heb geen rust door al hun leed en al hun smart. O, wanneer zij wisten, dat ik leef en dat ik het goed heb, dan zou ik gelukkig kunnen zijn in de sferen van Licht, Geluk en Liefde. Maar nu kan ik niet gelukkig zijn, omdat zij het niet weten. Ach, help mij, help mij. Ik smeeek er u om. U komt ook uit het Licht. Help mij, broeder, dat ik hen bereiken kan.”

„Ik zou u gaarne dadelijk willen helpen, lieve zuster, doch dit is mij niet mogelijk, want op deze wijze kunt ge uw vader en moeder niet bereiken. Hun aardsche ooren hooren u niet en hun aardsche oogen zien u niet. Zoo bemerken zij niet, dat ge hier levend naast hen staat, hen vasthoudt, hen liefhebt en hun toeroept: Treurt niet, lieve ouders, ik ben gelukkig. Zij zijn doof voor uw zachte, maar duidelijke stem. Hun stoffelijke ooren hooren u niet, omdat zij zich geestelijk afsluiten. Maar wij zullen

u helpen. Mijn vriend en ik zijn er op uit om hen te overtuigen van uw leven in de sferen. Hij is mijn instrument en zal het hun vertellen. wanneer zij er naar willen luisteren. Ik laat hem deze toestanden zien en hij zal op aarde bekend maken, hoe vreeselijk zij zijn. Ge kunt op deze wijze niets voor uw ouders doen en ge kent den weg nog niet om hen te kunnen bereiken, mijn kind.” „Moeder treurt reeds zoo lang, broeder; zij komt er niet overheen. Zij is niet te helpen. Daarom ben ik naar de aarde gekomen. Vaak ben ik thuis bij hen en op vele manieren heb ik reeds getracht met hen in contact te komen. Maar zij willen niet afwijken van hetgeen men hun eens geleerd heeft, namelijk, dat God mij eenmaal op zal roepen. Dit zal, volgens hen, het laatste oordeel zijn. Help mij, help mij. Zij moeten weten, dat ik leef en dat ik gelukkig ben; het leven zal dan veel draaglijker voor hen worden.”

„Ik zal u helpen, wanneer ge dit wilt. Ga terug naar uw sfeer, tracht hulp te krijgen uit de hoogere gebieden, bid God daarom en keer dan tot uw ouders terug. Dan zult ge hen met de hulp van hoogere intelligenties kunnen bereiken. Die hulp zal u geschonken worden, wanneer ge God daarom vraagt. Maak u nu los van uw ouders; ge kunt hier niet blijven, want aanstonds zullen er ongelukkige geesten komen, die u sarren en bespotten zullen en plezier in uw leed hebben. Laat uw ouders gaan en tracht hen te bereiken op de wijze, die ik u aangeraden heb.

Het meisje keek Alcar liefdevol aan, nam zijn hand in de hare en zei:

„Ik dank u voor deze lieve woorden, broeder. Ik zal mijn best doen en zie nu in, dat ik zoo niet naar hier had mogen komen.” Nog eenmaal zagen haar reine oogen hem aan, toen ging zij heen.

„Heb je alles begrepen, André?”

„Ja, Alcar. Wat is zij lief en mooi! Zij is net een engel.”

„Zij is een geest, die in de sferen van licht en geluk, waar steeds harmonie is, thuis behoort, maar de ouders van het lieve kind — want zij is nog een kind — trekken haar door hun groot verdriet naar de aarde terug en zij kan in de sferen niet gelukkig

zijn, omdat hun smartelijke gedachten haar bereiken. Steeds voelt zij hun verdriet en wordt daardoor gedwongen om naar hier te komen, terwijl haar ouders toch niets van haar tegenwoordigheid bemerken en haar zachte stem niet hooren. Zij staan hier aan een graf, waarin niets anders te vinden is dan een hoopje stof en hun kind leeft en stond naast hen, terwijl zij haar niet zagen. Hun overtuiging trekt hen naar dit graf, waarin zij hun dochter denken te vinden.

Het is vreeselijk voor een geest, dië komt om hulp en steun te geven en dan ondervindt, dat men hem niet zien en zijn troostwoorden niet hooren kan.

Wel bezit dit meisje de kracht om tot haar ouders door te dringen, doch, zij weet nog niet hoe zij handelen moet om hen door beïnvloeding te bereiken.

Zij zal niet dikwijls naar de aarde komen, wanneer zij niet geroepen, niet daarheen getrokken wordt.

Dergelijke gevallen komen veelvuldig voor en wanneer zij doet wat ik haar gezegd heb, zal zij geholpen worden. Haar gebed zal spoedig verhoord worden, omdat haar smeekbede rein is en zij God in liefde wil naderen. Haar gebed is rein, omdat zij slechts vraagt om liefde te mogen geven.

Het wordt een zware dag voor je, André, maar houd moed. Wanneer je weer in je lichaam teruggekeerd zult zijn, dan zal ik je wel helpen om al de droefenis te verwerken, welke je als geest doorleefd en in je opgenomen hebt."

Zij kwamen nu bij een ander graf.

„Zie, hier staat een jonge vrouw aan het graf harer moeder, maar tevens zie je, dat de moeder — als geest — naast haar staat, om haar te steunen en kracht te schenken.

Zoo zijn er duizenden en duizenden op aarde, die niet hooren en niet zien en ook niet weten, dat deze toestanden inderdaad bestaan.

Kijk daar, André, weer een ander tooneel: een jonge moeder bij het graf van haar kind. Het kind staat naast haar, doch is niet alleen, want het wordt begeleid door zijn grootvader, die reeds langen tijd in de sferen is, zooals ik aan zijn uitstraling

zien kan. De jongen zou den weg naar de aarde niet alleen kunnen vinden, maar zeker voelt hij al het verdriet, dat de moeder lijdt, omdat zij haar kind niet kan vergeten."

André zag een jongen van dertien à veertien jaren en daarnaast den grootvader, die hem bij de hand vasthield.

„Ook deze jongen zal zulke toestanden leeren begrijpen. En wanneer er eenige tijd is voorbijgegaan, dan zal hij daarvoor werken en al het mogelijke doen om zijn ouders van zijn voortbestaan te overtuigen en hun bewijzen te geven van zijn leven in de sferen van geluk, liefde en leven. Ook hij is daar gelukkig, André. Kom, hij mag ons niet zien, dat wil ik voorkomen. Zoo zal een ieder trachten van gene zijde des grafs zijn dierbaren te bereiken. En na vele, vele jaren zullen wij eindelijk zoover komen."

Nu kwamen zij aan een graf, dat pas gedolven was.

„Ik zie reeds, wie hier begraven zal worden, André. Het is een nog jonge vrouw, die vóór haar tijd is overgegaan. Ik zie haar — ofschoon zij voor jou nog niet zichtbaar is — omdat haar gedachten mij bereiken vanaf de plaats, waar zij zich nu bevindt. In dit graf zal zij worden „ter ruste" gelegd en wie weet, hoe velen ook haar weer zullen bezoeken."

„Verlangen geesten er dikwijls naar om hun begraven lichaam terug te zien, Alcar?"

„Zeer zeker. mijn jongen, maar lang niet alle, want men weet immers, wat men te zien zal krijgen.

Het afgelegde kleed, dat men, in vele gevallen, zoo liefhad, gaat onmiddellijk tot ontbinding over en levert dus reeds spoedig een weerzinwekkend schouwspel op.

Op geesten, die desniettemin het lichaam willen terugzien, waarvan zij op aarde een afgod maakten, maakt dit zulk een afschuwelijken indruk, dat zij ijlings wegvlugten, om nooit meer naar het kerkhof terug te keeren, waar zij aan de aarde willen laten, wat haar toebehoort. Zoo zal het deze jonge vrouw ook gaan."

„Kan men niets voor zulke arme wezens doen, Alcar?"

„Ja zeker, André, wanneer zij dit wenschen. Ik zal je straks de

kern van alles laten zien. Je bent diep onder den indruk van al de ellende, welke we vanmorgen gezien hebben, maar je weet nog niet goed wie te helpen zijn. Wanneer je langer aan onze zijde bent zul je spoedig weten, waar je werkelijk goed kunt doen. Je moet nog leeren onecht leed aan te voelen. Je liefde voor alles wat lijdt is heel mooi, mijn zoon, maar je moet goed begrijpen, waar echte smart geleden wordt en wie behoefte aan je medelijden heeft. Zuiver moet je kunnen aanvoelen wat echt is en wat slechts schijn. De vreemde stad, waar je eens zoo diep ongelukkig waart, was bezwangerd van echte wanhoop en ontzettend lijden. Die geesten waren inderdaad diep te beklagen en je deernis was toen niet misplaatst. Toch zul je meermalen het tegendeel ondervinden en ondank ontvangen als loon voor liefderijk hulpbetoon. Wanneer je in de donkere sferen liefdewerk te verrichten had, dan zou je daarover verbaasd staan. Het is echter noodig, dat wij deze leerschool doorloopen. Wij ontvangen daar lessen in de kennis der menschelijke ziel.

Nu gaan wij naar de laatste plaats, welke ik nog met je bezoeken wil, voordat wij onzen tocht beëindigen. Houd je goed, André, want ik zal je een geest laten zien, die nog aan zijn lichaam vastzit. Zoo iemand heeft ook weer ontzettend veel te lijden, daar hij in duisternis en koude de ontbinding van zijn stoffelijk omhulsel moet doormaken.

Je moogt mij niets vragen, wanneer wij bij hem gekomen zijn en alleen maar toezien."

André zag een graf van een volwassen mensch voor zich, maar hoe hij ook keek, hij kon niets anders ontdekken. Toen keek hij naar Alcar en het was, alsof er tot hem gezegd werd: „Blijf, waar je bent."

Hij bleef staan en zag Alcar niet meer. Wél hoorde hij hem spreken. Hij was blijkbaar in gesprek met iemand anders, want hij hoorde hem duidelijk zeggen: „Maar man, zoek God. Tracht God te vinden. Leer bidden."

Nu hoorde hij, dat Alcar uitgelachen werd. Een duivelsche lach klonk over het groote kerkhof, terwijl hij schamper hoorde zeggen: „Zoek God! Loop naar den duivel met je God."

André schrok geweldig. Wie durfde dat te zeggen? Wie kon zich zoo vergeten? Hij had toch duidelijk gehoord: „Loop naar den duivel met je God.” Hij wist niet, in welke hel hij terecht was gekomen en had wel weg willen vluchten, als Alcar hem niet gezegd had, dat hij moest blijven staan.

„Denk je,” hoorde hij weer zeggen, „dat jouw God me hier zoo zou laten liggen. wanneer Hij zoo goed was? Ik zeg je nogmaals: Loop naar den duivel. Ga weg en houd je preek voor jezelf. Bid voor jezelf, man en schei uit met je geklets. Ga weg, zeg ik je, en houd een ander voor den gek, je hebt zelf God nog nooit gezien.”

Nu hoorde André Alcars stem weer: „Probeer alleen maar te zeggen: O, God, help mij!, dan zal Hij uw bede verhooren. God, help mij! Als ge dat ernstig vraagt, dan zult ge van uw stoffelijk lichaam verlost worden.”

Opnieuw weerklonk die satanische lach en daar tusschendoor hoorde hij schreeuwen: „God, help mij! Man, schei uit, maak me niet dronken met je zalvende praatjes. Ik zeg je nog eens: Ga heen, ik heb je hulp niet nodig. Ik heb nog nooit iemand nodig gehad, nog nooit.”

Toen hoorde hij den man vertellen, wat hij op aarde geweest was. Hij had een hooge positie bekleed en groot aanzien genoten.

„O, die boeven,” schreeuwde hij weer, „als ik ze maar te pakken krijg! Ik beloof je, ze zullen me niet kwijt raken. Wacht maar! Er zijn reeds zoovelen van jouw soort hier geweest. Allemaal van die schijnheilige, vrome menschen. Daar hoor je zeker ook bij. Man, ga weg, gauw!”

Nu zag André duidelijk een gedaante, die zich eenige meters van het graf verwijderde, maar toen niet verder kon en weer achteruit week, alsof zij door een onzichtbare hand teruggetrokken werd.

Weer hoorde hij roepen: „Ben je nog niet weg?”

Daarna werd alles stil en op hetzelfde oogenblik zag hij Alcar, wiens fijne uitstraling langzaamaan weer zichtbaar werd. Hij vloog aan zijn borst en was overgelukkig, dat hij weer met zijn leider samen was.

„O, Alcar, wat is dit vreeselijk; ik houd het hier niet langer uit.”

„Kom, sterk zijn, jongen. Begrijp je de kern van dit alles?”

„Ja, Alcar, welk een godslasteraar is die man!”

„Onderweg zal ik je uitleggen, wat hier in deze paar minuten gebeurd is. Wij zullen dezen akker des doods — en *der levenden* — gaan verlaten. Je weet nu genoeg. Om mij kenbaar te maken, moest ik mij in zijn toestand verplaatsen. Je hebt waarschijnlijk gezien, dat mijn eigen licht verdween.”

„Ja, Alcar, maar ik wist niet wat dit beteekende. Ik zag u niet meer en alles werd donker om mij heen; maar dien satanischen lach en het praten en schreeuwen hoorde ik heel duidelijk.”

„Ik wilde alleen naar hem toegaan, omdat je er nog niet van op de hoogte bent, hoe wij moeten werken, om met zulk een ongelukkige in verbinding te kunnen komen. Hij zag mij pas, toen ik mij zonder mijn uitstraling aan hem vertoonde. Anders is het niet mogelijk. Wanneer wij hem op de gewone wijze genaderd waren, zou hij stil op zijn graf zijn blijven zitten, terwijl ik je juist wilde laten hooren, hoe diep deze arme nog in de stof zit, hoe oneindig ver hij nog van volmaking af is. Je hebt zijn godslasteringen gehoord. Ik ben niet de eenige, die geprobeerd heeft hem het loskomen van zijn lichaam te vergemakkelijken. Wanneer hij wilde, zou zijn toestand spoedig geheel kunnen veranderen.

Toen ik eenige woorden tot hem gesproken had, wilde hij wegllopen, doch het onzichtbare koord, de zilveren draad, hield hem vast en trok hem naar zijn in ver gevorderden staat van ontbinding verkeerend lichaam terug.”

„Ik heb gezien, dat hij niet verder kon, Alcar, doch ik zag geen koord. Het was zoo donker om mij heen.”

„Je stond buiten alles, André, anders had je het kunnen zien. Dit was nu niet mogelijk, omdat ik je buiten alles wilde houden. Door mijn sterken wil en mijn concentratievermogen liet ik je zien, dat hij nog aan zijn stoffelijk lichaam gebonden is. Hij verblijft reeds geruimen tijd op dat kerkhof, dit is waar te nemen aan den gevorderden staat van het ontbindingsproces. Eerst wanneer dat ten einde is zal hij zich weer vrij kunnen bewegen

en dan zal hij wraak willen nemen over het vermeende onrecht, dat hem is aangedaan. Dan zal ook hij trachten de duivelsche plannen, welke hij reeds gesmeed heeft, ten uitvoer te brengen. Je hebt het waarschijnlijk niet gezien, maar hij heeft een groot gat in het hoofd, dat door een schot veroorzaakt is. Door deze verwonding lijdt hij nog steeds ondraaglijke pijnen, welke hij door zijn drift, terwijl ik met hem sprak, tijdelijk niet heeft gevoeld.

In dezen toestand blijft hij, totdat hij geestelijk zoover gekomen zal zijn, dat hij aan de stof ontgroeid is. En deze kracht is het juist, welke hem ontbreekt.

Nu moet hij — door de laag aarde heen — de ontbinding van zijn lichaam aanzien. Er bestaan nog meer dergelijke toestanden, waarvan sommige nog verschrikkelijker zijn. Je hebt al deze ellende als geest medegemaakt. Overtuigender bewijzen zijn niet te geven. En nu dring ik er bij je op aan, mijn jongen, vertel je ondervindingen aan allen, die ooren hebben om er naar te luisteren. Vertel het hun, want men moet weten hoe afschuwelijk de gevolgen zijn, wanneer de mensch zich op aarde vergeten heeft. Zeg het hun, zoovaak je kunt. Wij zullen je daarbij helpen.

Overal wordt door ons voor de groote zaak gewerkt en duizenden gaan reizen ondernemen, zooals wij. Maar het is zoo jammer, dat velen van ons hun instrument verliezen, omdat het den strijd niet aandurft, welke hiervoor gestreden moet worden. Wij verlangen van onze instrumenten gehoorzaamheid, eenvoud des harten en — bovenal — liefde voor God. En wanneer zij aan ons verlangen voldoen, kunnen wij hun veel, heel veel schoons daarvoor in de plaats geven, omdat wij onzen steun ook weer uit de hoogere gebieden ontvangen.

Ook verliezen velen onzer hun instrument, omdat dit door jaloezie op andere media verteerd wordt. Stel mij nooit teleur, mijn jongen, dan kunnen wij samen veel bereiken. God zal ons zegenen voor dit werk, waarmede wij tot in eeuwigheid hopen voort te gaan.

Voor altijd te samen in het Hiernamaals. Zal dat niet heerlijk zijn?

Houd je gaven rein, André, vooral ook je magnetische kracht, en bid veel. God zal met ons zijn."

De reis was ten einde en André zag, dat Alcars helpers weer trouw de wacht bij zijn lichaam hadden gehouden.

Adonis kwam naar hem toe, groette hem vriendelijk en vroeg: „Is het beter gegaan dan den eersten keer, mijn broeder?"

André knikte slechts. Hij kon weer niets zeggen, want hij voelde het afscheid naderen, het afscheid van zijn lieven vriend.

Adonis begreep dit, drukte hem hartelijk beide handen en ging heen.

„Je ziet, dat wij steeds op alles voorbereid zijn, André. Vanmorgen vroeg heeft Adonis reeds mijn bevelen ontvangen. En nu, voor het laatst, wees sterk, mijn jongen. Denk aan mij en roep mij, wanneer je mij noodig hebt. Er is steeds contact tusschen ons en ik zal je met alles helpen. Wanneer je weer in je lichaam teruggekeerd, zult zijn, zal ik je zeggen wat je doen moet."

Alcar drukte André aan zijn hart.

De liefdeband tusschen deze twee menschen werd steeds sterker en heiliger en zou immer blijven bestaan. Alcar, de astrale en André, de stoffelijke mensch, verrichten te zamen hetzelfde werk en streven hetzelfde doel na, hetwelk zij eenmaal hopen te bereiken.

André schreide van vreugde, omdat zijn vriend, zijn broeder, zijn goede, trouwe, kameraad hem zoo geheel begreep en hem zooveel liefde betoonde.

„Kom jongen, het is tijd; je moet nu gaan."

Weer voelde André, dat hij omhoog ging en dat hij duizelig werd; daarna voelde hij nog even, dat hij daalde, toen werd hij met een lichten schok wakker. Dadelijk voelde hij weer den band om het hoofd. Ook kon hij nog niet goed denken en hij had geen kracht genoeg om zijn gedachten vast te houden.

Zoo zat hij eenige minuten op den rand van zijn bed, totdat hij Alcar hoorde zeggen:

„Vandaag zul je droevig gestemd zijn en misschien morgen ook nog. Ga dan naar buiten. zoek de natuur op, mijn jongen, bid veel en tracht door alles heen te komen. Je broeder Alcar is bij je en steunt je.”

Hij ging naar beneden. Bijna volle vijf uren was hij weg geweest. Daarna ging hij naar buiten om alles, wat hij dezen morgen, gedurende de reis met Alcar, had meegemaakt, rustig te kunnen verwerken.

Alles was stil in hem en om hem heen. En na geruimen tijd in Gods vrije natuur vertoeft te hebben, kon hij gesterkt naar lichaam en ziel weer huiswaarts keeren.

HOOFDSTUK XI

Het Zomerland

NOG geruimen tijd na de reis naar de donkere sferen gevoelde André zich zeer droevig gestemd. Het was precies zooals in het begin, toen er zoo op hem ingewerkt werd. In dien tijd was hij ook zoo droevig gestemd geweest.

Maar nu kende hij de oorzaak daarvan. Hij had alles als geest, buiten zijn lichaam om, doorleefd en in het lichaam teruggekeerd moest hij dit nu allemaal verwerken.

Hij wist nu welk een fijn instrument de mensch kan wezen en wat hij kan dragen, zonder te weten, vanwaar hij de kracht daartoe ontvangt. Hij was snel vooruitgegaan den laatsten tijd, dit had hij aan Alcar, zijn besten vriend, te danken. Zijn gaven had hij van God ontvangen, doch zijn leider had ze ontwikkeld. De laatste dagen wandelde hij veel buiten in de natuur en dat deed hem goed. O, hij was zoo droevig gestemd en voelde, dat hij weer alleen stond. Vader en moeder wilden hem wel helpen, maar zij wisten niet op welke wijze; daarom moest hij rustig alles zelf verwerken. Maar van Alcar kreeg hij veel steun; ook door mooie teekeningen, welke hij weer van hem ontving. Zoo ging er een geruime tijd voorbij.

Hij dacht heel veel aan den armen musicus en zag hem nog duidelijk voor zich. Alles herinnerde hij zich, wat hij met Alcar gezien had. Vooral die slechte vrouw, haar arme moeder en ook den schilder. Hij zou in stilte zijn gebed voor al deze ongelukken opzenden. Dat zou hen helpen om vooruit te komen. Een innig gebed voor ongelukkige geesten, die in de donkere sferen leven, zal God steeds bereiken. Daarom wilde hij veel bidden voor de arme moeder, voor den man, die verbrand werd en ook voor hem, die nog aan zijn lichaam gebonden was. Hun lijden drukte hem zwaar.

Als de menschen dit eens konden zien en zelf beleven, dan zouden zij wel een andere levensopvatting krijgen en er zou heel wat minder nijd en afgunst op de wereld zijn. Dan zouden zij zich beter leeren schikken in de omstandigheden, waarin de groote Leider van ons bestaan hen plaatste. Dan zou men ook leeren beseffen, dat rijkdom evengoed reden van bestaan heeft als armoede en dat aanzien en rijkdom zware plichten opleggen. Een ieder zou dan op aarde zijn taak vervullen als onderdeel van Gods groote Schepping. Veel bewijzen had hij den menschen de laatste dagen weer gegeven en hij was ook meermalen bewust uitgetreden. Dit was nu mogelijk voor hem door het sterke contact, dat tusschen Alcar en hem bestond. De laatste uittreding was wel zeer bijzonder geweest en vader en moeder waren er weer van onder den indruk gekomen, zooals altijd, wanneer er groote dingen plaats hadden.

Het gebeurde, toen hij in zijn kamer zat. Op een gegeven oogenblik stond hij buiten zijn lichaam en zag zichzelf in den stoel zitten, met de linkerhand onder het hoofd, alsof hij sliep.

In dien toestand ging hij door muren heen, want die waren dan geen belemmering meer voor hem.

Een andermaal, toen hij vrij was gekomen van zijn stoflichaam, liep hij in een straat, vlak bij zijn woning, naast een dame, naar wie hij als het ware toegetrokken werd en hij zag precies hoe zij gekleed was. Zij had een groenen mantel aan en droeg bloemen in den arm. Hij kon duidelijk haar gedachten lezen en constateerde, dat deze vol van hem waren. Daardoor wist hij, dat zij naar hem op weg was. Hij vroeg haar, wat zij van hem verlangde, maar zij wandelde rustig verder, omdat zij hem noch hoorde, noch zag. Zoo liep hij — als geest — eenige schreden naast haar voort en vond dit zeer interessant. In een ommezien was hij toen weer thuis en schrok wakker.

Dit alles was in nog geen vijf minuten gebeurd.

Bij zulke verschijnselen leek het, alsof hij eenigen tijd geslapen had en hij had dan ook een drukkend gevoel op de oogen.

Onmiddellijk ging hij naar vader en moeder en vertelde hun, wat hij beleefd had.

Alcar zeggen, dat het goed was en verder hoorde hij alleen nog de woorden: „Blind, André, en toch te helpen.” Direct gaf hij deze woorden van Alcar door en zei, dat de man blind was.

De heer schrok even, maar vond, dat hij dit prachtig gezien had. „En,” zei hij, „het mooiste is nog wel, dat zijn oogen nog goed waren, toen de foto gemaakt werd. U kon het dus daarvan niet overnemen. Ik maak studies op dit terrein en daarom vind ik dit geval zeer interessant.”

André vond het zelf ook heel merkwaardig; het was een mooi resultaat voor hem. Hij wist echter niet goed hoe hij het den bezoeker zou uitleggen en vroeg Alcar om raad. Zijn leider zei: „Geef je over en ik zal je helpen.” Plotseling zag hij den geheelen toestand voor zich.

„Luister, mijnheer,” zei hij toen, „ik zal trachten u zoo duidelijk mogelijk te maken hoe en waarom ik kon aanvoelen en zien, dat deze man blind is, niettegenstaande hij nog zien kon, toen het portret gemaakt werd.”

Weer nam hij het in de handen.

„Door mijn gave kan ik mij *een* met hem maken, hetgeen voor u onmogelijk is, omdat u deze kracht niet bezit. Dit kan dan alleen hij, die zich geestelijk kan mengen — d.w.z. *een* maken — met een ander mensch, met een andere uitstraling, ook wel fluïde genoemd. Begrijpt u dit, mijnheer?”

„Niet goed.”

„Dan zal ik het u anders zeggen. Alles leeft, in alles is leven en wanneer ik mij nu *een* maak met dat leven, dan zal ik precies zoo voelen, zoo denken, zoo zijn als dat andere leven. Dit is geestelijk, nietwaar? Nu is deze foto reeds vele jaren geleden gemaakt, toen de blinde nog zien kon. Maar dit heeft met zijn algeheelen geestelijken toestand niets te maken. Dit houdt verband met zijn stoffelijk lichaam. Stof is stof, wanneer ze ontdaan is van het leven. Zoo is zijn stoflichaam weer *een* met het geestelijke lichaam. Nu houd ik deze foto vast, begrijp mij goed, mijnheer, en omdat ik mijn fluïde kan mengen met de uitstraling, welke van haar — van hem dus — uitgaat, werd ik *een* met hem. En wanneer dit contact zuiver is, zal ik ook alles kunnen aan-

242

voelen. Dit werkt dan dadelijk op mijn stofflichaam in. Daarom begonnen mijn oogen zoo slecht te zien en kon ik u met zekerheid vertellen wat er aan scheelde. Is deze diagnose niet zuiver vastgesteld, mijnheer?"

„Ja, het is wonderlijk."

„Nee, dat is het niet. Het is veel eenvoudiger, wanneer we het bezien, zooals ik het u uitlegde. En zoo gebeurt het ook. Dit is de geestelijke kracht, welke een mensch kan bezitten en een ieder, die deze gave bezit, kan dit doen, wanneer hij in dat stadium van gevoeligheid is gekomen. Nu is het voor mij heel gemakkelijk om nog meer van dien persoon te vertellen, b.v.: hoe hij is, hoe hij denkt, welk karakter hij heeft, enz. Wanneer ik een met hem ben, dan neem ik ook alles van hem over."

Nu hoorde André Alcar zeggen: „Prachtig, mijn jongen, goed gedaan. Later zullen wij samen al deze psychische mogelijkheden voor de menschen bespreken en uitleggen. Ga nu verder."

„Ik kan hem helpen, mijnheer, maar ik zie, dat hij deze waarheid niet gelooven zal. U kunt het evenwel probeeren."

De vriend van den blinde deed al het mogelijke om hem te bewegen zich onder Andrés behandeling te stellen, doch hij geloofde niet aan deze kwakzalverij en bleef dus blind.

Zoo ging het steeds door en dagelijks gaf André nieuwe bewijzen aan de menschen, die tot hem kwamen.

Op een morgen kwam er een dame naar hem toe met een foto, waarvan een gedeelte was afgeknipt. Hij nam deze in de handen en dadelijk zag hij naast de dame, die op de foto stond, een meisje van ongeveer zeven jaar. Heel duidelijk zag hij het kind en vroeg toen aan de bezoekerster: „Waar is het meisje, dat hier naast gestaan heeft?"

Zij schrikte en zei: „O, mijnheer, dat heb ik er afgeknipt."

André vond het zelf schitterend, dat hij zoo goed gezien had en kon nu rustig de ziekte van de dame op de foto vaststellen.

Zoo werd een ieder overtuigd en geestelijk zoowel als stoffelijk geholpen.

Zoo kwam er eens een patiënte bij hem, die door hem behandeld werd. Plotseling voelde hij een kus op het voorhoofd en naast

Hij was niet nukkig, alleen maar stil, bedroefd en in zichzelf gekeerd.

's Morgens, voordat hij met Alcar was heengegaan, had hij nog in huis loopen zingen en later, toen hij beneden was gekomen, was het precies alsof er zware onweerswolken boven zijn hoofd hingen. Toch wilde hij sterk zijn en Alcar niet zooveel werk geven. Dan bad hij innig tot God om hem te helpen. Dat verlichtte hem.

O, die arme man! Hij kon hem niet vergeten. Telkens zag hij dat doode lichaam voor zich, dat weer levend scheen te worden door die vreeselijke hitte. Neen, zooiets wilde hij nooit weer zien. De eerste nachten had hij er niet van kunnen slapen en hij had toch rust noodig, om overdag zijn werk te kunnen doen. Wanneer zijn gedachtenkracht alles overheerschte en hij den slaap niet vatten kon, dan greep Alcar in en bracht hem in een toestand van half-trance. Dit voelde hij heel duidelijk. Langzaam trok Alcar zich dan terug en hij sliep in. Dit was dan geen gewone slaap; dat kon hij 's morgens aan zijn hoofd bemerken.

Zoo waren er vele dagen voorbijgegaan. Hij sprak zichzelf moed in, want hij moest er doorheen. Hij voelde wel, dat het een groote ontwikkeling voor hem zou beteekenen, wanneer zijn geest dit alles kon uithouden. En hij wist het: niets voor niets, ook geen wijsheid. Alles kost wilskracht. Op een avond zeide Alcar, dat zij 's nachts weer naar de hogere sferen zouden gaan.

„Wij zullen onze reis moeten vervroegen, André, want je kunt je niet losmaken van alles wat je gezien hebt. Het was ook een zware reis voor je. Toch heb je kracht genoeg om het te kunnen dragen. Houd je nu gereed, vannacht zijn wij weer in de sferen.” Alcar had hem verteld, dat hij het groote verkeer tusschen de aarde en het Zomerland met hem zou gaan zien en hij was nieuwsgierig hoe het daar zou zijn.

Nog steeds droefgeestig gestemd, ging hij reeds vroeg naar zijn kamer. Eerst schaarrelde hij nog wat rond en het verwonderde hem, dat hij op dat oogenblik nog geen verlangen had om uit te treden.

Zijn kamer hing nu vol geestelijke stukken, welke hij van Alcar

en de andere schilders ontvangen had. Het had hem heel wat strijd en wilskracht gekost om zoover te komen. Men moet volharden en veel kunnen verdragen, indien men het tot iets wil brengen. De menschen zagen alleen het resultaat, maar den strijd en het leed, die dit alles hem gekost had, zagen zij niet. Wat was hij in het begin bespot en uitgelachen en ook nog, toen hij reeds ver op dezen weg was, had men den draak met hem gestoken. Toch had hij veler muren met stukken van Alcar versierd.

Langzaam voelde hij nu de heilige inwerking van „gene zijde” over zich komen. Zijn hoofd werd zwaar en daarom ontkleedde hij zich vlug. Alcar had hem gezegd, dat hij, wanneer hij ’s nachts wilde uittreden, op zijn rug liggende moest gaan slapen; dan kon hij hem gemakkelijker bevrijden. Dit deed hij dus.

Het was pas half tien. Toch draaide hij het licht uit en na een minuut of tien was hij reeds in diepen slaap verzonken.

„Zoo, mijn zoon,” waren de eerste woorden, welke hij hoorde en dadelijk daarop zag hij zijn leider, dien hij met een kreet van vreugde om den hals viel.

„Flink zijn, André, wij zijn nu weer *een*. De laatste dagen zijn zwaar voor je geweest, want je moest veel verwerken. Bij mij zul je weer spoedig tot kalmte komen. Wij, aan onze zijde, kunnen zulk leed beter dragen; voor een aardschen geest is dat moeilijk.

Je ziet nu weer hoe voorzichtig wij moeten zijn. Als ik je nu eens alles tegelijk zou geven, wat er gedurende zulk een reis te beleven is, hoe zou het je dan wel te moede moeten zijn! Dat hield je niet uit.

Kom, kijk mij eens aan, mijn jongen.”

Met tranen in de oogen keek André zijn leider glimlachend aan. Hij voelde zijn groote kracht en zag dat groote, witte licht weer om hem heen.

„Je had geen verlangen om uit te treden, maar dat is alles mijn werk, André. Zoo, nu kunnen wij rustig vertrekken. Wat is het heerlijk, dat God ons dezen band liet vormen. Je ziet, dat er voor

invloeden. Door zijn uitstraling met die van het dier te vermengen kan hij het in zijn macht krijgen en dwingen datgene te doen wat hij wil. Denk maar aan hetgeen ik over televisie en zwarte magie verteld heb. Blijf jij nu hier, André, houd de vogels in je macht en concentreer je sterk; we zullen dan zien, wiens wil en concentratie-vermogen het sterkst zijn."

Alcar ging van de bank weg en het vogeltje, dat naar hem toe gekomen was, vloog hem onmiddellijk achterna. Waar Alcar heen ging, daar volgde het hem. Toen werden de vogels op Andrés hand onrustig. Hij voelde, dat er iets was, waaraan zij geen weerstand konden bieden en plotseling vlogen zij alle vier weg in de richting van Alcar, die een vijftiental passen verder stond. Deze ving hen op en kwam toen weer terug.

„Je wils-concentratie moet nog veel sterker worden, jongenlief, want je gedachten konden hen niet vasthouden. Bemerkte je niet, dat ze dadelijk onrustig werden?" -

„Jawel, Alcar."

„Door mijn sterken wil heb ik je aandacht afgeleid. We zullen het nog eens probeeren en daarna zullen wij hen laten vliegen."

André streelde de diertjes over de prachtige veeren, wat hun blijkbaar aangenaam was, want zij hieven de kopjes omhoog en kromden de rugjes.

„Houd hen nu heel sterk met je gedachten vast, André."

„Goed, Alcar, ik zal mijn best doen."

Weer ging Alcar heen.

André spande zich in, maar op een gegeven oogenblik waren ze alle vier weer verdwenen en zaten op Alcars hand.

„Je ziet wie van ons beiden het sterkst is aan geestelijke kracht. Nu zal ik je iets moois laten zien; let maar goed op. Het vogeltje, dat op mijn duim zit, zal ik van mijn wil losmaken; het kan dan vliegen, waarheen het wil. De drie andere houd ik nog gevangen. Kijk, nu begint het zich reeds vrijer te gevoelen. Oogenschojnlijk gebeurt er niets en toch zijn de andere diertjes nog geheel in mijn macht. Is het niet schitterend, André? Nu laten mijn gedachten het absoluut los." Nauwelijks had Alcar dit gezegd, of het vogeltje was weggevlogen.

„Nu deze twee, André. Langzaamaan zal ik mijn wil laten verzwakken. Kijk, ik laat hen nu geheel vrij.”

Toen vlogen ook zij direct weg.

„Hier, André, speel jij nu nog maar even met de laatste twee vogeltjes; ik zal dan mijn gedachten van hen terugtrekken.”

André ging nu eenige meters van Alcar vandaan, concentreerde zijn gedachten geheel op de vogels, klapte in de handen en toen kwamen de beestjes onmiddellijk naar hem toe.

„Prachtig, André, dit is een bewijs, dat je met je gedachten iets bereiken kunt.”

Het was een groote voldoening voor hem, dat hij het zoover gebracht had.

„Probeer nu ook eens om een eind weg te gaan en hen dan mee te nemen.”

Tot zijn groote blijdschap gelukte ook deze proef.

„O, Alcar, als ik op aarde eens zulke beestjes mocht bezitten!”

„Dat komt nog, André, met aardse vogels zul je eenmaal hetzelfde bereiken. Maar vergeet niet, dat niet elk dier dadelijk naar onzen wil luistert. Bij het eene zul je meer kracht nodig hebben dan bij het andere. Laat hen nu maar gaan; wij hebben nog meer te doen.”

André dacht toen aan iets anders en de vogels vlogen weg.

„Kijk nu maar eens naar al deze stralende geesten, mijn jongen. Zien zij er niet gelukkig uit?”

Daar gingen een man met zijn vrouw, een kind met zijn moeder, een broeder met zijn broeder; dan weer een kind met andere kindertjes of een vader en moeder met hun kind. Vele van hen wandelden rustig heen en weer, terwijl anderen de eenzaamheid zochten om een tijdlang samen te zijn.

„Op aarde is het nu nacht en hier zijn vele uitgetreden geesten. Zoo aanstonds zal er een komen, dien ik ken. Zijn vrouw en zijn kind heb ik reeds gezien.”

„Wat leven al deze geesten hier gelukkig, Alcar.”

„Je kunt den menschen op aarde niet genoeg vertellen hoe mooi en heilig het hier is. En in de hoogere sferen is alles nog volmaakter.

Ik heb de zesde sfeer eens mogen zien, toen het daar feest was. Omdat ik iets goeds gedaan had riep mijn meester mij daar tot zich en mocht ik er een wijle vertoeven. Het ging mij toen precies, zooals het jou nu gaat. Zooveel schoons en heiligs is niet met woorden te beschrijven, want wat men daar voelt, is onmogelijk weer te geven. Het zijn allen engelen, die daar in een onbeschrijfelijke kleurenpracht leven.

Wanneer wij later zoo ver gevorderd zullen zijn, dat je alles begrijpen kunt en wij de vijfde of de zesde sfeer gaan bezoeken, dan zul je nog veel meer schoons en heiligs aan de aarde kunnen geven.

Zie, daar komt de man, dien ik bedoelde."

André zag een nog jongen man voor zich, die naast een iets oudere intelligentie liep.

„Deze jonge man leeft nog op aarde. Bij de geboorte van hun kindje verloor hij zijn lieve vrouw, die de kleine tevens met zich nam. Je voelt de diepe smart, waarin hij eenzaam achterbleef. Maar God voorziet in alles en schenkt dengene, die waarachtig liefheeft, Zijn genade.

Zoo is het hem gegeven van tijd tot tijd zij geliefde vrouw en zijn kindje in het Zomerland te bezoeken, omdat zijn leed anders ondraaglijk zou zijn. Zijn Gods wetten niet wonderbaar, mijn jongen en is Zijn Leiding niet in alles te bespeuren?"

„Treedt hij ook bewust uit, Alcar en herinnert hij zich dit?"

„Nee, André, dat niet, want hij is geen direct medium, alhoewel hij, zooals ieder mensch, deze sluimerende krachten in zich heeft. Bij hem gebeurt dit uittreden weer op een andere manier, wat ik je straks zal uitleggen. Zijn lief kind groeit hier verder op en zal eens, zoo schoon als een engel haar vader te gemoet treden. De jonge man sloot zijn vrouw langen tijd in de armen, wat voor André een aangrijpend schouwspel was en ook de kleine, die ongeveer drie jaar oud was, drukte hij liefdevol aan de borst. Tranen van geluk kwamen man en vrouw in de oogen en beiden lieten ze vrijelijk vloeien. De kleine legde de armpjes om vaders hals en zag hem aan, alsof zij wilde zeggen: „Waar zijt ge toch zoolang gebleven?"

„Zulke toonelen spelen zich hier steeds af en men schaamt zich niet voor zijn geluk. Deze twee menschen zullen voor eeuwig *een* zijn, wanneer de korte tijd, welken hij nog op aarde moet doorbrengen, voorbij is, want zij hebben Gods zegen over hun liefde afgesmeekt. Onder alle omstandigheden zal hij deze vrouw trouw blijven en zij zal zijn tweelingziel zijn tot in alle Eeuwigheid. Eeuwig geluk! Voel je wat dit beteekent? Voor eeuwig te samen, door God verbonden?

In de hoogere sferen heb ik eens een geestelijke huwelijksinzege-ning mogen bijwonen, welke door Christus zelf voltrokken werd. En wanneer je eens zoover gekomen zult zijn, dat je geest dit verwerken kan, dan zal ik jou ook zulk een huwelijksvoltrekking laten zien. O, André, het is zooiets heiligs, zoo'n groot geluk, dat de mensch aan onze zijde ontvangen kan. Het is niet te vergelijken met wat op aarde daaronder verstaan wordt. Geestelijke liefde is een machtig gevoel, dat als een heilig vuur in 's menschen ziel brandt. Even heb ik haar mogen aanvoelen, even maar. Toen werd mij te machtig wat die beiden innerlijk droegen, die geestelijk *een* waren. Toch zullen wij dat ook eenmaal bezitten. De mensch, die deze heilige kracht gevoeld heeft, zal steeds trachten alles zoo te volbrengen, als God het wil. Hij zal zich willen ontwikkelen, om eens de heilige liefde te mogen ontvangen, die God voor al Zijn kinderen heeft weggelegd.

Mijn jongen, mijn jongen, het is een geweldige kracht, welke de menschelijke geest dan in zich draagt. Door zijn onuitsprekelijk geluk kan hij dan bergen verzetten en het is hem, alsof alles hem toelacht, alles tot hem spreekt, alles *een* met hem is; alsof hij droomt, alsof hij door dat goddelijke gevoel naar hoogere sferen wordt heengedragen. Hij heeft dan een smachtend verlangen om zijn God voor deze groote genade te danken en geen offer zou hem te zwaar kunnen zijn.

Op aarde zou men dit gevoel niet kunnen verwerken. Dit kan alleen de astrale mensch, omdat de stof dit geluk niet zou kunnen dragen. Op dit gevoel is de stoffelijke mensch niet afgestemd. Hoe denkt men op aarde over huwelijksliefde? Dit reine gevoel wordt daar bijna nooit begrepen, want de mensch is te veel

verstoffelijkt en zijn liefde heeft met de hoogere liefde veelal niets uit te staan, omdat ze dan niets meer is dan een stoffelijk samenzijn. Stoffelijk is men dan vereenigd, doch geestelijk mijlen van elkander verwijderd. Men ziet het maar al te vaak. Vele levens werden verwoest, omdat men dacht lief te hebben, terwijl die liefde niets anders was dan egoïsme of hartstocht. Niets wordt er gedaan om de hoogere liefde te ontwikkelen en de mensch leeft vele, vele jaren voort en kent niet den anderen mensch, die al die jaren naast hem leefde, omdat hij niet trachtte diens zieletoestand, gevoelens en geestelijke kracht te peilen en te leeren kennen. Vaak hebben dan twee menschen, die samenkwamen, omdat ze werkelijk meenden, dat zij elkander liefhadden, de ware liefde nooit gekend. Eerst wanneer twee zielen zich deemoedig tot elkander buigen, zal naast den menschelijken hartstocht ook de reine liefde ontstaan, welke God slechts eenmaal in 's menschen hart legt.

De mensch, die deze hoogere liefde voor een ander voelt en niets terugontvangt, deze ongelukkige mensch heeft een ziel, die schreit, omdat zij niet begrepen wordt. Hij voelt de liefde, waar hij God zoo innig om gebeden heeft en wanneer deze niet beantwoord wordt, dan is er een leed geboren, zoo intens, zoo vreeselijk, zoo ontroerend diep, dat niemand dan God alleen dit peilen kan.

Wee den mensch, die deze liefde niet begrijpt. Hij spot met Gods grootste schepping, het hoogste en het aller- allerheiligste door Hem geschapen.

Wanneer op aarde twee wezens elkaar ontmoeten, die met dit heilige vuur begenadigd zijn, dan zal alles om hen heen stralen, omdat zij overgelukkig zijn en elkander niets dan reine liefde willen geven.

De aardsche liefde is over het algemeen niet meer dan vriendschap. Wat in de sferen wordt gevoeld is liefde, die ineensmelt: één voelen, één leven, één begrijpen. Deze liefde is eeuwig en de zielen zijn door God verbonden. Op aarde is het meestal heel anders. Daar gaan menschen als man en vrouw door het leven en zij beschouwen dat leven niet als een weg die naar God voert,

maar als een weg van aardsche genoegens. Een weg, dien men bewandelt, nu ja, zooals elken anderen weg. Maar ze vergeten, dat elke andere weg voor iedereen bestemd is, doch de weg, dien zij samen moeten bewandelen, voor hen alleen. Dezen weg moeten zij in liefde samen gaan, dan zal hij voor beiden gemakkelijk zijn. Zij kunnen elkander steunen en helpen. Het is de weg, dien engelen hun wijzen, omdat zij door Gods engelen beschermd worden, omdat zij in liefde willen leven. Het is de weg, dien God zelf hun wijst.

Zoo heel velen zien dien weg echter niet en allerlei belangen, neigingen en gewoonten doen hen van elkaar gaan en afdwalen. Soms vinden zij elkauder weer terug en trachten dan het smalle pad weer te beklimmen, dat hen weer naar dien hoogen, moeilijken weg terug moet voeren. Maar spoedig zijn ze weer afgedwaald, omdat de vaste, ernstige wil om, met Gods hulp, elkander den weg te wijzen, hun ontbreekt.

Zoo leven dan vele menschen zonder elkander te begrijpen en zonder liefde naast elkander voort en zijn als paarden in een gespan, waarvan het sterkste het andere den weg optrekt, welken het gaan wil, totdat dit zich ten slotte met kracht daartegen verzet, het tuig, waaraan het reeds zoolang gerukt heeft, stuktrekt en — eindelijk vrij — zijn eigen weg gaat.

Tracht nooit zulk een span te leiden, André, want alleen zijn eigen wil kan het op den goeden weg houden. O, mensch, vraag u, met al uw menschelijk verstand toch af, of uw weg u naar Gods Troon voert, of dat ge tot u zelf moet zeggen, dat het niet de weg is, welken Hij u gewezen heeft. En wanneer ge in zuivere liefde vereenigd zijt, moge God, Die deze liefde in uw harten en uw handen zegenend in elkander heeft gelegd, dan verhoeden, dat gij den weg, welken Hij u gewezen heeft, niet vrijwillig verlaat, want als ge eens aan onze zijde gekomen zult zijn, dan zal het hemelsche pad nog veel schooner zijn dan het aardsche en u naar uw Hemelsch tehuis voeren.

Hebt elkander lief met heilige, reine liefde. Weest elkander tot steun en troost, vertrouwt elkander en volgt den weg, welke met de bloemen uwer liefde bestrooid is. Dat is Gods wil en de gees-

ten zullen juichen, wanneer zij zulk een gelukkig menschenpaar hand in hand in het Zomerland zien komen.

Let nu maar weer eens op het gelukkige drietal, dat hier is mogen samenkomen, André.

De vader van den jongen man heeft zich zoo lang teruggetrokken en zal hem straks weer naar de aarde, in zijn stoflichaam terugbrengen. Op eenigen afstand zullen wij daarop wachten en hen dan volgen, om te zien hoe hij op aarde zal komen.

Menschen zooals hij, die daar in diepe smart zijn achtergebleven, ontvangen van God de groote genade hun dierbaren op deze wijze nabij te blijven en het innerlijke contact met hen te behouden, hoewel zij zich daarvan niet bewust zijn. Toch blijft het hun geestelijk bezit.

Zoo is er nog zoo veel, dat de mensch — onbewust — in zich draagt. Deze krachten en verschijnselen worden op aarde door de parapsychologen nauwkeurig onderzocht en bestudeerd.

Vele spiritisten zijn van meening, dat alles op inwerking van geesten berust, maar er is zeer veel, dat een diepere oorzaak heeft, zooals de Goddelijke genade van het samenzijn in het Zomerland. Hier kan een ieder gelukkig zijn; degenen, die van het bergland houden en degenen, die de wijde vlakten liefhebben. Je ziet, welk een heerlijk land het is. Later zullen wij de hemelsche woningen van binnen gaan bekijken."

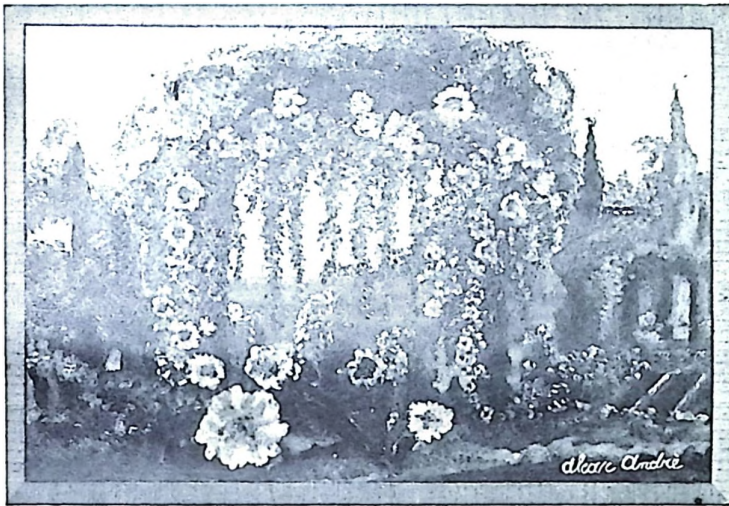
„O, Alcar, als dat eens mocht gebeuren! Wat zou ik graag uw huis eens zien!"

Alcar glimlachte.

„Niet alleen mijn huis, maar alles, wat ik bezit, zal ik je laten zien. Heb echter nog even geduld, er is nog zooveel te zien, mijn jongen. Wij zullen geleidelijk alles onderzoeken, dan kan ik je geestelijk nog verder ontwikkelen.

De schoonheid van ons huis in de sferen is geheel in harmonie met ons innerlijk wezen. Op hoe hooger peil dit staat, des te verhevener zal de schoonheid onzer omgeving zijn.

Je kunt je daar geen denkbeeld van vormen en ik raad je aan hierover niet na te denken, want geen enkele voorstelling komt de werkelijkheid nabij.

LEVENSTUIN

Volgens de Goddelijke wetten zal men oogsten wat men gezaaid heeft. Ook daarop kun je je medemenschen niet genoeg wijzen. En druk hun daarbij steeds op het hart, dat maatschappelijke stand of positie met dit alles niets te maken hebben.

Men kan in een hutje op de heide geboren zijn en zich toch — reeds op aarde — een landgoed in de sferen bouwen.” „Het lijkt hier op een Alpenlandschap, Alcar, maar het is niet koud.”

„Koude zul je in de donkere sferen voelen, welke we later gaan bezoeken. Daar heerscht ook diepe duisternis.”

„Hier vind ik alles heilig, Alcar. Hier zou ik willen blijven.”

„Dat geloof ik gaarne, mijn jongen. Ook dat komt later. De natuur zingt hier haar lied en alles ademt rust en vrede. Hier voelt men, hoe lief God den mensch heeft en hoe oneindig goed Hij voor hem is. Hier is de mensch *een* met Hem in Zijn Levens-tuin. Zeg ik soms te veel, mijn zoon? Is het niet een levenstuin? Ik heb je er een kleine uitbeelding van gegeven; het stuk met al de bloemen in eeuwige pracht. De mensch, die na een welbesteed leven hier aankomt en dit heiligdom betreedt, zal onuitsprekelijk gelukkig zijn.”

„Deze geesten gaan bidden, Alcar.”

„Ja, zij gevoelen behoefte om God voor deze groote genade te danken.”

„O, Alcar, wanneer de menschen op aarde dit mochten zien, dan zouden zij wel gaan leven, zooals God het wil.”

„Zeer zeker, mijn zoon, maar zij moeten, zonder dit alles te zien, zoover komen, omdat in ieder mensch de Goddelijke vonk aanwezig is, welke hem het onderscheid tusschen goed en kwaad laat aanvoelen.

Laten wij nu ook bidden, mijn jongen; je zult daar ook behoefte aan gevoelen, niet waar?”

„Ja, Alcar.”

„Kom dan hier, bij de prachtige bloemen, welke Gods leven in zich dragen.

„Kijk eens, welk een heerlijke paars-blauwe kleur deze bloem heeft. Zij ligt als in een waas.”

Alcar nam de bloem tusschen zijn handen en knielde neer. André lag voor hem geknield en keek hem aan. Hij voelde in dit heilige oogenblik, dat zijn leider geestelijk nog hooger stond, dan hij zich aan hem liet kennen en dat hij hem in grooten eenvoud zooveel gaf en zooveel leerde.

„Luister, André, en tracht mij te begrijpen.”

Het hoofd gebogen richtte Alcar nu zijn blik op de schoone bloem en sprak:

„Zij is een geestesbloem, die groeit en bloeit alleen door God. Zij leeft in alles en voelt in alles haar God, omdat zij *een* wil zijn met God, opdat zij leven zal, omgeven door alles wat God is. Door Gods liefde omringd, zal zij leven, zal zij bloeien, zal zij schoon zijn, om, door Gods wil, die heiligend is, oneindige diepten te doorzien, oneindige verten te omranden. Omdat zij in alles Gods groote Almacht voelt bewaart zij deze kleur en deze pracht eeuwiglijk. Zij is, zooals de ouden; verjongd, zooals de jongeren verheft zij zich in deze wijsheid in haar levensbaan. Maar wil men haar vernietigen, dan zal zij dit zien, zich weten te beschermen en overwinnen, omdat zij liefde geeft en *een* is met God.

Bloem des grafs, levend atoom der sferen, God bescherm uw pracht, uw kleur en uw innerlijk gevoel; dan zullen lichtende stralen uw leven beschijnen met hemelschen glans. En door het Licht des Scheppers zal de mensch trachten uw licht te kennen; in het bijzonder: uw gevoelens voor God. Leef, mijn bloem, leef. Leg uw geur, uw kleur en uw kracht op geestelijke winden en leid en sterk den mensch met uw wijsheid. Geef velen van uw licht, uw kracht en ook van den glans, dien gij innerlijk draagt, opdat de mensch ook op alles afgestemd moge worden. Geef van uw bezit aan de arme menschen, die tot u komen en die, helaas, weer naar de aarde terug moeten. Geef hun uw liefde en uw zoeten geur, welke hen sterken en meng uw licht met het hunne.

O, help den mensch in zijn smartelijk lijden, want hij is ver-

dwaald in vallend gesteente. Laveerend komt hij tot u en zoekt genezing en kracht. Laat hem niet tevergeefs roepen, omdat hij lijdt door zijn omgeving en alleen de kracht, de geestelijkheid des persoons hem zal kunnen helpen. O, geef hem dezen steun. Gij doorstaat en kent, gij bezit en voelt Gods heilige kracht in alles. Zij sterke ons allen. Amen."

Alcar liet de bloem los en André zag tranen in zijn oogen.

„Voor jou heb ik ook gebeden, mijn jongen."

André voelde, dat het om hen heen nog stiller geworden was en dat er een groote kracht in hem was gekomen. Dit gebed had hem gesterkt. Diep dacht hij na. De mensch kon *een* zijn met alles. De mensch leed door zijn omgeving, ook weer door zijn onwetendheid. „Laveerend komt hij tot u." Hij voelde wat Alcar daarmee bedoelde. Vallen en opstaan moet de mensch in het aardsche leven. Door smart en leed moet men hooger komen of door de geestelijkheid des persoons. Dit moest de geestelijke kracht in den mensch zijn.

Als een flits vlogen deze gedachten hem door het hoofd. De mensch kon *een* zijn met alles en dan behoefde hij niet zoo te lijden.

„Zoo is het, André. De mensch kan *een* zijn met alles, wanneer hij maar wil en zijn goddelijk gevoel naar voren brengt. Wanneer hij maar leeft zooals hij moet, in alles *een* is met God."

„Ge hebt mijn gedachten weer opgevangen, Alcar."

„Ja, dat heb ik, mijn jongen."

Deze geestesbloem voelt mij; door haar heb ik gebeden. Ook zij draagt en bezit het leven, dat God in alles heeft gelegd. Daarop kunnen wij ons afstemmen. Met dat leven *een* zijn. Voel je, wat ik bedoel? Denk hierover maar eens goed na, wanneer je op de aarde teruggekeerd bent.

Kom, wij gaan nu terug naar de plaats, waar wij zooeven vertoefden; ik heb nog een verrassing voor je. Kijk, daar komt iemand, die je kent."

André keek naar de gestalte, welke Alcar hem aanwees en schreeuwde: „Tante, tante!" Hij vloog haar om den hals en om-

helsde haar innig. „O, tante, wat een verrassing, wat een geluk! Waarom hebt ge mij dat niet eerder verteld, Alcar?”

„Ik heb het je op onze vorige reis verteld, André, maar je bent het vergeten. Blijf nu bij tante; ik kom je straks weer halen en heb intusschen nog iets anders te doen.”

In weinige oogenblikken was Alcar verdwenen.

André kon geen woord spreken, dit geluk kwam te onverwachts en overstelpte hem. Wat was Alcar toch goed. Niets dan liefde gaf hij hem. Voor hem zou hij door het vuur gaan. Alcar dacht nooit aan zichzelf, altijd aan anderen. Nooit bracht hij zichzelf op den voorgrond, steeds liet hij zich door liefde kennen en deed alles voor anderen.

„Kijk mij eens aan, mijn jongen.”

„O, tante, vergeef mij, ik dacht aan mijn lieven leider, hij is zoo goed voor mij.”

„Kijk, André, ik ben nu niet langer oud en leelijk.”

„Nee, tante, u is mooi.”

André schreide van ontroering. Hier vóór hem stond de lieve zuster zijner moeder, die hij van de aarde had zien heengaan. Zij leefde, was mooi, jong en gelukkig en omringd door alles, wat rein is en liefelijk.

„Toe tante, vertel mij het een en ander. Ik ben zoo nieuwsgierig en weet niet, wat ik u het eerst zal vragen. waar ik mee beginnen moet. Alles is zoo onverwachts, zoo grootsch, zoo machtig. U leeft, u is gelukkig, u is mooi en jong. Mooier nog, dan toen ik u het lichaam zag verlaten.”

André vertelde haar alles wat hij bij haar heengaan van de aarde had waargenomen.

„Alles is zooals je het gezien hebt, alles is werkelijkheid. Mijn ouders, mijn zuster en mijn broer kwamen mij halen. Ik ben bij vader en moeder in de vierde sfeer. Mijn zuster en mijn broer zijn reeds in een hoogere sfeer. Als engelen zijn zij — vanaf de aarde — daar aangekomen.”

„Hoe wist u, dat mijn leider en ik hier zijn?”

„Dat is heel eenvoudig, André. Je leider zond zijn gedachten naar mij toe, welke ik nu reeds kan opvangen. Ook heb ik het

gevoeld en je vanuit mijn huis gezien. Daar heb ik een instrument, waarmee ik alles kan waarnemen wat ik gaarne zou willen zien en daarin heb ik je met je leider zien komen. Ik wist reeds lang te voren, dat wij elkaar zouden terug zien. O, er is zooveel, mijn jongen, wat ik je te vertellen heb, doch onze ontmoeting zal ditmaal maar kort zijn. Je zult later weer terugkomen, terwijl je nog op aarde leeft en dan zal ik je alles laten zien wat ik bezit.

Zeg aan vader en moeder, dat ik leef en gelukkig ben en een eigen huis heb, dat ik reeds gedurende mijn aardse leven heb gebouwd. O, André, die eerste oogenblikken na het ontwaken in de sferen! Toen ik wakker werd en al dat schoone zag, toen alles mij tegenlachte en ik wist, dat mijn leven op aarde niet voor niets geleefd was, toen knielde ik neer om God te danken. Veel heb ik nu reeds gezien en geleerd. Ook heb ik werk gekregen; een schoone taak is mij opgelegd, welke ik reeds op aarde zoo gaarne wilde volbrengen, doch waartoe ik nooit gelegenheid gekregen heb."

„Welk werk is dat, tante?"

„Ik verzorg geesteskinderen, André en voed hen met liefde op; dat is mijn taak."

„O, wat is dat mooi! Alles zal ik aan vader en moeder vertellen.

Voor al, dat het leven na den dood zoo schoon kan zijn en dat u jong is en gelukkig."

„Doe dat en vergeet niet hun mijn zegen over te brengen.

Weet je, wie je leider is, André?"

„Nee, tante, dat weet ik nog niet, maar wel weet ik, dat hij een groote liefde bezit en alle menschen liefheeft."

„Dat heb je goed gevoeld, je staat onder goede leiding. Hij, die steeds naast je is en je geestelijk opvoedt, is een geest van liefde, die hier overal vereerd wordt. Wees sterk en blij volharden in het goede. Dit zal je geestelijk geluk schenken.

Welk een schat kan de mensch bezitten, die zich *een* maakt met al deze schoonheid, met het eeuwige leven. Dit is eeuwig bezit en heilig en waar. O, ik ben zoo gelukkig. Hier kan ik mij geven,

zooals ik innerlijk ben; hier word ik begrepen. Hier heerscht liefde, hier is alles *een* en een ieder is gelukkig."

„Toen u wakker werd, wist u toen waar u was?"

„Ja, ik ontwaakte in mijn eigen huis, André. Die eerste oogenblikken na mijn geboorte in het Hiernamaals zijn voor eeuwig in mijn ziel gegrift. Ze zijn niet met woorden te beschrijven. Toen ik wakker werd en al dat schoone om mij heen zag en al die bloemen in duizenden kleuren, toen ik in alles het eeuwige leven zag en voelde, toen deed ik niets dan schreien, steeds maar schreien van geluk, omdat ik voelde, dat dit mijn eigen bezit was, waar ik van de aarde was heengebracht. En ik dankte God en smeekte Hem allen geesten dit groote geluk te schenken. Daarna overviel mij een diep medelijden met allen, die op aarde moesten achterblijven.

Juich, André, juich, wanneer er een mensch overgaat, die God op aarde heeft liefgehad. Zie mij aan en voel hoe gelukkig ik ben nu ik mijn stofkleed heb afgelegd. Juich dus. wanneer zoo iemand heengaat en treur niet, want wij hebben het duizendmaal beter dan degenen, die om ons treuren. Men beschouwe ons heengaan als een reis naar een hooger oord, trachte bereid te zijn om straks eveneens deze reis naar het eeuwige land te aanvaarden en zorg, dat men daar door gelukkige geesten met gejuich ontvangen wordt.

Vertel aan iedereen hoe heilig alles hier is, André."

„Dat beloof ik u, tante."

„Kijk, daar is je leider, nu moet je vertrekken. Ons bijeenzijn duurde maar kort. Blijf sterk, André, Steeds zul je naar hier terugkeeren. Steeds weer, opdat je heel veel aan de aarde zult kunnen geven.

Weet je wel, dat je een buitengewoon begenadigde jongen bent?"

„Ja, tante, ik weet het en zal mijn gaven nooit misbruiken."

„En later, André, wanneer het God behagen zal ook jouw levensdraad af te breken, dan zal je hier komen en zullen wij voor eeuwig samen zijn. Is het niet zoo, broeder Alcar?"

„Tante, u kent Alcar?"

„Wie zou hem *niet* kennen, André! Waar liefde noodig is, daar is hij te vinden.”

André keek naar Alcar met deemoedige bewondering en voelde zich zoo nietig tegenover deze beide geesten. Tante wist nu al veel meer dan hij, in den korten tijd, dat zij in de sferen was. Vanwaar deze wetenschap? Hoe kon ze dit zoo spoedig weten? Alcar las zijn gedachten weer en vroeg: „Vindt mijn zoon het zoo vreemd, dat een geest, die in het licht is, *weet*? Tante is door de poort gegaan, mijn jongen.”

André begreep.

Tante drukte hem aan het hart en kustte hem. En beiden dankten zij God voor dit weerzien.

„En nu: Tot later, André.”

Hij wilde nog iets zeggen, doch Tante was reeds heengegaan.

„Ik had haar nog zoo gaarne iets willen vragen, Alcar.”

„In de hogere gebieden handelt men direct. Dit houdt verband met orde en harmonie. Men talmt daar dus niet na een genomen besluit. Maar kom, de jonge man, dien wij willen volgen, is reeds op weg naar de aarde.”

André wierp een laatsten blik op alles wat in het Zomerland te aanschouwen was.

„Ik zou zoo gaarne nog even *een* met de vogeltjes willen zijn, Alcar. Hebben wij daar geen tijd meer voor?”

„Neen mijn jongen, later. Wij mogen nu geen tijd meer verliezen.”

„Maar ik vind het zoo moeilijk om van deze heerlijkheid te scheiden, Alcar; ik kan het haast niet.”

„Dan zal ik je door mijn wil de kracht daartoe geven. Gaat het nu beter?”

Wanneer de tijdelijk uitgetreden geest naar hier komt en het eeuwige ziet en voelt, dan valt het scheiden hem steeds weer zwaar. Maar wees niet bedroefd. Wij zullen later dikwijls de hogere gebieden bezoeken en je zult nog meer aanschouwen, dan je tot nu toe gezien hebt. Ik beloof je, dat dit spoedig zal gebeuren.”

„Alcar, ik wil niet ondankbaar zijn, maar van het Zomerland

te scheiden valt mij moeilijker dan het afscheid van al het andere, wat ge me hebt laten zien. Alles houdt mij hier vast, alles leeft hier, alles beteekent zaligheid. Hier moet een mensch naar blijven hunkeren!"

Zij verlieten het Zomerland en langzaamaan begon het licht daarvan voor hen te verbleeken. Beiden waren geheel in zichzelf gekeerd en zweefden zwijgend de aarde te gemoet.

André dacht aan alles, wat hij had mogen aanschouwen; aan de vogels, de bloemen, de natuur, het dal, de bergen, de huizen, tante. Het duizelde hem en hij kon zich er niet van losmaken.

„Valt het je zóó zwaar om van hier te gaan, André?"

Deze teedere woorden van zijn leider deden hem goed en er kwamen tranen in zijn oogen. Hij nam Alcars hand in de zijne en drukte die liefdevol.

„Ja, Alcar, het valt mij zeer zwaar. Voor alles, voor dit groote geluk, wil ik alle schatten der aarde missen, al zou het een koningskroon zijn."

„Dat geloof ik graag, André. Aardsche schatten zijn niet met de hemelsche te vergelijken."

„Gaarne zou ik willen sterven, Alcar, gaarne, nu ik het Zomerland betreden heb. Dit meen ik eerlijk en uit het diepst van mijn hart zeg ik: Hiervoor wil ik sterven, Alcar, zoo jong als ik ben. Gaarne had ik er willen blijven, maar ik voel wel, dat dit nog niet mag. Maar ik zal op aarde zooveel liefde aan de menschen geven als mij maar mogelijk is, opdat ik later in deze heilige sfeer zal mogen leven. Daar zal ik voor werken, Alcar."

„En toch zijn er vele duizenden menschen, die aan het aardsche leven hangen, zich aan de laatste levensdraadjes vastklampen, om maar niet te sterven en zich krampachtig daaraan vastklemmen, omdat zij bang zijn heen te gaan.

Niets van hetgeen men op aarde bezit — al waren het werelddeelen — kan vergeleken worden met het schoone, wat de geesten bezitten, die in het Zomerland of in andere gelukkige sferen leven.

Bewaar alles wat je nu gezien hebt in je binnenste. Dat zal je kracht geven voor het dagelijksche leven. Doe je werk met lief-

de voor God en je naasten, dan zul je van alles de waarde en het nut zien en weten hoe je het leven op aarde moet volbrengen. Blijf boven alles staan wat stoffelijk is, want je weet wat je — na je overgang — wacht.

Al het geluk, dat de aarde je bieden kan, is niet te vergelijken met datgene, wat je in dezen korten tijd hebt beleefd. Deze oogenblikken zijn zoo oneindig veel meer waard, mijn jongen. De aardsche mensch wil zich geen beeld van zichzelf vormen en toch moet het daartoe komen. Dan eerst begint hij aan zijn geestelijk peil te werken. Wij willen hem daarmede helpen. Daarvoor komen wij naar de aarde. Wij willen zijn ziel openen, opdat hij dit zelf aanvoele. Maar hij stoot ons nog terug, wanneer we vol liefde tot hem komen en wil ons niet aanhooren. En toch leven wij voor hem en voelen zijn zorgen, zijn leed en zijn smart. Hij begrijpt echter niet, dat wij om hem heen zijn, hem willen steunen en hem in alles willen helpen.

Ik zal je iets vertellen, wat daarmede in verband staat.

In den tijd, toen ik nog veel op de aarde kwam om te onderzoeken, hoe de mensch in zijn onwetendheid handelt, werd mijn aandacht gevestigd op een familie, bestaande uit man, vrouw en twee jongens. De vader was eigenaar eener zaak en werkte dag en nacht voor zijn gezin. Maar toen zijn kinderen negen en zeven jaar oud geworden waren ging hij plotseling over.

De zaak was nog in opkomst en het was een groote schok voor de arme moeder, toen haar man zoo onverwachts heenging. Het was een vreeselijke tijd voor haar. Toch werkte zij met al haar krachten voort aan hetgeen zij samen hadden opgebouwd. Dat ging zoo eenige jaren door; de jongens groeiden voorspoedig op en hadden den leeftijd van zestien en veertien jaar bereikt. Met de zaak ging het prachtig, zij werd zelfs vergroot.

In dien tijd zei de moeder tot haar kinderen: Als vader dit nog eens had mogen beleven!

Ze was zich er niet van bewust, dat haar man, die hen allen zoo liefhad, op hen inwerkte en dat de zaak zoo vooruit was gegaan door zijn beïnvloeding.

Met zijn oudsten jongen was hij steeds in onmiddellijk contact, zonder dat een van hen dit wist. Alles geschiedde dus door zijn wil. Zoo hielp de vader de zijnen en steunde hen vanuit het Geestenrijk. In stilte omringde hij hen met zijn groote liefde en wanneer de tijd daarvoor aangebroken zal zijn, zal hij de belooning daarvoor ontvangen. Daarom zou ik tot de geheele menscheid willen zeggen: Zoek contact met degenen, die u zijn voorgestaan; zij leven achter den sluier en blijven u steeds liefhebben en steunen.

Nu gaan wij den jongen man opzoeken, André."

„Hoe vinden wij hem, Alcar?"

„Dat is heel eenvoudig. De kracht onzer gedachten brengt ons naar de plaats, waar hij zich bevindt, waarvan wij het beeld duidelijk in ons opgenomen hebben. Wij moeten er alleen voor zorgen, dat beeld goed vast te houden. Voel je, wat ik bedoel?"

„Ja, Alcar, ik begrijp u."

Steeds dichterbij kwamen zij bij de aarde en hadden haar sfeer reeds spoedig bereikt.

„Nu moet ik mij sterker concentreeren, mijn zoon, omdat het niet zo gemakkelijk is door de uitstraling der aarde heen te komen, daar deze grover is dan die der hogere gebieden."

Op de aarde aangekomen gingen zij weer door vele huizen heen en werden daarin door niets belemmerd.

„Zie, mijn jongen, daar is hij."

André bemerkte, dat zij zich weer in een slaapkamer bevonden en dat de man, dien hij in het Zomerland gezien had, rustig lag te slapen. Aan hem was niet waar te nemen, dat zijn geest het lichaam 's nachts verlaten had.

De intelligentie, die hem in het Zomerland had gebracht, was bij hem en maakte magnetische passen over hem heen. Deze geest zag hen zoodra zij binnenkwamen en groette hen vriendelijk.

Toen hij met de behandeling gereed was sprak Alcar met hem en daarna verwijderde hij zich.

„Deze geest komt aanstonds terug, André. Hij is de beschermer van zijn zoon.

Toen deze vannacht van verdriet en vermoeidheid in slaap gevallen was, heeft zijn vader hem gehaald en naar zijn vrouw en zijn kind gebracht, wat reeds meermalen mocht gebeuren, omdat hij hen zoo innig liefheeft. Wanneer hij straks ontwaakt, zal hem nog veel daarvan bijgebleven zijn, doch hij zal denken, dat hij gedroomd heeft en het vreemd vinden, dat hij vrouw en kind gezien heeft, door mooie bloemen omringd.

Maar niet alle droomen zijn fantasieën, zooals je bemerkt.

Wanneer de mensch dit weet en hij is des morgens geheel vervuld van gedachten aan degenen, die hij verloren heeft, dan zal zijn diepe smart aanmerkelijk verzacht worden en kan hij er zeker van zijn, dat hij 's nachts in de sferen geweest is. Zijn zielepijn zal dan in een stil verlangen veranderen.

Wat zijn geest in het Hiernamaals bewust doorleefde, draagt hij, na zijn terugkomst op aarde, steeds met zich mee en hij is dan van veel leed bevrijd door het bovenaardsche geluk, dat hem geschonken werd, al is hij zich — in de meeste gevallen — daarvan niet bewust. Daarom zal hij deze heilige waarheid niet gemakkelijk aanvaarden. De stoffelijke mensch kan zich moeilijk in geestelijke toestanden verplaatsen. Voel je wat ik bedoel, André? Wanneer hij zijn gedachten concentreerde op de dingen, welke hem 's morgens bezighouden, dus bewust tot hem doordringen, uit zijn onderbewustzijnsvoorraad opstijgen, dan zal hij zich veel herinneren en zich van het onderbewuste bewust worden. Dan zal hij sensitiever worden en anders gaan leven dan de grofstoffelijke mensch. Dan zal hij geestelijk vooruitgaan.

Kun je mij volgen, André?"

„Ja, Alcar, ik vind het prachtig en toch eenvoudig.”

„Alle geestelijke waarheden spruiten uit de bron van eenvoud voort, mijn jongen. Alles, wat God geschapen heeft, kenmerkt zich door eenvoud. Alles is eenvoudig, wanneer het door geestelijke oogen gezien wordt. Maar de mensch doet, ziet en vergelijkt alles stoffelijk en zal door de stof belemmerd worden. Doch in zijn diepste binnenste ligt de heilige Godsvonk — welke niemand hem ontnemen kan — waarmede hij op God is afge-

stemd en waardoor hij alles toetsen, doorzien en aanvoelen moet. Dan zal hij langzaam in ontwikkeling vooruitgaan en voelen, welke een heerlijke kracht hij bezitten kan. Dan treedt het gevoel naar voren, dat afgestemd is op zijn onderbewustzijnsvoorraad en dien als het ware naar boven brengt. Dan zal hij, door zijn geestelijke afstemming alles — in al zijn bestaansvormen — bewust aanvoelen. Je moet trachten mij te begrijpen, mijn jongen, want het is zeer moeilijk voor je, om je *een* te maken met hetgeen ik bedoel. Ik wil je aantoonen, hoe diep deze waarheid meestal in 's menschen ziel begraven ligt en hoe gemakkelijk alles verloren kan gaan wat de mensch des nachts — door uittreding — ontvangen heeft. Zelfs de sensitieve mensch heeft groote moeite des morgens vast te houden wat er 's nachts met zijn geest gebeurde.

De geestelijke afstemming ligt diep in 's menschen ziel verborgen, maar dit gevoel zal eens naar boven komen, zich ontwikkelen en groote kracht bezitten. Dan zal de mensch stralen, dan zal hij liefde geven en Gods geboden opvolgen. Dan zal hij niet meer met het kwaad te kampen hebben.

Begrijp je, hoe moeilijk het is om dit gevoel, dat door stoffelijk aanvoelen overheerscht wordt, naar voren te laten komen?

Dit is een vraagstuk, waarmede ook de wetenschap zich bezighoudt en dat toch alleen te benaderen is door geestelijk aanvoelen en afstemming op het Goddelijke. Daardoor zal men den goeden weg gaan bewandelen, welke naar de waarheid leidt.

Dit is het, wat de mensch noodig heeft, om de onzichtbare dingen te kunnen aanvoelen.

Is dit je duidelijk, mijn jongen?"

„Ja, Alcar, ik begrijp u volkomen.”

„Prachtig tracht dan alles innerlijk te verwerken.

We zijn hier ver van je huis af, André. Toch kun je in eenige seconden in je lichaam terug en ontwaakt zijn. Met de snelheid onzer gedachten kunnen wij ons verplaatsen, ingrijpen en werk verrichten. Ook kunnen wij, wanneer wij dit willen, door de aarde heen gaan om je lichaam te bereiken, dwars door de aarde heen, omdat ook dat voor ons geen bezwaren oplevert.

Dan zouden we kunnen zien wat er in het binnenste der aarde leeft en werkt.

Er is nog zoo veel, zoo oneindig veel, wat de mesch moet interesseeren en vooruit kan brengen, wanneer hij opziet tot God, Die alles regeert en alles heeft geschapen. En wanneer er menschen zijn, die hunkeren naar deze wijsheid en zich daardoor geestelijk zouden willen verrijken, zou God hen dan tevergeefs daarnaar laten smachten? Neen, mijn jongen, duizendmaal neen. In Zijn onuitsprekelijke liefde voor al Zijn kinderen heeft Hij ons, ontlichaamd en geësten, toegestaan, den mensch in alles te helpen, wat hem en ons geestelijk zal doen stijgen.

Wij willen de menschen in die oorden brengen, waar geluk, harmonie en liefde heerschen tot in alle Eeuwigheid. Wij willen hen *een* maken met alles, wat God geschapen heeft. Dan zal ook de aarde vooruitgaan en haar licht helderder worden en schooner van kleur.

Zie, mijn jongen, nu zijn we ongemerkt weer op de plaats gekomen, waar je stoffelijk lichaam rust."

André bevond zich weer in zijn kamer; het was zes uur in den morgen.

„Nu zal het leven weer gemakkelijker voor je te dragen zijn, want alles, wat je dezen nacht in het Zomerland hebt mogen aanschouwen, zal je bijblijven en je sterken. We nemen nu afscheid, mijn zoon; we zullen — voor korten tijd — moeten scheiden."

Alcar maakte hem weer vrij van zijn sterken wil en trek zijn fluïde van hem terug.

Maar alvorens André in zijn stoffelijk omhulsel terugging, dankten zij God voor alles, wat zij gedurende deze reis hadden mogen ontvangen.

„Nu moet je sterk zijn, jongen en alles weten te dragen."

Het waren altijd zijn zwaarste oogenblikken. wanneer hij afscheid moest nemen van zijn geliefden leider, die zijn broeder en trouwste vriend geworden was.

„Ik zal mijn best doen, Alcar, mijn uiterste best, zooals gij het van me verlangt."

Hij voelde, dat hij omhoogging en toen daalde. Daarna schrok hij wakker en dadelijk herinnerde hij zich de heerlijke reis — met Alcar — naar het Zomerland.

Later vertelde hij aan zijn ouders wat hij gedurende den nacht had mogen beleven en zij verheugden zich over het geluk van hun jongen en waren dankbaar, dat hun lieve zuster in zulk een hooge, reine sfeer mocht leven.

André keerde weer in het aardsche leven terug, verrijkt met nieuwe wijsheid, met nieuwe indrukken uit het leven na den stoffelijken dood.

De reis had hem goed gedaan. Alle zorgen, al het verdriet en alles wat hem drukte waren van hem afgevallen, van hem weggenomen door den gezegenden invloed van het Zomerland. Hij kon weer werken en was bereid het zwaarste, dat op zijn weg kwam, te verzetten. En in het diepst van zijn hart dankte hij God in eenvoud en in deemoed voor alles wat hij door Alcar, zijn geliefden leider en meester, had mogen ontvangen.

Steeds zal hij zorgen een instrument te blijven, dat alleen voor het hoogere openstaat.

Hij houdt zijn oogen omhoog, op God gericht en bidt om hulp en steun voor ieder mensch.

*Alcar, zijn leider — een geest van liefde — roept u door hem toe:
„Uw dooden leven!*

*Zij leven aan onze zijde, in het land van eeuwige liefde en eeuwigen
vrede.*

*Gij moet hen niet tegenhouden in hun evolutie naar de hoogere sferen,
want die kunnen zij niet bereiken, wanneer zij steeds naar de aarde
worden getrokken door de achtergeblevenen, die hen blijven be-
treuren.*

*Daarom moet gij aan hen denken als aan dierbaren, die gij weliswaar
verloren hebt, maar die gij later weer zult terugzien.”*

E I N D E

